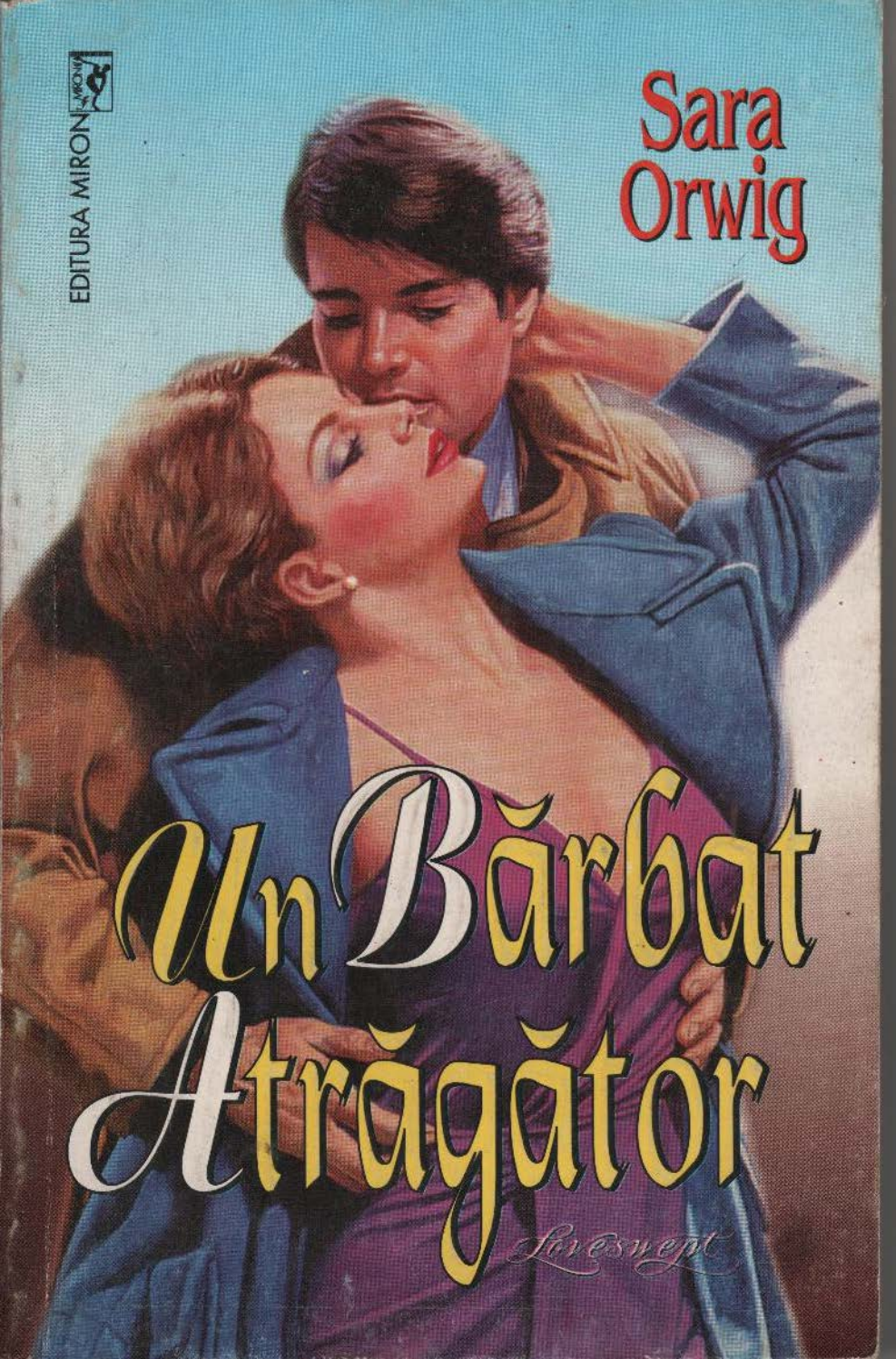
EDITURA MIRON
Sara Orwig
Un Bărbat Atrăgător
Loveswept

Loveswept

Sara Orwig

Un bărbat atrăgător

Traducere de Greta Nanassy

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Luna plină şi strălucitoare poleia cu razele ei de alabastru oraşul Enid, Oklahoma, luminînd şi acoperişul de şindrilă al unei case cu etaj de pe strada Stejarului. Razele blînde mîngîiau straturile de petunii roz, de pervinca purpurie, trandafirii îmbujoraţi şi dansau pe geamurile serei din spatele casei. Totuşi, ele nu reuşeau să pătrundă într-o anumită cameră, răspîndind în interiorul acesteia doar umbre vagi. În acest dormitor, aceasta fiind destinaţia camerei, doar un beculeţ roşu de la radio arunca o tentă portocalie asupra mobilei vechi, din lemn de arţar. În liniştea miezului de noapte, o voce caldă, cu un timbru baritonal, puţin răguşit, şoptea:

– Iubito, mi-a fost dor de tine! M-am simţit atît de singur!

Charity Webster se frămînta de colo-colo, agitîndu-şi capul pe pernă şi mîngîind lenjeria răcoroasă cu braţele şi cu picioarele ei zvelte, în timp ce vocea învăluitoare a bărbatului o provoca, stîrnindu-i fiori în tot corpul. Îşi răsfiră şuviţele cîrlionţate ale părului blond şi un oftat îi scăpă de pe buzele pline şi frumos arcuite. Luminiţa portocalie îi lumina faţa, sărutîndu-i parcă obrajii şi genele dese, aurii.

– Iubito, uite ceva numai pentru tine, o melodie mai veche: „Days of Wine and Roses".

Fata ascultă melodia, aşteptîndu-i finalul pentru a putea auzi din nou vocea aceea masculină, atît de catifelată, care făcea să-i vibreze nervii întinşi la maximum. Se simţea atît de singură, iar orele tîrzii ale nopţii erau cel mai greu de suportat. În timpul zilei era prea ocupată ca să se mai gîndească la altcineva, dar nopţile lungi şi pustii erau ur. adevărat supliciu.

Găsise la postul de radio KKZF un program muzical nocturn intitulat „Nighttime", prezentat de un DJ cu o voce extraordinară, bogată, cu o rezonanţă baritonală, ce parcă plutea prin dormitor, aproape materială, insinuîndu-se în fiecare colţişor intim al sufletului ei şi alungîndu-i puţin singurătatea. Rory Craig Runyon. În fiecare noapte încerca să-şi imagineze o fizionomie care să se

potrivească cu vocea aceea sexy şi tulburătoare.

Glasul lui se auzi din nou ca mormăitul leneş al unui tigru, venind parcă din adîncul pieptului:

– Ţi-a plăcut melodia, iubito? Cred că da. E una dintre melodiile mele preferate. Acum este rîndul tău.

Ultimele cuvinte le rosti în şoaptă, pe un ton ce o făcu pe Charity să se înfioare. Fiecare cuvînt rostit de vocea aceea splendidă, ca sunetele unui violoncel, îi tulbura în mod nedefinit carnea, o mîngîia, făcînd-o să vibreze aproape dureros, alungîndu-i sentimentele de goliciune şi singurătate. „Este rîndul tău..." Din vocea lui Rory Runyon răzbătea un ecou subtil, cu aer de intimitate.

– Iubito, vreau să ştiu ce-ai dori să asculţi. Haide, sună-mă! Ştii numărul. Este opt, patru, trei...

Ochii lui Charity încuviinţară în întunericul nopţii. Fiecare cifră se imprima adînc în memorie, repetîndu-se obsedant. Întinse mîna spre telefon, apoi ezită. Privi încruntată spre scala radioului. Se simţea ridicolă. Oare să sune sau nu? Singurul răspuns, ca o chemare, era vocea senzuală a lui Rory Craig Runyon, fierbinte ca aerul torid al verii, ce-i pătrundea întreaga fiinţă.

– Iubito, spune-mi ce-ai vrea să asculţi!

În difuzor se auzi un apel telefonic. Apoi, vocea seducătoare a lui Rory Runyon şopti:

– Bună. Urmă o pauză. Nancy, iubito, am crezut că nu mai suni. Altă pauză. Charity îşi dorea să fi fost ea cea care să-i fi telefonat. Desigur, voi pune melodia „You Don't Bring Me Flowers", promise el pe un ton lasciv. Doar pentru tine, Nancy. Rămîi la aparat, iubito, şi îl vom asculta împreună.

Apoi vocea dispăru şi se auzi melodia.

Data viitoare va suna, precis. Ce mare pagubă ar fi un telefon dat unui DJ ca să-i ceri o melodie ca dedicaţie? Privi spre uşă. N-ar fi trebuit să fie singura, doar ea şi mătuşi-sa, în toată casa. Dar bătrîna nu-i prea ţinea de urît noaptea. Charity îşi trecu mîna peste frunte, îngîndurată. Ce încurcată devenise şi viaţa asta!

Cu un an în urmă absolvise colegiul, luîndu-şi diploma în peisagistica urbană, pornise o mică afacere cu capital obţinut de la fratele bunicului, unchiul Hubert, şi îşi dădea întîlniri cu Ted Farnsworth. Acum firma dăduse faliment, cu Ted o terminase de luni de zile, iar unchiul Hubert murise. Odată cu stringerea din viaţă a unchiului Hubert, lui Charity îi mai rămăseseră doar două rude, soţia unchiului mort, mătuşa Mattie, care era de fapt o rudă prin alianţă, şi sora mamei sale, mătuşa Ziza. Şi, în plus, bărbatul cu care era căsătorită Ziza în acel moment.

Se încruntă cînd îşi aduse aminte de Ziza. Locuise cu ea în primul an după moartea părinţilor, în timp ce Ziza divorţa de Roger, al cincilea soţ şi

se căsătorea cu cel de-al şaselea, Wendell. Charity mulţumi în gînd Celui-de-Sus că nu trebuia să-i poarte de grijă şi Zizei. Tot ceea ce avea de făcut era să-şi rezolve achitarea datoriilor, să-şi găsească un loc de muncă şi să vadă de mătuşa Mattie. Oftă sub povara gîndurilor triste, dar întristarea îi fu brusc întreruptă de vocea lui Rory:

– Ţi-a plăcut, Nancy? O.K. Mai sună-mă, iubito. Noapte bună.

„Bună". Modul în care fuseseră rostite cele două silabe, cu cel mai curat accent de vest, pur şi simplu o excitară. Îşi imagină doi ochi albaştri, păr negru, ondulat, un Tom Selleck din cap pînă în picioare. Oftă din adîncul sufletului.

– Iată încă o melodie potrivită pentru o noapte liniştită de duminică. Aţi ieşit la vreo plimbare în seara aceasta? Nu-i aşa că-i minunat? Stelele ca nişte pietre preţioase sînt împrăştiate pe un cer de satin negru, întins în toată splendoarea lui cît poţi cuprinde cu privirea. O uşoară briză străbătînd preeria, goneşte spre cîmpiile de grîu copt. Este într-adevăr mîngîierea dulce a vîntului cald de mai. O noapte dedicată iubirii, o noapte pentru a-ţi păstra degetele în mîinile mele... Să sporim farmecul acestei seri cu puţină muzică. Fie ca această adiere să poarte pe aripile ei cîntecul. Către inima ta, iubito. Ca un suvenir din partea mea.

Ochii lui Charity se aprinseră. Înghiţi în sec. O

melodie cunoscută inundă încăperea cu sunetul ei. Trupul încordat al lui Charity se relaxă. Glasul cîntăreţului care interpreta balada nu era atît de seducător ca al disk-jockey-ului. Ascultă versurile: „...învelit în hîrtie albastră şi legat cu funde roşii..." Privirea lui Charity licări. *Hîrtie.* Mai bine nu auzea acest cuvînt. Necazurile de peste zi îi năvăliră din nou în minte. Moştenise casa unchiului Hubert, trebuia să aibă grijă de soţia acestuia, Mattie şi, în plus, un ziar *The Enid Times,* pe lîngă alte multe probleme. Nu cunoştea deloc modul de a conduce o redacţie. Ar fi putut s-o vîndă. Un cumpărător exista. Era vecin cu unchiul Hubert şi cu mătuşa Mattie. Curţile lor erau despărţite doar de un gard, dar Charity nu-l cunoştea şi nici nu-l zărise măcar întîmplător pe acest vecin. Domnul O.O. Brown. Îşi aminti că domnul Brown era şeful lui Rory Craig Runyon. O.O. Brown era proprietarul staţiei de radio şi dorea să intre şi în posesia ziarului. Dar dorea ea într-adevăr să-i vîndă? Ce ar trebui să facă cu casa şi cu mătuşa Mattie? Dar cu datoriile de la firmă?

Se întoarse pe burtă şi privi spre luminiţa roşie a radioului. Muzica se opri. Vocea ispititoare şi calm-senzuală se auzi din nou:

– Acum iubito, este rîndul tău. Sună-mă, vreau să stăm de vorbă. Să ştiu ce melodie ţi-ar plăcea. Îţi mai aminteşti numărul meu de telefon?

Cum ar fi putut să-l uite?

Se ridică în capul oaselor şi, cu trupul acoperit pe jumătate de cearceaf, formă nerăbdătoare numărul de telefon, sperînd să obţină legătura, mai înainte ca linia să fie ocupată de altcineva.

Vocea caldă, din receptor o săgetă, înfiorîndu-i corpul. Ceva se întîmpla cu inima lui Charity. Respiraţia i se opri pentru cîteva momente. *Ce prostuţă sînt,* se ocărî ea. Şi totuşi nu putea vorbi şi nici respira.

– Bună, Rory, aici e... Şi se opri. De ce oare părinţii ei nu-i dăduseră un nume mai sexy, mai modern, de femeie? Ceva în genul Raquel, ori Brooke sau Stephanie? Continuă: Aici e Charity. Vocea ei se auzi ca un chiţăit. Clătină enervată din cap. Oare ce se întîmplase cu ea? Pesemne că singurătatea o aiurise de-a binelea.

– Charity, iubito.

Niciodată, dar absolut niciodată, în viaţa ei, nici Ted şi nici altcineva nu-i rostise numele pe un ton aşa de plăcut. Se topi toată de încîntare, încît de-abia mai putu ţine receptorul. Se scufundă fericită în salteaua moale, cu inima înfierbîntată zvîcnindu-i cu putere. Se simţea mai tînără cu cel puţin zece ani, mai naivă, dar sentimentul acesta n-o deranja deloc.

– Ai găsit întîmplător programul sau eşti o ascultătoare mai veche?

– Ascult seară de seară programul tău, şi-mi place foarte mult. Îi răspunse cu o voce moale,

care o uimi. Era o ascultătoare fidelă a postului, încă din prima seară de cînd sosise la Enid.

Rory rîse înfundat. Rîsul lui o făcu să-i tresalte simţurile într-un fel pe care nu-l cunoscuse pînă atunci.

– Îmi place să aflu acest lucru. Îţi mulţumesc, scumpo. Mă simt minunat să ştiu că eşti acolo şi că-mi asculţi programul. Spune-mi, care ar fi melodia ta preferată?

Numai vocea ta mi-aş dori, şi asta mi-ar fi de-ajuns, se gîndi ea.

Cum de nu anticipase întrebarea? Înnebunită, îşi scormoni creierul cu înfrigurare. Nu-şi amintea decît o melodie „The Star-Spangled Banner".

– Melodia mea preferată este... Hai, gîndeşte-te, gîndeşte-te!... „The Way We Were" spuse, răsuflînd uşurată.

– „The Way We Were", repetă el şi ea dori cu ardoare să fie adevărat.

– Rămîi pe recepţie, iubito, în timp ce eu pregătesc melodia.

Charity ar fi rămas pe recepţie pentru totdeauna. De unde oare căpătase această senzaţie teribilă de singurătate? Nici măcar nu-şi dăduse seama, pînă în această ultimă săptămînă. Poate că motivul era despărţirea de prieteni şi de casa din Tulsa, venirea la Enid, unde locuise cu mătuşa şi cu unchiul, în timpul celor trei ani de colegiu. Şi toate astea se întîmplaseră după moar-

tea părinţilor. Muzica începu şi amintirea imaginii lui Robert Redford prinse contur în gîndurile ei. Poate că Rory Craig Runyon semăna cu acest actor: păr blond, ochi de un albastru limpede, dantura alb, strălucitoare. Vocea asta atît de atrăgătoare, senzuală, putea să aparţină cuiva care ar arăta ca Robert Redford.

Apoi el se întoarse la telefon. Melodia se auzea în fundal.

– Nu sînt în emisie, iubito, doar muzica se aude din studio. E melodia pe care mi-ai cerut-o. Pentru clipe de intimitate şi de dragoste.

– Mulţumesc, Rory.

– Nu închide telefonul. Şi eu sînt singur în seara aceasta, iubito. Vom schimba cîteva cuvinte în emisie, după finalul melodiei. Voi pune în seara asta din nou melodia. Vrei s-o asculţi şi mai tîrziu?

– Da. Ar fi ascultat-o pînă la revărsatul zorilor, după această conversaţie.

– Sînt fericit să-mi cunosc ascultătorii. Charity este un nume frumos.

– Un pic cam demodat. Nu-şi mai dădea seama ce-i spunea. Ochii albaştri ai lui Rory şi ai lui Robert Redford îi dansau în minte. Ochi albaştri, piele bronzată... Tipul avea cu siguranţă ochii albaştri. Dar, la urma urmelor, ochii lui ar putea fi şi negri, ca miezul nopţii, acel întuneric strălucitor, atît de plin de mister, atît de... excitant.

– Rory...

– Da, iubito?

Inima începu să-i bată cu putere. Oh, Doamne Dumnezeule! Enid devenea din ce în ce mai interesant. Poate că nu se va mai grăbi cu vînzarea ziarului unchiului Hubert şi cu întoarcerea în Tulsa. Spuse:

– Ce... Şi ezita. Apoi îşi reaminti că era totuşi o ascultătoare anonimă. El nu-i cunoştea decît numele mic. Nu era necesar să-l şi întîlnească. Aşa că, de ce să se îngrijoreze asupra părerii lui, sau de ce ar mai urma?

– Ce culoare au ochii tăi? Se înroşi furioasă.

– Ochii mei? Albaştri.

Bănuia. Albaştri.

– Aşa mi-am închipuit. Şi părul tău este negru, murmură ea, ca într-o visare.

Rory chicoti.

– Vrei ca părul meu să fie negru? Lasă-mă să-ţi ghicesc şi eu culoarea părului, Charity... La un nume precum Charity...

Ea îşi ţinu răsuflarea, fericită că nu putea fi văzută. Cu buclele acelea în dezordine, greu ar fi inspirat un răspuns potrivit. Semăna mai degrabă cu domnişoara Milkmaid, S.U.A.

– Charity, cea cu părul lung, blond-mătăsos, spuse el.

– Cum de-ai ghicit! murmură ea şi roşi la gîndul că-l minţise. Ei bine, el măcar fusese cinstit. Îi

spusese că era blond.

– Ah, Charity cea dulce. Ea se răsuci tulburată sub aşternut. Cum de putea exista o voce atît de minunată? Ca o mîngîiere?

– Iubito, o să ne întoarcem pe calea undelor.

Îi spusese încet, ca o scuză. Adăugă:

– O să mă suni, da?

– Da, Rory. În două minute.

– Cum ţi-a plăcut bucata asta, Charity, iubito? auzi la radio, Charity .

– Mi-a plăcut mult, spuse cu o sinceritate absolută.

– Sînt atît de bucuros. Ţinem legătura, draga mea. Îţi mulţumesc pentru telefon. Noapte bună.

– Noapte bună, îi răspunse cu aceeaşi pronunţie din mijlocul Vestului, pe care o folosea el.

N-ar fi dorit să închidă telefonul, să întrerupă legătura cea fragilă cu Rory Craig Runyon. Ochi albaştri, păr negru. Aşează, fără nici un chef, receptorul în furcă şi se scufundă în căldura moale a aşternutului, simţind cum o cuprinde somnul. Totuşi, continua să asculte vocea lui Rory Craig Runyon.

– Ne aflăm la jumătatea primei ore a noii zile, dar zorile nu s-au ivit. Încă este noapte, o noapte de vrajă, plină de stele, cu adieri de vînt, o noapte de vise. Iată o melodie despre farmecul ei. Să văd cum vă place.

Sunetele muzicii se revărsară în încăpere şi Charity pluti legănată de ele şi de vocea senzuală a lui Rory Runyon. Îşi reaminti de felul în care el îi spuse „Charity, iubito". Un val de emoţie o străbătu şi suspina. Trimise o sărutare către micul aparat de radio.

– Noapte bună, Rory, murmură şi închise ochii, ca să-l lase pe Rory Craig Runyon, cu vocea lui specială, să-i legene somnul.

A doua zi Charity se trezi în jurul orei şapte, de dimineaţă. Aruncă deo- parte cuvertura, se sculă, îşi întinse corpul, cu delicatele rotunjimi, ce părea palid în penumbra camerei. Cînd ridică jaluzelele, clipi orbită de revărsarea luminoasă a razelor de soare. Violenţa nemiloasă a lor îi aduse aminte despre problemele care aşteptau să fie rezolvate. Le examina rînd pe rînd, cu atenţie, şi decise că cea mai importantă problemă era să asigure în continuare pensia de întreţinere a lui Mattie, cu ajutorul lucrurilor unchiului Hubert.

Privi lung spre florile care umpleau *patio*. Erau ultimele rămăşiţe ale afacerii nereuşite cu decor ambiental. Vase cu ferigi, iederă, filodendroni, palmieri, un bananier robust, plante agăţătoare, un

cactus şi un „dieffenbachia" se înşirau de-a lungul curţii interioare, de la leagănul de lemn, din verandă. Scrînciobul stătea suspendat de tavan, iar lîngă el se aflau două balansoare vechi, de lemn, care fuseseră folosite ani de-a rîndul de către mătuşa şi unchiul lui Charity.

Privi dincolo de *patio,* spre cîmpia netedă. Ştia de unde căpătase dragostea pentru flori şi pentru decor ambiental. I se sădise pasiunea, de-a lungul anilor, de cînd locuise în această casă. În scurt timp, învăţase să iubească şi să îngrijească florile, urmărindu-l cu atenţie pe unchiul Hubert cum sădea straturile şi îndepărta cu migală cea mai neînsemnată buruiană.

Doi papagali cardinali se bălăceau într-un havuz, bătîndu-şi aripile roşii şi aruncînd picături cristaline de apă în aerul proaspăt, înmiresmat, al dimineţii. În spatele curţii, tufe de mirt, ale căror inflorescente roz şi purpurii se aplecau cu gingăşie incitatoare în valuri, şi ciorchini de cerceluşi agăţători, alcătuiau o glorioasă „armadă" de verdeaţă şi prospeţime. Marginea grădinii era delimitată de un gard de lemn uzat, care despărţea grădina casei Webster de cea al domnului O.O. Brown. Un desiş bogat de sicomori, duzi, şi ulmi separau această zonă.

Pregătindu-se pentru o nouă zi, Charity se îmbrăcă jute cu o pereche de blugi scurţi, deco-

loraţi, îşi puse un tricou galben şi se încălţă cu o pereche de pantofi sport, îşi perie buclele dezordonate şi coborî sprintenă în hol, către bucătărie, să pregătească micul dejun.

Cînd puse tigaia pe aragaz, apăru şi mătuşa Mattie. Cu un voal albastru, care se lipeą de umerii ei slabi, încovoiaţi, arăta de parcă s-ar fi pregătit pentru slujba duminicală de la biserică. Ochelarii, cu dioptrii mari, îi alunecau de pe nas. Mătuşa Mattie îi zîmbi.

– 'neaţa, Charity.

– 'neaţa, mătuşă Mattie. Ce-ai zice de nişte ouă făcute jumări?

– Nu ţi-e frig la picioare, draga mea? întrebă mătuşa Mattie şi îşi luă o felie de pîine din paner.

– Nu. Mă simt bine. Charity ridică vocea. N-ai vrea nişte ouă jumări?

– Îndată ce mîncăm, vreau să fac ordine în garaj.

Pentru un bărbat care iubea ordinea, Hubert avea prea multă harababură în casă.

Charity strigă:

– Nu porţi aparatul pentru auz?

– Da, dimineaţa asta este tare frumoasă.

Charity trase o porţie dublă de aer în plămîni şi ţipă cît putu de tare:

– Mătuşă Mattie! Unde îţi este aparatul pentru auz?

– Ce este, dragă?

Charity arăta spre ureche.

– Aparatul de auzit!

– Of, obiectul ăla nesuferit. Mă face să mă simt bătrînă. Nu-mi place să-l port. Vorbeşte doar puţin mai tare.

Nemulţumită, Charity luă trei ouă, le sparse într-un vas şi le bătu energic. Deşi mătuşa Mattie avea optzeci de ani, nu voia să se recunoască drept o persoană în vîrstă. După părerea ei, probabil că numai cei care depăşeau venerabila vîrstă de o sută de ani se puteau considera în etate.

Charity răsturnă ouăle într-o tigaie, încercînd să nu se mai gîndească la necazuri şi la problema îngrijirii mătuşii Mattie.

După micul dejun, făcu curăţenie în bucătărie, apoi se duse cu mătuşa Mattie să aranjeze garajul. Pe cînd făcea ordine prin cufere, Charity găsi două poliţe de asigurare, care ar fi trebuit să fie puse într-un dosar. Le aduse în camera ei şi le lăsă pe masa de toaletă. Se privi apoi cîtva timp în oglinda măsuţei. Îşi pusese o şapcă marinărească albă, de bumbac, ca să se apere de praf şi de pînzele de păianjeni. Părea parcă mai tînără. Se apleca să-şi cureţe un fir de praf de pe un obraz şi, deodată, zări ceva afară, care-i atrase atenţia. O mişcare uşoară. Urmări atentă cu privirea şi se îngrozi. Observă doi ochi negri, care

luceau la lumina zilei, pe geamul ce dădea spre patio.

Rămase încremenită. În strălucirea soarelui, prin jaluzelele de la geam, cei doi ochi o priveau cu atenţie, apoi dispărură. Să fie oare vreun hoţ ce iscodea pe la fereastră? Nu, nu se înşelase. Inima îi bătea cu putere. Se gîndi la mătuşa Mattie care era în garaj. Străbătu tiptil camera şi se duse la fereastră. Ţinîndu-şi răsuflarea, se aplecă cu grijă şi privi cercetător spre patio.

Capitolul 2

Al doilea şoc a fost la fel de puternic ca şi primul. De data asta, calmul i se transformă în furie. Într-o furie distrugătoare. O faţă palidă, prelungă, de ţap se înfrupta din bananierul ei iubit. Numai două sărmane frunze mai rămăseseră.

– Ohhh... ieşi! ţipă, deschizînd fereastra. Ieşi!

Animalul continua să se înfrupte cu interes, în timp ce codiţa albă, mică şi vioaie, i se mişca nervos.

– Copilul meu! Bananierul meu drag! urla, privind dezastrul din jur. Din palmier rămăsese un ciot de aproximativ cinci centimetri şi rămăşiţele împrăştiate pe jos. Un filindendron dispăruse complet. O ferigă zăcea distrusă, cu frunzele ri-

sipite pe beton. Chiar şi cactusul pierise.

Sufocată de mînie, se năpusti într-un suflet jos, în hol, prin bucătărie, şi se repezi afară, spre ţapul neruşinat.

– Marş de aici!

Cînd ajunse la doi paşi de el, ţapul se întoarse, îşi fixă ochii asupra ei, bătu din copite şi, agitîndu-şi nervos copita, se pregăti de atac, cu corniţele înainte. Două corniţe ce păreau, de data aceasta, moştenite din Texas Longhorn.

Charity avu o nouă surpriză. Fără să-şi dea seama, o rupse la fugă, spre casă. Apucă mînerul uşii, dar îi alunecă mîna.

Ţipînd de spaimă, fugi spre leagănul de pe verandă, căţărîndu-se şi agăţîndu-se de el, în timp ce ţapul urmăritor izbea furios cu coarnele stîlpul scrînciobului. Acesta începu să se legene, mai întîi înapoi, apoi înainte.

Izbit în cap, ţapul scoase un behăit de durere, îşi reveni şi îşi scutură capul.

– Ieşi afară!

– Beee!...

Simţea că se înăbuşe de furie. Cea mai mare furie, amestecată cu o frică oarbă, de iepure.

– Canibalule!

– Beee!

– Mătuşă Mattie! Ajutooor!

Tăce.e. Ţapul mişca vioi din codiţă, cu ochii aţintiţi la ea.

Charity îşi dădu seama că nu are nici un rost să o strige pe mătuşa Mattie. Nu purta aparatul de auzit şi, în plus, se odihnea în balansoar, undeva în faţa garajului, unde era răcoare. Probabil că se uita la albumele pe care le găsise, din anii căsniciei cu Hubert, şi va rămîne acolo vreo două ore pînă să vină.

– Marş acasă!

– Beee!

Charity se întreba pe unde putuse dobitocul să pătrundă în grădină. Curtea era împrejmuită de gard, iar porţile erau închise.

– Eşti un canibal, un monstru, un jigărit şi un nemernic, un animal detestabil, mîncător de plante!

– Beee!

Îşi schimbă poziţia. Leagănul se mişca din nou. Era înfierbîntată de transpiraţie, într-o poziţie incomodă, înfuriată, şi îi era şi teamă. Timpul se scurgea încet, iar picioarele o dureau şi simţea cîrcei în mîini. Îşi coborî cu precauţie un picior.

În acelaşi timp corniţele ţapului se aplecară, fixîndu-şi, cu ochişorii săi cei negri, poziţia de atac.

Charity îşi ridică repede piciorul înapoi.

– La dracu'!

– Beee!

– Eşti o burtă-verde, un jegos, un carnivor, un mîncău încăpăţînat!

– Beee!

– Beee pe tine, Billy Whiskers! Ţap deşirat. Eşti un ticălos, un dobitoc ordinar şi nesimţit!

– Beee!

Îl ameninţă cu pumnul.

– Du-te! Cară-te de aici şi du-te de unde ai venit! Criminalule, mi-ai omorît... cinci plante. Cinci dintre plantele mele cele mai dragi sînt în burta aia a ta, umflată şi prăpădită!

– Beee!

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte, schimbîndu-şi poziţia. Ţapul behăi, pufni din nări, ca şi cum i-ar aminti de prezenţa lui. Charity îşi scoase şapca de marinar şi o aruncă spre el. Obiectul aterizã direct în capul ţapului. Se scuturã, pînã ce şapca căzu. O îndoi în copite şi începu să o ronţăie.

– Nu, fir-ai al naibii!

Ţapul nici n-o băgă în seamă.

– Lasă, ţapule, că mă răzbun eu. O să te fac să pleci de aici. Lasă-mi şapca în pace. Nu e prăjitură la desert!

– Beee!

Îl urmări cu privirea, dar ţapul se întoarse să rumege o bucată, pe care tocmai o rupsese din marginea şepcii.

– Al dracului să fii tu de dobitoc afurisit!

Sau o fi fost vreo capră gestantă? Aveau oare caprele coarne? Trebuie să fie totuşi un mascul.

Numai ei pot fi atît de agresivi. Picioarele o dureau din ce în ce mai tare. În timp ce ţapul molfăia pe-ndelete şapca, Charity îşi coborî din nou un picior. Cu grijă, îl coborî şi pe celălalt. Leagănul se mişca. Ţapul îşi ridică privirea şi se pregăti de atac.

Charity se căţără înapoi, sus, pe braţul scrînciobului. Şi rămase acolo mult şi bine. Umbrele se micşorară, ţapul se întoarse cu spatele, coborî, tropăind, treptele verandei şi dispăru după tufişurile de mirt.

Şi, pentru prima oară, Charity băgă de seamă lipsa unei şipci din gardul despărţitor. Care vasăzică, ţapul aparţinea domnului O.O. Brown. Simţi cum o apucă din nou furiile. Se dădu jos din leagăn şi cuprinse cu privirea dezastrul. Cu atenţie, să nu cumva să se întoarcă ţapul, traversă grădina. Inima începu să-i bată cu putere îndată ce se apropie de gard. Nu ştia dacă putea să fugă mai iute decît ţapul, în cazul în care el ar fi apărut. Gîndul acesta o făcu să-şi simtă palmele pline de sudoare. Fierbea de mînie, ca un vulcan în plină activitate, gata să-şi reverse furia incandescentă asupra domnului O.O. Brown. Cînd ajunse la gard, văzu scîndura care lipsea căzută în curtea vecinului. Îşi dădu seama că nu avea nici o posibilitate să o pună la loc.

– Beee!

Charity sări imediat în picioare. Ţapul se afla

de partea cealaltă a gardului, nu prea departe. Se întoarse şi o rupse la fugă cît o ţineau picioarele, cu inima să-i spargă pieptul. Îndată ce ajunse la bucătărie, îşi trase sufletul. Îşi reveni şi privi cu atenţie curtea pustie. De data asta nu-şi mai făcu apariţia moaca cea palidă, slăbănoagă a ţapului.

Tremura de furie. Se întoarse din nou pe verandă, ridică şapca şi o îndesă peste buclele aurii. Se întoarse în casă şi dădu peste un stilou şi o foaie de hîrtie. Apoi ieşi afară pe uşa principală.

Pe cînd cobora pe drum, o zări pe mătuşa ei ce stătea cu capul plecat asupra unui album. Nu va lipsi mult. În cazul în care domnul Brown este de serviciu, îi va lăsa un bilet.

Străbătînd distanta ce despărţea cele două curţi, se îndreptă către casa domnului Brown. Aceasta, fiind mai mare, îi slujea drept sprijin casei mătuşii Mattie. Cînd se apropie, zări o clădire cu două etaje, albă, adăpostită de frunzişul des al copacilor, fără a avea însă vreun tufiş sau vreo floare.

Charity se aştepta ca domnul Brown să fie de serviciu, aşa că fu surprinsă să vadă pe cineva tolănit la umbră, într-un hamac prins între doi arbori sicomori. Un trup ce părea foarte puternic. Înălţimea probabil că depăşea 1,80 cm, iar umerii erau destul de laţi ca să întindă plasa albă a hamacului. La vederea acestei privelişti, Charity simţi cum îi creşte furia. În timp ce dumnealui zăcea

nepăsător la umbră, leneşul cel bogat şi neafectat de nici o grijă, ţapul lui îi devastase grădina şi o ţinuse captivă în leagănul de pe verandă! N-ar fi vrut decît să-i spună vreo două vorbuliţe stimabilului domn O.O. Brown.

Se apropie şi privi lung, cu atenţie, pentru cîteva momente, braţele musculoase, acoperite cu păr roşcat-auriu. Mîini puternice, late, şi un tors la fel de puternic, ce lăsa să se întrevadă formele rotunjite, demne de un luptător profesionist.

Un tricou scurt, de bumbac albastru, şi nişte blugi decoloraţi îmbrăcau acest trup superb, cu picioare lungi şi cu nişte coapse la fel de masculine. Faţa şi părul îi erau acoperite de o pălărie galbenă, de paie, cu boruri largi. Imaginea tipică de individ leneş, bun de nimic. Putea fi bogat, de vreme ce era proprietarul unei staţii de radio şi voia să cumpere şi redacţia; dar hotărît lucru, era o haimana şi, fără doar şi poate, un leneş sadea. Şi, pe deasupra, mai avea şi un ţap fatal.

Bătu din picioare, îşi încrucişă braţele şi îşi drese glasul. Nici un răspuns. Îşi mai drese o dată glasul, de data asta mai tare.

O respiraţie uşoară, calmă, îi ajunse la urechi.

– Lua-te-ar dracu'! spuse.

O mînă masivă, pistruiată, se mişcă leneşă şi ridică borul pălăriei. Aceasta alunecă. O încîlceală de bucle groase, aurii-roşietice, apăru la vedere. Dedesubtul lor, o frunte la fel de pistruiată, ur-

mată de două sprîncene stufoase, aproape şatene. Doi ochi incredibil de verzi, cu pupile aurii. Un verde cu sclipiri de smarald, care te făceau să-ţi tresalte inima la o mîngîiere drăgăstoasă. Dar şi la fel de răutăcioşi, ironici, gata întotdeauna la o năzbîtie, în stare să păcălească pe oricine s-ar fi lăsat atras de vraja lor.

Îl atacă direct, cu o privire furioasă, dar rămase fără nici un efect, la privirea jucăuş-drăcească a ochilor lui verzi.

Pălăria rămase peste un nas strîmbat, ce arăta de parcă venise într-un impact nefericit cu un pumn zdravăn, pe vremuri. Marginea pleoştită a pălăriei venea în contact cu nişte pomeţi acoperiţi de pistrui, coborînd dincolo de gură.

O gură frumos conturată, uşor cărnoasă, care te provoca, cu buze... ispititoare, ce se potriveau perfect ochilor verzi. Ochi verzi ce te priveau, ca şi cum aveau intenţia să zîmbească ori să sărute...

Îi urmări cu privirea marginea pălăriei, în jos, peste maxilarele puternice. Fără îndoială că era un încăpăţînat, ca şi ţapul pe care-l stăpînea.

– Fir-ai al naibii, spuse din nou, clar.

Zîmbetul lui o scoase din sărite. Individul avea, realmente, un zîmbet sau mai degrabă un rînjet... ispititor. Numai privindu-l şi te ameţea. Gropiţe în ambii obraji. Dantura albă strălucitoare. Vai! Spuse, încruntîndu-se:

– Domnule Brown.

Zîmbetul domnului Brown apăru din nou la vedere.

– La dispoziţia ta, scumpo. Am greşit cu ceva?

Ei, poftim! Domnul avea şi tupeu. Vocea lui era răguşită, caldă ca lumina soarelui. Aproape la fel de plăcută ca a lui Rory Craig Runyon. Aproape, dar nu întru totul, ca adîncime şi rezonanţă.

– Aveţi cumva un ţap?

– Billy? Zîmbetul i se mări, iar ochii lui dobîndiră o lumină jucăuş- răutăcioasă.

– Ţapul ăla blestemat! Îşi smulse şapca de pe cap. Uite ce mi-a făcut.

Domnul Brown îi observă buclele blonde, apoi privirea îi coborî asupra buzelor, cu un răgaz îndeajuns cît să o facă să se simtă tulburată. Îşi continuă studiul din priviri asupra rotunjimilor ascunse de tricou, fără a-i scăpa reacţia de emoţie, pe care ea şi-ar fi dorit atîta să nu o exteriorizeze. Se opri în cele din urmă, mîngîind din ochi formele delicate ale coapselor şi ale picioarelor.

– Iubito, dar arăţi minunat!

– La dracu', uită-te la şapca mea!

Privirea îşi schimbă obiectul de studiu. Lăsînd pălăria deoparte, se ridică să o ia pe a ei. Degetele lui atinseră ca din întîmplare degetele ei. Dar doar pentru un moment. Ca într-un vis. Totuşi, ea îi remarcă căldura mîinii, de parcă ar fi atins un caldarîm înfierbîntat de arşiţă. O căldură

ce-i arse carnea, lăsîndu-i o stăruitoare aducere aminte.

Domnul Brown întoarse şepcuţa albă în degetele sale puternice, cercetînd-o cu atenţie de bijutier, după care îşi dădu verdictul pe un ton grav:

– Ţi-a distrus, realmente, un obiect făr' de preţ.

Charity se uită la şapcă, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Obiectul acela obişnuit, pe care îl purtase de atîtea ori şi căruia îi acordase prea puţină atenţie, era uzat şi decolorat de atîtea spălări, cu firicele desprinse din ţesătura ponosită.

De necaz şi de ruşine simţi cum roşeşte.

– Bine, sînt de acord. Şapca nu constituie o mare pagubă. Dar ţapul dumitale mi-a distrus nişte lucruri care erau într-adevăr nişte valori. De exemplu, mi-a mîncat bananierul!

– Nu mai spune!

Oare individul ăsta rîdea de ea? Furia îi creştea precum ghimpii unui cactus. Iar el, domnul Brown, de-abia se abţinea să nu rîdă.

– Scumpo, mă simt oarecum într-o situaţie cam dezavantajoasă. Mă cunoşti, dar eu n-am avut încă plăcerea.

– Sînt Charity Webster. Eşti vecinul mătuşii mele.

– Să fiu al naibii! murmură el, iar sprîncenele lui groase se încruntară pentru o clipă, în timp ce

o privea cu interes. „Charity".

– De ce ţineţi ţapul? nu se putu abţine să nu-l întrebe.

Chipul domnului Brown îşi reluă zîmbetul ironic. Se aşeză la loc, în hamac, punîndu-şi mîinile sub cap, încrucişîndu-şi picioarele, pe cînd o privea cu atenţie.

– Nu-mi place grădinăritul. Nu-mi place să tund iarba.

– Şi ce-are de-a face ţapul cu toată chestiunea asta?

– Îmi paşte iarba.

Dumnezeule, tipul ăsta era şi leneş!

– Ţapul dumitale mi-a mîncat plantele.

– Îmi pare foarte rău. Te voi despăgubi pe de-a-ntregul.

– Sînt mari şi costă scump. Ţapul dumitale este o primejdie a naturii. Este un animal nerusinat şi ordinar.

– Draga mea, să nu-mi laşi odiosul ţap să-ţi cucerească preacinstita grădină.

Individul ăsta nesuferit considera întreaga situaţie de-a dreptul hazlie.

– Domnule Brown, aaa...

– ... şi Oregon, scumpi.

– Ce-i asta?

– Numele meu. Oregon Oliver Brown. Mama mea era din Oregon.

Tipul era pe cît de ciudat, pe-atît de enervant.

Că ţapul îi aparţinea, era în regulă. Se potriveau perfect! Încercă să nu se piardă cu firea.

– Este o scîndură lipsă în gardul comun şi afurisitul dumitale de ţap poate intra şi ieşi după cum vrea.

– Ei, nu-l mai ocărî atîta! Aş putea să trec chiar eu pe acolo.

– Domnule B...

– Oregon.

– O să reparaţi gardul?

– Sigur. Îşi făcea vînt cu pălăria.

– Cînd?

– Iubito, pui prea mult suflet în lucruri mărunte. În viaţă trebuie să fii calm. Îmi pare rău pentru unchiul tău. Îmi închipui că te afli aici de la înmormîntarea lui.

– Aşa este. Florile pe care le-aţi trimis au fost frumoase.

– Şi mătuşa ta este o doamnă adorabilă.

– Ţapul acela ar putea s-o atace, ştiţi treaba asta?

– Billy n-ar face rău nici măcar unui purice.

– Ha, îl cunoşti foarte puţin pe ticălosul ăla bătrîn.

Privirea îi deveni mai atentă.

– Te-a atacat cumva Billy?

– Nu. Şi simţi cum o roşeaţă aprigă îi inundă obrajii. Momentul nu trecu neobservat de Oregon.

– Şi totuşi s-a întîmplat ceva.

– Nu asta are importanţă; ceea ce este important sînt plantele mele.

– Scumpi, ce ţi-a făcut Billy? Este atît de blînd! Te-a muşcat cumva? Şi din nou privirea lui îi studie cu atenţie coapsele, picioarele lungi şi goale, întorcîndu-se cu privirea, la fel de calm, către faţa ei înfierbîntată.

– Arăţi, cu toate astea, în regulă.

– Nu, nu m-a muşcat. Aş dori mai degrabă să discut despre recuperarea pagubelor şi despre repararea gardului, nu despre întîlnirea mea cu ţapul dumitale.

– Te voi despăgubi cu tot ce doreşti, rosti el tărăgănat, cu o voce senzuală, răguşită, făcînd-o pe Charity să creadă că nu mai auzise niciodată o asemenea voce, atît de specială, de insinuantă. Apoi adăugă în acelaşi stil: Şi am promis că o să repar şi gardul.

– Cînd?

– Eşti îngrijorată, aşa-i? Îşi bătea joc de răbdarea ei, călcînd-o şi mutilînd-o, la fel cum Billy îi distrusese plantele.

– Nu este chiar atît de simplu. S-ar putea s-o omoare pe mătuşa Mattie!

– Cine, Billy? Sprîncenele lui întunecate se arcuiră de uimire, şi blestemaţii ăia de ochi verzi luciră plini de răutate. Ei, totuşi trebuie să-mi spui. Ce rău ţi-a făcut Billy?

– Ei bine, dacă vrei cu tot dinadinsul s-o ştii, Billy m-a alergat pînă am reuşit să mă cocoţ în leagănul de pe verandă şi m-a ţinut acolo, agăţată, o oră.

Oregon Brown se ridică iute în capul oaselor, aşezîndu-şi coatele pe genunchi, în timp ce îşi scărpina ceafa cea plină de pistrui.

Charity îşi dădu seama că Oregon făcea tot ce putea în momentul acela, ca să nu izbucnească în rîs, de faţă cu ea.

Fierbea de furie. Blestematul ăla de ţap o speriase în aşa hal, încît o silise să stea agăţată în leagăn o oră, iar proprietarul dobitocului găsea că toată situaţia asta era de-a dreptul hilară. Îi venea să zvîrle în capul lui Oregon Brown toate ghivecele de flori din grădină.

– Nu-i de rîs, domnule Brown.

– Da, ai dreptate, îi răspunse după un timp, c-un glas înăbuşit, continuînd să stea cu capul plecat.

– Nu este împotriva legii să ţii un ţap în oraş?

– Am autorizaţie.

– O autorizaţie pentru ţap?

Domnul Brown îşi ridică capul. Buzele lui erau uşor strînse, colţurile gurii contractate, obrajii roşii, iar ochii nu lăsau nici o îndoială asupra faptului că era pe punctul de a izbucni în rîs.

Se stăpîni. Efortul trebuie să fi fost remarcat. O privi. Buzele şi le strînse mai tare.

– Cum de-ai obţinut o autorizaţie pentru ţap?

– Fiindcă... se opri, încercînd să se stăpînească... nu sînt crescător de animale. Îl ţin pe acesta ca să-mi rupă iarba.

Charity se uită prin grădină.

– Arată într-adevăr ca o curte în care trăieşte un ţap! declară ea cu ironie. Buzele lui se încreţiră, gropiţele îi apărură, în ciuda fălcilor încleştate, şi cute de enervare răsăriră la colţurile ochilor. Izbucni în rîs.

După un moment, Oregon îi spuse:

– Poate că ar fi mai bine să mă duc să constat pagubele.

– Foarte bine, dar mai întîi n-ai vrea să aşezi şipca la loc, ca să nu se mai întoarcă ţapul acela?

Oregon Brown se ridică în picioare. Chiar şi descult o domina ca înălţime. Charity se simţea de parcă ar fi stat lîngă un camion de tonaj greu, cu excepţia părţii inferioare a bustului, care se subţia în jos, către coapse. Pieptul masiv şi braţele puternice sčoteau în evidenţă muşchii. Cum de era cu putinţă ca un om atît de leneş, să-şi dezvolte nişte muşchi atît de puternici? La fel de incredibil, ca şi cînd o maimuţă ar fi avut forţa unui tigru. Probabil că o fi dus o viaţă activă. O luă de braţ.

– Haide, iubito, vino să-l cunoşti pe Billy.

Charity simţi cum i se înmoaie genunchii.

– Nu, nu vreau să mai dau cu ochii de el.

– Te asigur că e blînd ca un mieluşel. Haide!

Fără nici o tragere de inimă, Charity îl urmă pînă în spatele casei.

Acolo, copacii înalţi umbreau peluza. Nu se zărea nici o tufă. Iarba era retezată şi un ciot bătrîn de ulm se afla lîngă poartă. Terenul părea îngrijit, dar neatrăgător privirii.

Ajunşi în faţa porţii, Oregon o descuie, trăgînd zăvorul negru, de fier.

– Îţi spun de acum, ţapul nu mă place.

– Billy te iubeşte, sînt sigur. Cum de-ar putea să-ţi reziste?

Oare ce-o fi vrut să mai spună şi prin vorba asta? Supărarea i se transformă degrabă în frică. Nu putea să-l sufere pe Billy şi era sigură că sentimentul era reciproc. Realmente reciproc.

Oregon deschise poarta. Cînd Charity trecu pe lîngă el, un parfum de bărbat îngrijit şi curat se simţi degajîndu-se în aer. Dar mirosul plăcut fu repede dat uitării, îndată ce intrară în ogradă. Billy păştea liniştit, absorbit cu totul de îndeletnicire.

– Hei, Billy.

Billy îşi ridică ţeasta gălbejită, îi privi pentru cîteva clipe, apoi îşi coborî corniţele pregătindu-se de atac.

– Vai, vai! Charity se dădu înapoi îngrozită.

Deodată, ţapul porni spre ea. Braţe puternice o prinseră şi o ridicară, în timp ce hohote homerice de rîs păreau că-i scutură tot pieptul lui

Oregon Brown.

– Da, cred c-ar fi mai bine să ieşim de aici.

Trîntind poarta cu piciorul, Oregon Brown ieşi cu Charity în braţe.

– Ia te uită cum m-am înşelat. Billy nu te place. Nu-mi închipuiam asta.

O privea cu ochi răutăcioşi, plini de veselie. Buzele lui erau atît de aproape de ea... Cu un braţ Charity îl ţinea strîns pe după gîtul lui cel solid, iar celălalt şi-l odihnea uşor pe spatele lat.

Charity se simţea prinsă ca într-o capcană de ochii lui verzi ca nişte cîmpii de iarbă smălţuită de raze aurii. Inima începu să-i bată cu teamă.

– Billy şi-a dovedit şi de data aceasta întreaga lui valoare, remarcă Oregon plin de satisfacţie. Vocea lui, uşor răguşită, întărîtă fiecare nerv din trupul lui Charity.

– Uită-te la mine acum, îi zise Charity ca-ntr-o vrajă.

– Mă uit şi nu pot rezista. Se înclină uşor spre Charity şi-i mîngîie buzele cu un sărut.

O uşoară atingere, ca o respiraţie împrospătată, o şoaptă caldă venită dintr-un trup robust, din buze pline, cărnoase, ce, odată ajunse la gura fetei, se îndepărtară, ca apoi să se întoarcă degrabă, zăbovind apăsător asupra ei, şi revărsînd valuri de tulburătoare emoţii în trup. Braţele lui o mîngîiară, strivind-o la pieptul cald. Miroase atît de plăcut, de curat, ca aerul primenit al unei dimineţi

de după ploaie. Buzele lui erau ca de catifea, iar limba lui îi atingea şi explora limba ei, mîngîind-o şi desfătîndu-se cu căldura-i umedă, căutîndu-i mereu un răspuns. Ameţită, Charity uită şi cum o cheamă. Nu-i simţea decît braţele puternice, parfumul acela atît de excitant şi sărutările acelea fierbinţi.

Oregon merse cîţiva paşi pînă la ciotul unui copac. Continuă s-o ţină în braţe. Apoi o aşeză pe unul din genunchii lui solizi, ca nişte drugi de oţel. O îmbrăţişă şi o trase către el, strîngînd-o la piept. Începu s-o sărute încet, apoi joacă sărutărilor se transformă în îmbrăţişări lungi, stăruitoare de căutări năvalnice ce aveau o singură dorinţă: răspunsul ei. Cuprinsă de vrajă, Charity uitase definitiv scopul şi pricina vizitei ei la Oregon O. Brown.

Pentru Charity, momentele acestea constituiră evenimentul vieţii ei. Un eveniment cam prea tulburător, iar sărutările prea ameţitoare. Ca valul devastator al unui vulcan în plină activitate.

Făcută knock-out, Charity rămase suspendată pentru un timp între vis şi realitate, cu privirea pierdută în ochii lui Oregon Brown.

Era ca şi cum pămîntul s-ar fi oprit în loc, iar clipa ar fi devenit eternitate. În cele din urmă evenimentele îşi urmară cursul lor normal şi raţiunea puse stăpînire din nou pe Charity. Uimirea i se transformă în furie. Se smuci violent din braţele şi

din buzele lui Oregon.

– Dă-mi drumul imediat, Oregon Brown! La dracu', nu-ţi merge cu mine! Şi termină odată cu sărutările. Reuşise să se smulgă cu un picior din strînsoarea lui, deşi degetele lui Oregon continuau s-o ţină de încheietura mîinii, iar celălalt picior îi rămăsese încă prizonier între picioarele voinice ale lui.

– Te cam întreci cu injuriile, domnişoară Charity Jane.

Încă o surpriză.

– De unde ştii că mă cheamă şi Jane?

Capitolul 3

– Şi de unde ştii de „domnişoară"? nu rezistă tentaţiei să-l întrebe. Îşi dorea din toată inima să nu fie captivă în braţele lui, atît de aproape de el. Prea era tulburată şi nu voia să se observe.

– Mătuşa Mattie şi unchiul Hubert mi-au vorbit despre tine în cuvinte entuziaste, despre afacerile tare, despre... inteligenţa ta, despre isprăvile nostime din liceu, cum ai stat cu mătuşa Ziza, mai înainte de a veni să locuieşti cu ei, despre despărţirea ta de Ted Farnsworth. Ţi-am citit toate scrisorile.

– Doamne, nu e cu putinţă! Ziua asta începuse prost. Iar cuvintele lui Oregon Brown puseseră capac la toate.

– Ba da, este. Ştiu totul despre Theodore Farnsworth şi... apropo, care era numele tipului cu care te-ai întîlnit de trei ori, după ce te-ai despărţit de Farnsworth? Brogan?

– La dracu'! Simţea că se înăbuşe de nervi. Asta nu te priveşte, Oregon Brown, chiar dacă m-ai sărutat.

Oregon zîmbi satisfăcut. Zîmbet enervant, dar totuşi atrăgător, ce lăsa să se vadă dantura sănătoasă, impecabilă.

De data asta Charity îşi păstră siguranţa de sine. Furiile şi supărarea o imunizaseră întru totul.

El o prinse de bărbie şi îi ridică faţa spre el. Ea încerca să se smucească, dar nu avu nici o şansă. Degetele lui o ţineau strîns, aproape dureros.

– Te-am sărutat, pentru că aveai nevoie să fii sărutată. Am aflat din scrisorile în care jurai că renunţi la bărbaţi, cît de teribil fusese Farnsworth sau cum te-ai hotărît să nu mai ai încredere în ei, după relaţia cu Brogan...

Încerca să-l privească în faţă. Inima îi bătea nebuneşte, iar nervii nu şi-i putea stăpîni. Şi toate astea se datorau pistruiatului, ciufulitului şi incapabilului de Oregon Brown.

– Nu te amesteca în viaţa mea! îi strigă ea înfuriată.

– Eşti extraordinară, păpuşă, îi răspunse bine dispus. Eşti de-a dreptul originală în relaţiile cu

bărbaţii, ştiai asta?

– Încetează odată!

O prinse de mînă, mai înainte ca ea să se ferească.

– Cine ţi-e actualul iubit?

– Nu te priveşte!

El se uită la mîna ei şi o studie ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată în viaţă. Îi mîngîie uşor, de-a lungul, degetele mici şi delicate, făcînd-o să i se înfioare pielea şi simţurile, cu fiori mai intenşi decît îşi putea închipui.

– Va trebui neapărat să am o discuţie despre scrisorile mele cu mătuşa Mattie, adăugă ea.

– Nu te mai necăji atîta cu scumpa ta mătuşă, spuse Oregon, privind-o adînc în ochi. Au fost nostime scrisorile tale. Au un simţ dezvoltat al umorului. Cam prea mult, aş putea zice. În privinţa lui Ted Farsworth, a fost bine că te-ai despărţit de el. Ca de altfel şi de Brogan.

Odios acest Oregon Brown! Realtmente odios! Semăna leit cu ţapul lui.

– Dumneata şi cu Billy sînteţi parcă făcuţi de aceeaşi mamă. O pereche perfectă.

Oregon Brown zîmbi şi îşi răsuci pe deget o buclă aurie.

– Ce cîrlionţi aurii. Ia să vedem, cine este mai cîrlionţat?

– Nu mă interesează!

– Hai să ne unim capetele şi să le observăm.

Se aplecă pînă ce fruntea lui atinse fruntea ei. Mîna puternică îi plana deasupra părului lui, ce părea împreunat din această apropiere. Gestul părea lipsit de răutate; cu excepţia ochilor lui care o fixau şi o priveau adînc. Iar buzele lui erau prea aproape. Mult prea aproape. Apoi n-a mai fost nici o distanţă. Gura lui îi mîngîie uşor buzele, apoi le prinse într-ale lui, savurîndu-le, într-un joc ce răvaşi din nou simţurile şi nervii lui Charity.

De data aceasta îşi reveni în fire mai repede, deşi urmările şi tulburarea păreau mai adînci. Gura ei tînjea dureros după sărutări. Simţea că îşi dorea îmbrăţişările mai adînci, mai profunde, iar starea aceasta o zăpăcea şi o enerva de-a dreptul.

El zîmbi şi cele două gropiţe îi apărură de-o parte şi de alta a obrajilor. Individul ăsta era un adevărat „Pericol Social", cu majuscule.

– O să repar gardul, spuse, după care am să mă întorc să evaluez pagubele.

– Aşa să faci.

Se despărţiră. Charity simţi deodată cum se întristează. Porni în josul străzii. O dorinţă irezistibilă o chinuia cu înverşunare. Încerca să-i reziste, pînă cînd, către colţul străzii, cedă. Se întoarse să-l privească.

El rămase acolo, urmărind-o atent, cu braţele sale musculoase încrucişate la piept, zîmbindu-i aşa cum ştia numai el să o facă. Razele soarelui îi

prinseră ca-ntr-un nimb vîlvătaia părului, formînd o aură roşie-gălbuie în jurul capului lui. Oregon îi făcu semn cu mîna.

Charity scrîşni din dinţi şi continuă să meargă pînă ce trecu de colţul străzii. Nu putea să conceapă ideea de a vinde ziarul unchiului Hubert unui om leneş şi nemernic. Unui individ care ţinea un ţap numai ca să nu trebuiască să tundă iarba. Care lenevea într-un hamac la ora unsprezece dimineaţa. Unui tip ale cărui sărutări erau adevărate tentaţii diavoleşti.

Ei, acum, de ce trebuia să se gîndească la toate astea? Sărutările lui nu erau chiar nişte ispite. Chiar deloc. Toată această slăbiciune se datora faptului că era singură. De fapt, îmbrăţişările lui păreau mai excitante decît cele ale lui Ted sau ale lui Hank Brogan. Charity se opri, gînditoare, din mers şi îşi muşcă pe dinăuntru obrazul, pînă ce acesta începu să o doară. Pur şi simplu păreau mai rafinate, pentru că trecuse atît de mult timp de cînd n-o mai sărutase nimeni. De vină era singurătatea. Aceeaşi îngrozitoare singurătate care făcuse ca timbrul vocii lui Rory Craig Runyon să pară atît de sexy, atît de seducător.

Îşi muşcă buzele. Domnul O.O. Brown era un tip nesuferit. Pesemne, unicul motiv pentru care ţapul nu l-a atacat pe domnul Brown era că individul era solid ca un tanc. Ţapul ştia asta cînd

şi-a întîlnit stăpînul. Ţapul Billy! Hm, ce nume. Fără nici un pic de originalitate.

Cînd trecu de următorul colţ, se uită la cer. Nori cenuşii, întunecînd lumina zilei, se adunau şi se rostogoleau din înaltul cerului, în timp ce vîntul începuse să bată în rafale puternice. Ploaia părea iminentă, dar norii ar fi putut la fel de bine să treacă fără să lase nici un strop. Păcat că nu venise furtuna mai devreme, ca să-l ţină pe Billy în ograda lui.

Continuă să meargă. Mătuşa Mattie nu se vedea. O găsi în bucătărie.

– Mătuşă Mattie! ţipă ea.

– Da, dragă, ce s-a întîmplat?

– Of, bine că ţi-ai pus aparatul de auzit. Mătuşă Mattie, domnul Brown va veni aici în scurt timp. Azi-dimineaţă, ţapul lui a pătruns în grădina noastră şi ne-a mîncat plantele.

– Cine, Billy a făcut asta?

Charity simţi un gol în stomac.

– Îl ştii pe Billy?

– Ieduţul acela adorabil. Nu-i drăgălaş? Seamănă cu un căţeluş.

Charity se abţinu să scrîşnească din dinţi.

– Mătuşă Mattie, ţapul acela este dracul împieliţat.

– Billy? N-ar face rău nici măcar unei muşte. Sa fi văzut cum unchiul Hubert îl hrănea cu bucăţele de biscuiţi. Domnul Oregon a scos o scîn-

dură din gard pentru ca Billy să mai vină pe la noi. Hubert obişnuia să stea în balansoar şi Billy în patio, dînd din codiţă şi aşteptînd pe Hubert să rupă o bucăţică şi să o ţină în mînă. Billy o apuca atît de drăgălaş şi de delicat...

Mătuşa Mattie suspină şi-şi şterse ochii înlăcrimaţi, în timp ce Charity se întreba uimită dacă nu cumva O.O. Brown avea doi ţapi.

– Era chiar Billy?

– Să-l vezi numai. Ai să te îndrăgosteşti de el.

– Nu prea cred. Mătuşă Mattie, cu ce se ocupă domnul Brown, în afară de faptul că ţine acel post de radio?

– A moştenit de la tatăl lui un teren semănat cu grîu, bogat şi în petrol. Are un om care îi conduce ferma.

– Parcă îmi amintesc de familia Brown, cînd locuiam aici, pe timpul liceului, dar totuşi nu-mi amintesc de acest Oregon Brown.

– E şi firesc, draga mea. El este mai în vîrstă ca tine. Oregon are treizeci şi doi de ani şi tu cînd erai la liceu el terminase deja colegiul. S-a mutat în Virginia şi lucra la ziarul *Washington Post*. S-a întors după moartea părinţilor, cam de şase luni. Merge la aceeaşi biserică la care mergem şi noi. O să-l cunoşti cînd ne vom duce acolo.

Dar mintea lui Charity era la altceva. Deci, el totuşi muncise. Ziaristică. Fără nici o îndoială că dorea să-i cumpere ziarul.

– Mătuşă Mattie, te rog frumos să nu-i mai citeşti scrisorile mele lui Oregon Brown.

Mătuşa Mattie rîse.

– Scrisorile tale sînt interesante şi Oregon obişnuia să vină şi să stea împreună cu noi, în patio, cînd i-am citit ultima ta scrisoare.

Soneria îi întrerupse lui Charity răspunsul asupra scrisorilor. *Probabil că este domnul Brown,* îşi spuse în sinea ei. Pentru un moment se gîndi la ochii lui verzi şi la faptul că era nepieptănată şi nearanjată. Îşi muşcă buzele, se duse spre uşă şi o deschise.

La vederea lui Oregon Brown inima începu să-i bată tare. Prea mult timp trecuse de cînd nu mai fusese iubită, îmbrăţişată, sărutată, de cînd nu-şi mai dăduse întîlnire cu vreun bărbat, şi întreaga ei făptură nu putea înţelege de ce nu voia să-l ia în seamă pe cel din faţa ei. Pînă şi cel mai mic nerv îi tresărea la vederea lui. Fremăta ca ramurile unei sălcii în adierea vîntului de vară.

– Ai prins la loc şipca din gard? întrebă ea, neîncrezătoare.

– La fix. Obişnuiam să o ţin dată la o parte pentru ca Billy să poată veni să-l vadă pe unchiul său. Vîntul a dat-o jos noaptea trecută.

Îşi apropie faţa de gîtul fetei şi-i inspiră parfumul. Ea îi privi obrajii pistruiaţi şi genele groase, arămii. Respiraţia lui o atinse uşor şi trebui să-şi stăpînească imboldul de a rămîne aşa.

– Ce faci?!

– Mă gîndeam că poate parfumul tău nu i-a plăcut lui Billy. Hmmm, nu ştiu cum de-ar fi putut rezista unei astfel de miresme. Cum se numeşte? întrebă, ridicîndu-şi capul.

Oare de ce îl suspecta de orice făcea sau zicea? Poate din cauza privirii lui afurisit de zîmbitoare.

– Parfumul se numeşte „Chloe". Billy pur şi simplu nu mă place. Şi nu a fost destul de aproape ca să-mi simtă parfumul.

– Hai să mergem să vedem locul dezastrului.

– Mătuşă Mattie! strigă Charity. Mătuşa însă le-o luase înainte. Nu ştiu unde este. Doar era aici adineaori.

Cînd ajunseră în patio, Charity îi arătă cu un gest larg.

– Uite acolo.

Oregon se uita la plante, la pardoseala plină de flori rupte, pe jumătate mîncate şi împrăştiate. Privirea lui se mută apoi către leagănul de pe verandă, urmărind în sus, cu ochii, lanţul prins de tavan şi buzele i se încreţiră iar, ascunzîndu-şi un zîmbet. Se întoarse spre ea şi o privi lung printre gene. Charity se înfurie din nou.

– Mi-ar plăcea să te văd stînd agăţat acolo, timp de o oră. Dar imediat regretă că fusese răutăcioasă.

Oregon nu s-ar fi speriat niciodată de un ţap.

lar răutatea ei gratuită îl amuză şi mai tare.

Privirile lor se întîlniră din nou.

– Îţi voi plăti toată paguba, o asigură el, scoţînd dintr-un buzunar de la spate un creion şi un carneţel. Să ne aşezăm şi să le trecem pe listă.

Fără nici un chef, se aşeză lîngă el, în leagăn. Simţea un impuls ridicol să se ridice imediat şi să se aşeze în altă parte. Apropierea de el o enerva şi o tulbura în acelaşi timp. Hotărîtă să-şi învingă slăbiciunile, cerceta cu grijă florile rupte. Îi era totuşi greu să nu simtă parfumul lui proaspăt, atingerile întîmplătoare, mîinile lui mari şi puternice mişcîndu-se atît de aproape de ale ei.

Trase aer în piept şi spuse:

– Un filondendron, un bananier care era de cinci... Uitînd de hotărîrea de a nu se mai uita la el, se întoarse şi-l privi acuzator. Privirea lui o făcu dintr-o dată să-şi piardă firul gîndurilor.

El aşteptă un moment, apoi încruntă întrebător din sprînceană.

– Da?

Avea cea mai ispititoare gură, cu o formă ademenitoare şi plină. El îi zîmbi şi Charity îşi aduse deodată aminte că el o întrebase ceva.

– Aveai un bananier în vîrstă de cinci ani? încercă el să-i aducă aminte.

– Nu ştiu ce vîrstă avea. Are vreo importanţă?

Deşi nu i se citi nimic pe faţă, ea îi văzu gestul de a-şi stăpîni zîmbetul.

– Charity, ai spus că aveai un bananier de cinci... Presupun că era vorba de vîrsta lui.

Charity îşi muşcă buzele.

– Cinci picioare înălţime.

– Ah! Înalt de cinci picioare. Nu ai spus asta!

Al dracului individ. Devenea din ce în ce mai antipatic. Ca la început. Îşi dorea din toată inima să nu mai roşească. Ochii lui sclipeau plini de voie bună, apoi luminiţele jucăuşe dispărură şi fură înlocuite de o privire gravă. Ceva intervenise între ei. Îşi aţinti privirea asupra ei, rămînînd la fel de liniştit.

Atmosfera calmă se destrămă încetul cu încetul. Apoi dispăru cu totul. Cu privirea prinsă ca-ntr-o vrajă de ochii lui, Charity aştepta, hipnotizată, mută de tulburare, cu respiraţia tăiată, deznodămîntul acelui moment. Iar el părea că se afla stăpînit de aceeaşi forţă fermecată, indescriptibilă. Se aplecă uşor asupra ei şi o sărută. Îi mîngîie buzele, prinzînd-o încet între genunchii lui, fără să-i atingă cu mîinile trupul. Apoi o sărută din nou la fel de mîngîietor.

Era aşa o plăcere! Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, cu cît o săruta mai tare, mai apăsător. Buzele lui îi despărţiră buzele ei, iar limba lui se desfăta într-un joc tulburător cu limba ei. Încordarea care pusese stăpînire pe ea devenea din ce în ce mai insuportabilă. Se lupta să-şi adune puterea de judecată, aducîndu-şi vag

aminte că mătuşa Mattie ar putea apărea în orice moment. Se desprinse din îmbrăţişare şi se rezemă de leagăn. Buzele lui Oregon se îndepărtată de ale ei, coborîndu-şi privirea ca să-şi ascundă tulburarea.

– Să ne întoarcem la plante, spuse Charity în şoaptă, răvăşită.

– La plante?

Simţea că el intenţiona să o sărute din nou. Şi mai ştia că-l dorea aşa de mult, încît n-ar fi fost în stare să-i reziste. Se ridică şi se îndreptă către plante. Inima încă îi bătea nestăpînită; părea că nu realizează faptul că nu era lîngă Oregon. Cînd se întoarse cu faţa spre el, pulsul i se acceleră ca mai înainte.

– Ţapul a mîncat un bananier înalt de cinci picioare, abia putu să articuleze cuvintele.

Oregon era aşezat în leagăn, picior peste picior, cu braţul întins pe spătarul acestuia. Se uită la ea cu atîta intensitate, încît ea avu sentimentul că este prima femeie şi singura pe care el a dorit-o vreodată. Cu un efort, îşi smulse privirile din ochii lui.

– Observ că nu-ţi notezi.

– Ah, uitasem, îi răspunse cu o voce la fel de sexy ca şi sărutul.

– Atunci notează! Şi riscă să se uite la el.

Îi zîmbi din colţul gurii. Arăta al dracului de bine. Ca şi cum ar fi ştiut că sărutările lui, sau

vocea, sau ochii o dădeau gata. Îşi ridică ochii spre el şi îi observă zîmbetul.

– Încetează odată! se răsti ea, apoi îi păru imediat rău că îşi pierduse stăpînirea de sine. Arătau ca într-o întrecere sportivă în care el tocmai marcase.

– Să încetez ce? o întrebă cu o voce senzual tărăgănată.

– Să notezi ce flori mi-a mîncat Billy, rosti printre dinţi, iritată de îmbujorarea care îi ardea obrajii. Se întoarse hotărîtă să cerceteze încă o plantă distrusă.

– Un palmier robust, foarte mare.

– Iubeşti plantele, nu-i aşa?

– Acestea sînt cele care au mai rămas din afacerea cu arhitectura peisagistică.

– Pentru că ţineai plante tropicale la o astfel de firmă?

Încerca să-i răspundă, fără să se uite la el, dar îşi dădu seama de ridicolul situaţiei.

– Clienţii doreau să-şi ornamenteze veranda cu astfel de flori şi, cîteodată, obişnuiau să-mi ceară să le fac rost de plante pentru interioarele caselor lor sau pentru ca să închei diverse afaceri.

– Ai avut un lanţ de ghinioane vara trecută. Hubert mi-a povestit despre un angajat care n-a mai stăpînit maşina de tuns iarbă şi a intrat cu ea în holul unei clădiri, spărgînd geamul.

– Societatea de asigurări a plătit o mare parte din pagubă, dar au anulat poliţa atunci cînd un alt salariat a lovit cu maşina de tuns iarbă un autoturism parcat, spuse ea, privind la ceea ce fusese cîndva un palmier robust. Pulsul îi revenise aproape de normal. Îi înfruntă privirea.

El zîmbi. De data aceasta nu i se mai păru atît de ameţitor. Sincer vorbind, era o plăcere să te uiţi la Oregon Brown!

– Unde ai găsit angajaţii ăştia?

Ridică din umeri a neştiinţă.

– Mi-a fost greu să păstrez vreunul. Cum veneau, aşa plecau. Asta a fost cea mai mare problemă. Un altul a intrat cu maşina de tuns iarbă în lacul din faţa complexului Tower Center şi asta mi-a costat cu adevărat. A trebuit să plătesc încă două maşini de tuns iarbă, plus autoturismele avariate.

Îşi întoarse privirea către plantele ei.

– Ei bine, asta-i tot cea mai rămas din ferigă. Cred că o să răsară din nou şi o să supravieţuiască.

– O ferigă, notă el.

– Şi a mîncat şi un cactus! Oare cum o fi putut să-l mestece?

– Billy poate să ronţăie orice, dacă acel ceva nu-l mănîncă pe el mai înainte. Apoi, cu un zîmbet irezistibil, întrebă:

– Altceva?

– Cum îţi spuneam, a mîncat un filodendron, dar nu-ţi face griji pentru el. Îl pot înlocui uşor. Deodată se simţi ridicolă, făcînd atîta caz pentru cinci flori. Lui Oregon, care văzuse recolte întregi de grîu distruse de grindină, trebuie să i se fi părut total absurd.

Totuşi el nota.

– Mai este şi altceva? întrebă el.

– Nu, asta este totul. Plantele erau ceea ce-mi rămăsese de pe vremea cînd mă ocupam de afaceri şi, atîta timp cît le-am avut, mi-au creat impresia că încă sînt implicată, că o pot lua de la capăt. Clătină din cap. Cred că acum sună stupid toată povestea asta.

– Ai de gînd să porneşti din nou afacerea?

– Mi-ar plăcea, dar cred că n-o să am posibilitatea multă vreme de acum încolo. Se abţinu să adauge şi motivul. Era convinsă că Oregon Brown ştia de datoriile ei pînă la ultimul penny. Avusese grijă de altfel să relateze totul în scrisorile către unchiul Hubert.

– Mai rămîi în Enid?

– Da. Trebuie să mă hotărăsc în privinţa mătuşii Mattie. Ştii, cred că m-am calmat. Treaba asta, cu plantele, nu mi se pare atît de importantă. De fapt, n-am nevoie de un bananier de cinci picioare sau de un palmier. Poate că voiam ceva, al meu, de care să am grijă. Las-o baltă, Oregon.

El se ridică în picioare. În prezenţa trupului lui masiv, grădina părea că se scufundă în penumbră.

– În regulă, spuse el încet. Pe viitor o să-l ţin pe Billy acasă. Totuşi, nu pricep de ce nu te place. Stă prost la capitolul inteligenţă.

– Mulţumesc, îi răspunse Charity zîmbind.

Ei, de ce oare nu era în stare domnul Oregon să fie la fel de drăguţ şi atent ca acum? Nu josnic, sicîitor, enervant!

– Mă duc acasă. Ne vedem mai tîrziu.

Oregon traversa agale curtea. Era o plăcere să-l priveşti. Charity intră în bucătărie. Cînd se uită pe geam, el dispăruse deja. Se decise ca, pentru liniştea ei interioară, să nu se mai gîndească la el şi începu să deretice prin dulapurile încăperii, schimbînd hîrtia veche de ani de zile de pe rafturi şi gîndindu-se la Rory Runyon. Îi veni o idee şi se duse în camera ei ca să alcătuiască o listă de titluri de cîntece, pe care să le ceară să le asculte diseară. Ele urmau să fie prezentate de vocea atît de specială a lui Rory Runyon.

În noaptea aceea, tîrziu, după ce mătuşa Mattie se dusese la culcare, Charity îşi făcu un duş, apoi se îmbrăcă cu o cămaşă de noapte de bumbac, neuitînd să-şi ea cu sine şi lista de melodii.

Afară, picături de ploaie băteau fără încetare tinul pe acoperişul înclinat al chioşcului. Un fulger străbătu instantaneu cerul acoperit de nori şi

ilumină pentru moment dormitorul lui Charity, în acelaşi timp în care muzica atît de cunoscută, inunda cu notele ei atmosfera încăperii. Se aşează pe pernă şi, închizînd ochii, chemă din memorie imaginea lui Tom Selleck, în timp ce asculta radioul.

– Iată-ne din nou împreună, spuse Rory Runyon. Ascultaţi „Nighttime" de la KKZF, cu cîntece de miez de noapte, liniştite, în stare să vă creeze o dispoziţie specială. Aţi ieşit cumva pe afară? Deasupra voastră stau nori întunecaţi de ploaie, o ploaie blîndă, de primăvară. Vino la pieptul meu, iubito. Vom asculta muzica împreună, în timp ce tic-tac-ul picăturilor de ploaie va lovi în ferestre.

Ah, cum şi-ar fi dorit Charity să fie strînsă în braţe! Vocea lui, cu căldura ei aspră, o învălui cu totul.

– Draga mea... Pauză. Charity deschise ochii şi privi spre radio. Apoi cu un timbru leneş, care o străbătu ca un fior, Rory continuă:

– Cîntecul acesta este pentru tine şi numai pentru tine, iubito.

Nu, ea nu şi-a dorit asta!

– Iată cîntecul tău, draga mea. „Just You and Me".

Charity se băgă mai mult sub pătura moale, trăgînd-o pînă spre bărbie, în timp ce asculta melodia. În mintea ei se iviră o mulţime de întrebări asupra lui. Era cumva căsătorit? Exista vreo fe-

meie în viaţa lui? Unde locuia? Îl va întreba pe Oregon Brown. Rory lucra pentru Oregon şi, cu siguranţă, acesta îi va da răspunsul adevărat. Ce voce avea! „Numai Tu şi Eu". De l-ar mai auzi spunînd o dată! Şi Oregon avea o voce atrăgătoare, dar personalitatea lui strica totul. Nu voia să se gîndească la Oregon Brown. Refuza acest lucru. Buzele începură s-o furnice. Şi le muşcă, îşi strînse pleoapele şi aşteptă. În cele din urmă înregistrarea se termină.

– „Just You and Me", iubito, spuse Rory. Doar pentru tine. Apoi ridică vocea.

– Şi iată de data aceasta ceva special, batoanele de ciocolată „Căpitanul Nemo". Ciocolata delicioasă, care se topeşte în gură. Vă spun pe bune. Dacă vă plac dulciurile de ciocolată, acestea sînt cele mai potrivite. O să vă lase gura apă. Doar gustaţi-le şi vă veţi convinge.

Vocea lui scădea în intensitate, pe măsură ce rostea cuvintele. Fiecare vorbă tulbura nervii încordaţi ai lui Charity.

– ... baton dulce, subţire, preparat ca la mama acasă. Lingeţi farfuria, nu alta!

– Sigur, murmură Charity, chinuită de vocea lui molatică.

– Muşcaţi din ba-tonul... şi „baton" deveni dintr-o dată un cuvînt aproape palpabil, din două silabe, care o făcu pe Charity să ofteze adînc... de pe farfurie şi veţi linge şi linguriţa. Ascultaţi la

mine, dacă vă plac batoanele de ciocolată, cumpăraţi „Căpitan Nemo", desfaceţi-i ambalajul şi SA-VU-RA-ŢIL!

Charity îi savură vocea lui, şoldurile i se zvîrcoleau inconştient, plimbîndu-şi vîrful limbii peste buzele uscate.

– ... ţineţi-o în gură şi lăsaţi-o să se topească. Ciocolata fină, plină de cremă, atît de subţire. Lăsaţi-o să se topească. Veţi fi de acord că bomboanele „Căpitan Nemo" sînt cele mai bune dulciuri pe care le-aţi gustat vreodată. Să le încercaţi cît de curînd, auziţi?Ascultaţi ploaia. Vă face să vă doriţi un locşor unde-i cald şi bine, nu-i aşa?

Charity şi-ar fi dorit să fie în acel loc cu Rory Runyon.

– Iată o melodie potrivită acestei nopţi ploioase, o melodie pentru tine, draga mea, spuse cu ecoul unui tunet în depărtare. Este „I've Got Love on My Mind".

Charity îşi mişcă neliniştită degetele de la picioarele. Se întrebă cu ce era oare îmbrăcat Rory, ce fel de autoturism avea. Rememora spusele lui din ultimele minute, felul în care accentuase anumite cuvinte, făcîndu-le să pară atît de senzuale, de sugestive, de atrăgătoare. Deodată se simţi ridicolă. Niciodată nu se purtase atît de prosteşte. Se simţea singură, cumplit de singură. Motivele puteau fi multe: depărtarea de casă, de prieteni, grijile, eşecul afacerii în care fusese implicată. Îşi

îndreptă din nou atenţia spre radio atunci cînd Rory cerea să se facă dedicaţii. Charity ridică receptorul şi formă numărul, aşteptîndu-se să audă semnalul „ocupat".

Enervată, ascultă cum o fată îi spunea chicotind lui Rory Runyon:

– Rory, aici este... Se auzi un rîset. În cele din urmă spuse: „Gloria".

– Bună, Gloria! Asculţi deseori „Nighttime"?

Din nou rîsete. Charity oftă. Vocea piţigăiată a Gloriei se auzi din nou:

– În fiecare seară, cînd prezinţi tu.

– Chiar aşa? Ce fan admirabil! Ce-ai vrea să asculţi?

Plictisită, Charity asculta chiţăielile fetei. Îşi dădu seama că vocea lui Rory nu mai avea acea inflexiune intimă, atît de senzuală şi că nu mai folosea cuvîntul „iubito".

Omul avea şi ceva bun-simţ, pe lîngă că avea o voce atrăgătoare. Gloria chicoti şi răspunse cu răsuflarea întretăiată:

– Aş vrea „Mean Mr. Mustard".

– Să fie! Rory rîse uşor. Pentru Gloria.

Dezgustată, Charity aruncă pătura deoparte şi se duse la bucătărie să bea nişte apă.

Cum stătea lîngă chiuvetă, un fulger lumină pentru moment casa lui Oregon Brown, pînă atunci scufundată în întuneric. Îşi aminti sărutările lui şi avu senzaţia că un fulger invizibil săgetează

cerul încărcat de nori şi se descărca în trupul ei. Fu ca un şoc electric. Scutură din cap pentru a alunga amintirea. Individul, era realmente, un maestru în arta de a săruta. Fără îndoială.

Se grăbi să se întoarcă în dormitor. Se urcă în pat. La radio răsunau ultimele note muzicale ale melodiei şi chicotelile Gloriei. Apoi vocea catifelată a lui Rory polei ca o ceaţă încăperea. Charity continua să asculte programul, dar nu îndrăzni să ceară vreo dedicaţie pînă aproape de sfîrşitul programului. Veselă, răspunse în receptor:

– Rory, aici e Charity.

– Charity, iubito.

Vai de mine! Charity fu cuprinsă de o stare de visare.

– Credeam că nu o să-mai suni, continuă el. Dai telefon pentru prima dată?

– Nu, linia era ocupată înainte.

– Ai ascultat emisiunea de la început? Părea atît de satisfăcut! Ce importanţă avea pentru el acest lucru?

– Da, de la început. De cînd ai pus „Just You and Me".

– Bine. Ce ţi-ar plăcea să asculţi acum?

Ahhh. Chiar dacă ar fi ştiut titlul melodiei pe de rost, tot ar fi trebuit să ţină lista sub beculeţul roşu al radioului, atît era de emoţionată. Şovăi între „You Do Something To Me" şi „You're My Thrill". Alese pe ultima şi spuse din tot sufletul:

– Rory, „You're My Thrill"[1].

– „Tu mă înfiorezi de plăcere", iubito, repetă el, numai că puse accentul pe „tu". Fii atentă!

Muzica inundă încăperea, un vechi cîntec instrumental, apoi se transformă într-un fundal sonor, peste care se suprapuse vocea lui Rory.

– Iubito, aşteptam să mă suni.

Era sigură că aşa spunea fiecăreia. Tuturor, exceptînd, poate, pe cele care chicoteau sau puştoaice ca Gloria. Totuşi îi plăcu şi şopti satisfăcută:

– Am încercat, Rory.

– Mi-aş fi dorit să fim împreună. Auzi cum cade ploaia? Mi-ar plăcea să stau lîngă tine, să te ţin în braţe şi să ascultăm cîntecul picăturilor. Vocea îi scăzu, devenind un murmur aspru. Să te ţin în braţe şi să te sărut.

– Dar nici măcar nu mă cunoşti! S-ar putea să-ţi schimbi părerea dacă ne întîlnim.

– Ne vom întîlni în curînd, iubito. Foarte curînd.

– Rory, eşti căsătorit? Întrebarea îi scăpase involuntar. Oare de ce? Se ridică în picioare, roşind de necaz.

– Nu, iubito, nu sînt căsătorit. Nici tu nu eşti, aşa-i?

– Nu. De fapt nu am intenţia să aflu ceva atît

1. Tu mă înfiorezi de plăcere.

de personal, dar tot ceea ce ştiu despre tine este vocea. M-ai făcut curioasă...

– Continuă, te rog, iubito. Îţi voi spune tot ce doreşti, îi răspunse pe un ton atît de intim, de sugestiv, încît o făcu să se piardă cu totul. Nu-i mai veni în minte nici o idee.

– Nu mai ai întrebări, iubito? Rîse pe înfundate. Ea se cuibări mai bine în pat, cearceafurile calde şi moi lăsînd vocea lui s-o pătrundă, simţurile să-i vibreze de-o dorinţă ce-i întuneca judecata.

Charity asculta muzica în linişte, apoi Rory îi spuse:

– Iubito, reintrăm în emisie şi e vremea să încheiem emisiunea. Sună-mă mîine seară, da?

– Sigur!

– Mă voi gîndi la tine, cînd voi ajunge acasă. Somn uşor, iubito.

Cum ar fi putut ea să mai doarmă, după toate astea? Puse receptorul în furcă şi-l auzi spunîndu-i „noapte bună", după care el mai puse o melodie şi emisiunea luă sfîrşit.

Îi trebui o oră să o cuprindă somnul, apoi visă ochi verzi şi gropiţe enervante în obraji.

A doua zi, marţi, se trezi pe cînd soarele strălucea pe cer. Se îmbrăcă cu pantaloni scurţi şi cu

un tricou albastru. Uitînd de Oregon şi de plante, Charity îşi ajută mătuşa să facă ordine în biroul şi pe măsuţa de toaletă a unchiului Hubert, nedîndu-şi seama că, după cum începuse ziua, vremea s-ar putea schimba. Nori întunecaţi apărură la orizont şi se apropiau din ce în ce, aducînd cu ei bubuit de tunete şi picături grele de ploaie. Cam pe la ora unsprezece, cineva sună la uşă. Charity deschise şi se găsi faţă în faţă cu un om în salopetă, ţinînd în braţe un coş mare cu un filodendron. Bărbatul se înclină politicos.

– Dumneavoastră sînteţi domnişoara Webster?

– Da, răspunse ea. În spatele lui se vedea un camion purtînd firma „Florăria Smith".

– Ei bine, am primit o comandă să vă livrez aceste plante. Unde vreţi să le aşez?

– În chioşcul din spatele casei, vă rog. Mă ocup eu de filodendron.

– Prea bine.

Îi dădu coşul cu filodendronul şi omul porni agale spre camion.

Charity o lămuri pe mătuşa Mattie despre ce era vorba şi se duse spre „patio", ca să-i arate muncitorului unde să pună florile. Descoperi îndată că Oregon îi trimisese cîte două exemplare din fiecare plantă distrusă. După ce lucrătorul îşi termină treaba, Charity avea doi bananieri de şase picioare, doi palmieri pitici, două coşuri cu

filodendroni, doi cactuşi ţepoşi, unul înalt şi unul mai mic, două ghivece cu ederă, încă o plantă agăţătoare şi o nouă diffebachia. Pe cînd trecea în revistă cele primite, sentimente contradictorii o cuprinseră. Era jenată pentru că îi ceruse lui Oregon să înlocuiască ceea ce Billy mîncase şi, în plus, era iritată de generozitatea lui, dar plantele îi plăceau. În timp ce se gîndea la toate astea, mătuşa Mattie o anunţă:

– Charity, a venit Oregon.

Fata aruncă o privire speriată spre pantalonii scurţi şi spre tricou. Se întoarse către uşa din spate, în momentul în care ea se deschise şi el apăru.

Charity simţi cum îi tresaltă inima nebuneşte la vederea zîmbetului de neuitat al lui Oregon. Purta un tricou albastru, gros, de bumbac, şi o pereche de blugi decoloraţi. Părea la fel de impresionant prin forţa pe care o degaja, ca de obicei.

– Văd că plantele au sosit, spuse el.

– Mulţumesc, dar ai făcut mai mult decît trebuia. Mă simt ridicolă cînd îmi amintesc cît m-am necăjit pentru povestea asta.

– E-n regulă, oricum ţi le datoram.

– Dar în nici un caz dublu cît a mîncat Billy.

Se uită la ea cu o privire care o străbătu din creştet pînă-n tălpi.

– Aşa am vrut eu.

Subiectul era deci încheiat.

– Îţi mulţumesc. Îmi plac foarte mult.

– Prea bine. Veni către ea. Cu o mînă sprijinită de zid se aplecă asupra ei.

– Ce altceva mai iubeşti tu în afară de plante, Charity Jane?

– Ar trebui să ştii, doar mi-ai citit toate scrisorile, îl repezi ea şi înţelese imediat că toată căldura prietenească, pe care o simţise pentru el, cu un minut înainte, dispăruse dintr-o dată. Vru să-l dea deoparte, dar constată că era prinsă între perete, bananier, braţul şi corpul solid al lui Oregon.

Deodată tună şi un fulger brăzdă cerul înnorat. Spre liniştea lui Charity, uşa din spate se deschise şi apăru mătuşa Mattie cu o cană cu limonadă rece. Cuburile de gheaţă se zbăteau şi loveau pereţii vasului, scoţînd clinchete, în timp ce bătrîna se străduia din răsputeri să vină către ei. Oregon îi sări numaidecît în ajutor, eliberînd-o de cană, iar cu celălalt braţ, pe care şi-l trecu mai înainte pe deasupra capului fetei, ţinu cu grijă uşa.

– E aproape de ora prînzului, spuse mătuşa Mattie, aşa că am pregătit nişte sandvişuri.

Charity bombăni nemulţumită. Nu-i făcea nici o plăcere să ia masa împreună cu el. Oregon zîmbea satisfăcut. O rafală de vînt biciui şuierător suprafaţa grădinii, aducînd cu sine aer rece şi miros de ploaie.

– Vai de mine! Mătuşa Mattie privi în sus. Probabil că va trebui să mîncăm în casă.

– Aşa cred şi eu. Oregon îşi aruncă privirea spre cerul întunecat. Se apropie iute furtuna.

O nouă rafală îi lovi, împroşcînd cu praf picioarele goale ale lui Charity. La marginea grădinii, diffenbachia se înclină periculos sub rafala puternică a vîntului.

– Vai, florile mele! strigă Charity. Voi mergeţi înăuntru, în timp ce eu o să le bag în casă pe cele care ar putea fi doborîte de furtună.

Pe cînd Oregon şi mătuşa Mattie intrau, Charity luă un ghiveci şi-l duse în camera ei.

Cînd să iasă din dormitor, aproape că se ciocni de Oregon şi de palmierul pe care acesta îl ţinea în braţe. Prin desişul verde al plantei, se ivi zîmbetul lui.

– M-am gîndit să te ajut.

– Mulţumesc.

Îi blocă ieşirea, lăsă planta uşor jos şi privi cu atenţie împrejur.

– Deci, ăsta-i dormitorul tău.

Un fior îi străbătu involuntar spatele. Vocea lui era vibrantă, atrăgătoare. Din păcate, nu se potrivea cu restul personalităţii lui. În sinea ei totuşi recunoscu că îl judeca prea aspru. Dacă s-ar fi întîlnit în alte împrejurări, s-ar fi putut să simtă cu totul altceva pentru el. Cîte promisiuni se puteau citi în ochii lui verzi!

– Da, acesta este, îi răspunse cu răceală. Vrei, te rog, să te dai la o parte? Plantele mele vor fi în curînd distruse.

– Poftim. Eram doar curios să ştiu unde dormi.

Cea mai inofensivă remarcă a sa părea plină de înţelesuri. Charity se grăbi să iasă, bucuroasă că a ajuns în grădina scăldată de răcoarea ploii. Nori întunecaţi se rostogoleau pe cer, întunecînd lumina zilei şi prefăcînd-o într-o culoare cenuşie, mohorîtă. Rafale de vînt se năpusteau asupra casei, lovind-o cu stropi mari şi reci. Charity apucă un alt ghiveci. Două mîini mari îi luară, hotărîte, din braţe greutatea.

– Mă ocup eu de celelalte. Du-te în casă; ai să te uzi.

– Lasă, că nu mi se întîmplă nimic.

El zîmbi şi privirea îi alunecă în jos.

– Doar dintr-atîta, cred şi eu că nu.

Charity îşi muşcă înciudată buzele şi se aplecă să ridice o altă plantă. Oregon deschise uşa, clătinîndu-se cu un palmier în braţe. Aşezară plantele în bucătărie. Cînd Charity ieşi pe verandă, potopul de ploaie o udă pînă la piele. Hotărîtă să salveze restul de flori, înfruntă ploaia rece şi mai luă două ghivece.

Rămăsese încă o ieşire şi treaba urma să fie gata. Cum stăteau amîndoi în bucătărie, cu apa şiroind de pe ei, Charity privi la Oregon. El se uită lung la ea şi ochii lui ca două flăcări cobora de-a

lungul feţei, a gîtului, o umerilor, apoi se opri.

Ea îşi dădu seama că tricoul ud se mulase pe corp, reliefîndu-i formele pline şi moi ale sînilor, sfîrcurile tari care împingeau bumbacul.

Privirile li se întîlniră şi el zîmbi galeş. Roşi enervată, sigură de faptul că el îi observase căldura din obraji.

– Mă duc să mă schimb, spuse ea.

– Poftim, Oregon. Mătuşa Mattie apăruse de pe hol. Ţi-am adus un prosop. Dă-mi tricoul să-l pun la uscat.

– Trebuie neapărat.

Charity ieşi degrabă din bucătărie, ca şi cum o ceată de demoni ar fi gonit-o de acolo. Nu voia să asiste la momentul cînd Oregon Brown îşi scotea tricoul. Simţea că inima i-ar fi luat-o razna numai la simplul gînd că ar fi fost în bucătărie, în acea clipă.

Închise uşa dormitorului, dar nu putu alunga senzaţia covîrşitoare; imaginea lui Oregon Brown, mare, bărbătească, plutea ca o stafie în aerul încăperii.

Îşi puse repede nişte blugi, un tricou alb şi o pereche de sandale. Se pieptănă, îşi aplică un strat discret de fard în obraji, apoi se parfumă uşor. Şi pentru că se întoarse în bucătărie, se pregăti sufleteşte de o nouă înfruntare cu Oregon Brown. Dar îşi dădu în curînd seama că nu se încurajase îndeajuns.

Mătuşa Mattie şi Oregon stăteau la masă, faţă în faţă, numai că bătrîna era cu spatele la uşă. El avea aruncat neglijent pe umeri un prosop mic, albastru, ale cărei capete nu reuşeau defel să-i ascundă pistruii arămii, nici părul auriu, moale şi cîrlionţat care-i acoperea pieptul lat pînă în jos, înspre talia umedă a blugilor. În momentul în care o văzu intrînd, se ridică în picioare cu o mişcare elegantă, plină de senzualitate.

Priveliştea îi zăpăci creierul. Totuşi, reuşi să se aşeze pe scaunul oferit de el. În cameră căldura devenise insuportabilă. Pereţii parcă se apropiară. Iar el era al dracului de voinic, de atrăgător şi de bine făcut. Nu-şi putea ridica ochii de pe el. Simţea că n-ar trebui să-i întîlnească privirea amuzată şi scormonitoare, şi nici să-i privească corpul puternic şi sexy, atît de sexy! Pe de altă parte; nici nu trebuia să-l ignore. Atitudinea aceasta i-ar fi atras atenţia şi şi-ar fi dat numaidecît seama cît este de tulburată. Iar acum, poftim, ce situaţie! Hotărî că mai bine ar fi să-l privească în ochi, dar îşi regretă imediat gestul. Era clar că starea ei îl amuza.

Scaunul pe care urma să ia loc era chiar lîngă al lui. De ce oare nu fusese la fel de politicos şi ieri, cînd se lăfăia în hamac? N-ar fi vrut să stea aproape de el, dar ca să nu lase cumva impresia că pare speriată, acceptă scaunul oferit.

Îndată ce se aşeză, el îşi schimbă poziţia. Uşu-

rarea pe care ea o simţi fu de scurtă durată. Realiză imediat că Oregon aranjase în aşa fel încît privirea ei să cadă mereu asupra lui. Astfel o putea observa şi era normal ca, la rîndul lui, să fie observat. Pe lîngă toate acestea, dacă Oregon şi-ar fi întins picioarele, cu siguranţă că le-ar fi atins pe ale ei.

– Acum putem mînca, spuse mătuşa Mattie, nebăgînd de seamă pieptul lat, dezgolit, ce făcuse ravagii cu starea şi apetitul lui Charity.

– Serveşte un sandviş cu ton, Charity. Sandvişurile din pîine integrală sînt cu ton, cele din franzele sînt cu brînză frămîntată.

Charity întinse mîna spre farfurie. Chiar în acel moment fulgeră puternic şi zgomotul unei explozii se auzi în întunericul furtunii. Lumina din bucătărie se stinse.

Capitolul 4

Ceva pocni. Oregon se ridică de la masă şi se duse afară, prin uşă din spate să vadă ce s-a întîmplat. Apoi se întoarse numaidecît.

– Fulgerul a lovit transformatorul. Va trebui să sun la pompieri.

În timp ce fata privea uimită la flăcările portocalii care se înălţau, în ciuda ploii, Oregon telefona la sediul pompierilor, apoi încercă în zadar să cheme la telefon departamentul de depanări electrice.

În cîteva minute focul se stinse, dar Oregon încă nu reuşise să prindă un fir liber la compania de electricitate. Continuă să insiste, cu spatele către restul încăperii.

Charity se uită, fără să-şi dea seama, la umerii lui ca de bronz, pătaţi de puzderia de pistrui, la spatele cu muşchi reliefaţi. Oregon se întoarse spre ea şi-i surprinse privirea fascinată. Zîmbi.

Roşind, Charity se aşează la masă.

– Nu vrei să mănînci şi să-i suni mai tîrziu?

Oregon puse receptorul în furcă.

– Da, cred că aşa voi face.

Ceva din tonul lui insinuant o determină pe Charity să-l privească mai atentă, dar expresia lui rămăsese la fel de amabilă. Luă loc alături de ea. Acceptă cu plăcere să servească din sandvişuri, alese cîte unul din fiecare, apoi o întrebă pe mătuşa Mattie:

– Aveţi cumva un congelator?

– Da, un frigider cu congelator.

– În regulă. Cred că veţi rămîne fără curent electric pentru un timp.

Charity tocmai se pregătea să muşte dintr-un sandviş, dar imediat renunţă.

– Ce te face să crezi asta?

– Nu pot lua legătura cu compania de electricitate. Cunosc astfel de situaţii; probabil că pana de curent a afectat şi alte zone ale oraşului. Echipele lor lucrează în ordinea solicitărilor primite.

Spunînd toate astea, muşcă cu poftă din sandvişul lui. Charity simţi cum o cuprinde un sentiment de nelinişte.

– Dacă doriţi, spuse el mătuşii Mattie, puteţi

rămîne la mine acasă, pînă se remediază defecţiunea.

Charity se înecă cu o bucăţică de ton. Duse mîna la gură şi tuşi. Cînd îşi reveni, întrebă:

– De unde ştii că la tine nu-i oprit curentul? În fond sîntem vecini.

– Vecini, da, e adevărat, dar sînt alimentat de la un alt transformator.

Mătuşa Mattie răspunse senină, ignorînd substraturile situaţiei:

– Mulţumim, Oregon. Eşti un băiat bun, dar vom rămîne aici. Cunoaştem casa şi pe întuneric.

Mintea lui Charity alerga cu o viteză supersonică. Mătuşa Mattie se ducea la culcare odată cu găinile, deci nu mai avea nevoie de electricitate, după căderea serii. Dar fără curent, adio radio! Lui Charity i-ar fi lipsit vocea lui Rory Runyon, în ideea că el devenea o persoană importantă în viaţa ei. În fond, zilnic dădea piept cu diverse probleme, iar seara era nevoită să se lupte cu sentimentul apăsător al singurătăţii. Rory Runyon era o clipă de bucurie în existenţa ei, o oază de prospeţime într-un deşert nemărginit. Cumpănea în sinea ei. Pe cît de enervant era Oregon Brown, pe atît de încîntător se prezenta Rory Runyon.

– Nu mă voi întoarce acasă decît tîrziu, la noapte, spuse ca din întîmplare Oregon.

Individul avea deci o întîlnire. Asta o determină

pe Charity să se hotărască.

– Aşteaptă o clipă, mătuşă Mattie, spuse ea.

Ochii verzi-aurii ai lui Oregon căpătară dintr-o dată o intensitate carte-i tăie respiraţia lui Charity, îi opri bătăile inimii. Închise ochii, respirînd adînc, atît cît să-şi revină şi să privească afară ploaia ce se revărsa peste ferestrele bucătăriei.

– Îmi place să ascult la radio, bolborosi ea şi aruncă o privire spre Oregon.

Un zîmbet larg, de bună dispoziţie, străbătu faţa lui Oregon, care aproape că o făcu pe Charity să se răzgîndească. Aproape, dar nu pe de-a-ntregul.

– Vom veni dacă nu vom avea lumină şi, bineînţeles, dacă ploaia se va linişti destul încît să o pot aduce pe mătuşa Mattie.

– Se va linişti, îi răspunse foarte sigur pe el.

Charity avu sentimentul ca Oregon are dreptate. Mătuşa Mattie sorbi din cafeaua caldă, apoi spuse:

– E atît de drăguţ din partea ta. Charity nu se culcă la fel de devreme ca mine.

Charity îi adresa o rugăminte din priviri mătuşei Mattie: „Mătuşă Mattie, te rog, nu discuta despre cît de tîrziu mă duc la culcare". Însă mătuşa Mattie nu-i înţelese dorinţa.

– Este ca o bufniţă, adăugă bătrîna, şi este în picioare dis-de-dimineaţă. Nu doarme de ajuns, cît ar trebui pentru vîrsta ei.

Ochii lui Oregon jucau diabolic în cap.

– Îţi este cumva patul incomod? Eşti prea încordată ca să poţi dormi?

Charity roşi. Ştia, al dracului, să pună degetul pe rană, domnul Oregon.

– Nu. Ploaia asta e bună pentru grîu sau a plouat prea mult în ultima vreme?

Oregon scoase un rînjet enervant.

– N-a plouat destul. Ruperea asta de nori o să-i prindă bine grîului. Ar putea fi bun şi pentru somn. O să fie răcoare. Întotdeauna mi-a plăcut să dorm în timp ce... şi se opri, făcînd-o pe Charity să-şi stăpînească respiraţia, pînă cînd zise... plouă.

– Vai de mine, aşa e, spuse mătuşa Mattie, în seara asta va trebui să aerisesc lenjeria de pat.

– Nu va mai fi necesar, Mattie. Veţi fi musafirii mei, Oregon privi către Charity, în paturile mele. Eu va trebui să scot la aerisit lenjeria. Poate că ai nevoie de schimbare, Charity. Probabil că în patul meu nu vei mai avea insomnie.

Charity clocotea de nervi, nedezlipindu-şi privirea de pe sandvişul care-l avea în mînă. Odiosul Oregon Brown lovea din plin. Tare ar fi vrut să-i spună că nu vor merge la el, dar nu înţelegea să piardă pentru atîta lucru emisiunea lui Rory Runyon. Slavă Domnului că va fi plecat de acasă. Pentru o clipă se întrebă cu cine se ducea să se întîlnească. Care femeie l-ar putea suporta? S-o fi

cucerit-o doar cu sărutările lui cele spectaculoase?

Tresări, ca şi cînd cineva ar fi aruncat apă rece pe ea. Speriată, se uită spre el, aşteptîndu-se să-i întîlnească ochii cercetători. Îşi coborî privirea, simţindu-se încurcată. În fond, ce era aşa de special în îmbrăţişările lui?

Vocea mătuşii o trezi la realitate.

– Charity!

– Da?

– Oregon întreabă dacă preferi ouă în loc de clătite.

– Îmi pare rău, dar nu eram atentă. Ura surîsul nesuferit al lui Oregon Brown. Prefer ouă. Clătitele îngraşă.

El o cîntări din priviri.

– N-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa asta, Charity.

– Mulţumesc.

El zîmbi. Mîncară în linişte cîteva minute, apoi mătuşa Mattie spuse:

– Charity, am primit o scrisoare de la Ziza, azi-dimineaţă. Privind către Oregon, continuă:

– Ţi-am povestit despre Ziza. Charity se întreba cam despre ce nu-i povestise mătuşa ei lui Oregon. Mattie se adresă din nou lui Charity:

– Ne anunţă că s-a măritat.

– Din nou? Asta-i a opta oară! Credeam că a renunţat.

– Povestea ca a fost o dragoste la prima vedere. S-au căsătorit acum trei săptămîni, în oraşul Mexico. El lucrează ca agent de asigurări şi vor locui împreună în Kansas City. Vin în vizită la sfîrşitul acestei săptămîni.

– Aici, în Enid? Charity simţi că se prăbuşeşte. Avea şi aşa destule probleme, fără a le mai trece în cont şi pe cele ale Zizei. Dezordine şi haos semăna pe unde trecea această mătuşă înaltă şi brunetă. Privi cercetătoare spre Oregon şi-i observă ochii îngînduraţi.

– Cumnatul ei, Rolf, locuieşte în localitatea Oklahoma, aşa că au aranjat să se întîlnească aici. Este neînsurat şi vrea să vă facă cunoştinţă.

– Dumnezeule, murmură Charity roşind. De ce oare mătuşa Mattie trebuia să aducă în discuţie toate acestea de faţă cu Oregon? Se strădui să nu-l mai privească şi încercă cu disperare un alt subiect de discuţie. Dar disperarea o cuprinse şi mai tare cînd mătuşa Mattie adăugă:

– Ziza îşi face griji că Charity ar putea rămîne nemăritată.

– Chiar aşa?

Charity îi aruncă o privire furioasă, dar imediat îi păru rău. El îi zîmbi şi o întrebă cu un aer inocent:

– Eşti nerăbdătoare să te măriţi, Charity?

– Nu. Gîndul că mi-aş putea petrece restul vieţii alături de unul dintre bărbaţii pe care i-am

cunoscut, este atît de îngrozitor, cum nici nu-ţi închipui.

Ochii lui Oregon căpătară o expresie jucăuşă.

– Atît de îngrozitor? Ca să vezi! Ia spune-mi, cum ţi-ar plăcea să fie un soţ?

Chiar nu se putea găsi un alt subiect de discuţie? Ar fi vrut să-i spună din tot sufletul lui Oregon să se ducă dracului.

– Blînd, categoric trebuie să fie blînd. Cred că mai vreau nişte limonadă.

Paharul ei era aproape plin. Se duse după cană şi reveni cu ea la masă.

– Vrei să-ţi torn şi dumitale, mătuşă?

Mătuşa Mattie dădu din cap.

– Deci să fie blînd, spuse Oregon meditativ. Ei bine, blîndeţea este o calitate admirabilă.

– Cum îl cheamă pe soţul Zizei? o întrebă Charity pe mătuşa Mattie, înfrînîndu-şi cu greu dorinţa de a-i turna limonadă în cap lui Oregon.

– Îl cheamă Bernard Feathers, răspunse Mattie.

– Ziza Feathers. Vor sta mult la noi?

– Nu mi-a spus cît, dar o ştii pe Ziza cum e.

Charity o cunoştea prea bine. Îl privi fără nici un chef pe Oregon.

– Vrei şi tu puţină limonadă?

– Da, mulţumesc. Deci ai vrea ca soţul tău să fie un om blînd. Şi mai cum?

– Tăcut.

El îi zîmbi, gropiţele îi apărură în obraji şi ea fu cît p-aci să-i toarne limonada în poală. Dacă ar fi făcut-o, ar fi avut norocul să-l suporte pînă i s-ar fi uscat pantalonii.

– Blînd şi tăcut. S-ar putea să fie o mică problemă cu asta, Charity.

Se abţinu să-i răspundă şi aşeză cana pe bufet. Încercă să-şi stăpînească nervii. Luă loc la masă, silindu-se să zîmbească.

– Îmi place ca totul să fie liniştit şi paşnic. Foarte liniştit.

Mătuşa Mattie rîse şi spuse:

– Vai, Charity, ce glumă bună! Întotdeauna te-ai priceput să întreţii o atmosferă veselă. Se opri din rîs şi continuă, privind-o peste ochelarii cu multe dioptrii:

– Nici nu ştiu ce m-aş face fără tine. Ochii mătuşii Mattie se umplură de lacrimi. Charity întinse mîna şi-i prinse degetele reci în palmele ei.

– Sînt aici şi nu am de gînd să te părăsesc aşa curînd. Nu-ţi mai face atîtea griji.

Mattie zîmbi către Charity. Aceasta îl privi cu reproş pe Oregon, ca şi cînd el ar fi fost vinovat pentru lacrimile mătuşii, dar întîlnindu-i privirea solemnă şi pătrunzătoare, fu nevoită să-şi coboare ochii de îndată.

Cu toate că schimbaseră subiectul discuţiei, prînzul părea că nu se mai termina, ploaia că nu se mai potolea şi că Oregon nu va mai pleca

niciodată. Dar, în cele din urmă, se hotărî. Îşi puse pe el cămaşa uscată, fără ca să-i încheie nasturii, apoi îi dădu prosopul lui Charity. Ştergarul păstra ceva din căldura corpului lui. Ea îl lua, dar îl lăsă degrabă pe scaun, ca şi cum degetele i-ar fi fost arse. Apoi îl însoţi pe Oregon spre uşă.

– Am să plec prin spate.

Se opriră în grădină. Apa picura de pe acoperiş şi din copaci. Stropii se împrăştiau într-o orchestră de sunete, formînd bălţi pe betonul aleii şi pe iarbă. Spre apus, un curcubeu îşi etala culorile strălucitoare, pe fondul albastru-cenuşiu al cerului. Charity găsi că este mai interesantă totuşi imaginea pieptului acoperit cu păr auriu, care se afla lîngă ea, decît culorile cerului.

– Ne vedem diseară, spuse Oregon. Sună-mă şi am să vin să vă iau. Ploaia nu trebuie să o ude pe mătuşa ta.

– Mulţumesc, dar pot veni cu maşina.

– Atunci, e-n regulă.

Plecă, străbătînd cu paşi mari iarba udă. Sări cu uşurinţă peste gard, apoi dispăru din vedere.

Charity îşi petrecu tot restul zilei, curăţînd şi aranjînd lucrurile din garaj şi încercînd să sune la compania de electricitate. Cînd prinse, în cele din urmă, legătura, un bărbat îi spuse că fulgerul a afectat toată reţeaua electrică a oraşului şi că s-ar putea să dureze douăzeci şi patru de ore pînă ce avaria va fi remediată. Nemulţumită, puse recep-

torul în furcă. Asta înseamnă sigur că va petrece o noapte la Oregon. El va fi plecat, deci n-ar fi chiar atît de rău. Continuă curăţenia, încercînd să nu se mai gîndească la noaptea care avea să urmeze. Puţin mai tîrziu, ea şi mătuşa Mattie serviră încă o gustare rece, apoi Charity se spălă, împachetă cîteva lucruri de-ale ei şi de-ale mătuşii, şi plecară spre casa lui Oregon.

Acesta le întîmpină în prag. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi strîmţi, gălbui, şi cu un tricou de culoare crem, care-i acoperea pieptul. Acesta se potrivea de minune cu pielea bronzată şi cu părul auriu. Ghetele din piele întoarsă îl făceau să pară mai înalt ca niciodată. Îmbrăcat aşa, arăta foarte atrăgător. Dacă nu i-ar fi cunoscut firea, ar fi fost impresionată cu adevărat. Oricum, inima începuse să-i bată de două ori mai repede, de cînd intrase în casă.

Interiorul surprindea în mod plăcut. Se aştepta să găsească o dezordine de nedescris. În loc de asta, camerele erau înalte, ornamentate cu lambriuri din lemn de mahon, covoare bej , iar mobila din lemn de cireş, trebuie să fi costat foarte mult.

– Să vă conduc la dormitoare, le spuse Oregon, vesel.

Cu o mînă apucă valijoara cu lucruri, oferindu-i celălalt braţ mătuşii Mattie, astfel încît Charity trebui să meargă singură, în urma lor.

– Mattie, ţi-am pregătit dormitorul meu de la

parter, ca să nu fii nevoită să urci atîtea trepte.

Charity fu cît pe-aci să se împiedice. Se uită înfuriată la cîrlionţii aurii ai lui Oregon. Deci va dormi la acelaşi etaj cu el. Gestul de a-l auzi pe Rory Runyon o costa ceva din liniştea ei interioară.

– Vreţi să mîncaţi ceva?

Mătuşa Mattie rîse.

– Vai de mine, dar nu-i nevoie, tocmai am mîncat. De fapt, este ora mea de culcare. Nu vreau decît să-mi odihnesc oasele astea bătrîne.

– Desigur, am ajuns.

O conduse pe mătuşa Mattie în cameră, în timp ce Charity rămase în prag. Era, într-adevăr, camera lui. Mătuşa s-ar fi pierdut cu siguranţă în patul lui uriaş, acoperit cu o cuvertură matlasată, de culoarea smaraldului. Două balansoare, capitonate cu piele maro, se aflau în faţa şemineului. Pe biroul mare, se găseau un telefon şi coli de hîrtie, toate aranjate cu grijă. Într-un colţ era un televizor, la ferestre flori, iar un perete întreg era acoperit de cărţi.

Oarecum neliniştită, Charity se întreba dacă îl preveniseră pe Oregon să nu-şi aducă prietena acasă, dar nici să nu se ducă la ea, în seara asta. Alungă din minte acest gînd. Oregon o prinse de braţ.

– Mattie, Charity va veni imediat să te ajute să despachetezi. Dă-mi voie ca, înainte să plec, să-i

arăt camera în care va dormi.

– Mergeţi, dragilor. Mă descurc şi singura.

„Dragilor... hm". Charity simţea acut degetele lui care-i cuprinseseră braţul. De cînd se despărţiseră de mătuşa Mattie, avea senzaţia că era abandonată în cuşca cu lei. Parfumul proaspăt, bărbătesc, ca o mireasmă de iarbă în roua unei dimineţi de vară, îi invadase pe nesimţite simţurile, insinuîndu-se subtil în trupul ei. Ar fi dorit, pe cînd urcau treptele, să-i spună să-şi ia odată mîna de pe braţul ei, dar nu voia să facă din acest lucru atîta discuţie.

– Astăzi, îi spuse, intermediarii noştri mi-au vorbit despre oferta dumitale pentru ziarul unchiului Hubert. Charity îl privi pieziş. Nu mi-ai spus nimic despre asta.

– Da, mă interesează. Dar nu e nici o grabă. N-ar vrut să vă forţez pe tine sau pe Mattie. I-am spus lui Jack să vă sune săptămîna viitoare.

Charity cugetă la răspunsul lui. Părea caracteristic pentru felul de a amîna rezolvarea afacerilor şi se simţi uşurată că nu-i cerea un răspuns imediat. Ajunseră pe holul de la etaj, unde se găseau patru camere. O conduse spre ultima din dreapta. Charity spera ca dormitorul lui să fie în capătul opus al holului, pe partea stîngă.

– Iată-ne ajunşi. Oregon îi deschise uşa şi aşteptă ca ea să intre. Charity se linişti cînd îşi simţi braţul eliberat din mîna lui. Intră într-un dormitor

spaţios, cu mobilă veche, din mahon, un şifonier mare cu oglindă, o toaletă cu motive sculpturale şi un pat cu baldachin. Era totul aranjat cu gust şi ar fi fost un dormitor confortabil şi plăcut, cu excepţia unui singur lucru. Patul avea o cuvertură de un roşu-aprins, întins peste o lenjerie neagră de satin. Neagră ca miezul unei nopţi.

– Poate că mătuşa Mattie ar trebui să stea aici, spuse ea pe un ton sec.

– Nu, ţie ţi se potriveşte întru totul.

Charity simţi cum îi ard obrajii.

– Nu sînt genul căreia să-i placă o astfel de lenjerie.

– Încearcă-le şi ai să vezi, îi spuse el încet, insinuant, pe cînd aşeza bagajul. Este un radio cu ceas, lîngă pat. Vrei să-ţi arăt cum să-l porneşti?

– Nu, mulţumesc. L-am adus pe al meu.

– Ca să asculţi radioul?

– Da, dar îl voi da încet. Nu te va deranja.

– Oh, să nu-ţi faci probleme. Ce gen de muzică preferi?

Lui Charity nu-i erau pe plac întrebările lui sîcîitoare, dar îşi reaminti că Oregon era şeful lui Rory. Se gîndi că n-ar strica să-i pună o vorbă bună.

– Programul meu preferat este unul emis de studioul tău.

– Nu mai spune!?

Privirea lui deveni dintr-o dată răutăcioasă. „Ei

bine, se gîndi Charity, vorbele tale nu prea sînt de folos lui Rory. Aşa ca las-o baltă". Fără îndoială că Oregon considera că toate emisiunile studioului lui trebuiau să fie la înălţime.

– Da, îmi place „Nighttime" cu Rory Runyon.

– Ahhh, îţi place stilul lui Rory.

– Aşa că, domnule Brown, mai ai de învăţat.

Ochii lui Oregon se îngustară.

– Îţi place muzica programului sau de Rory Runyon? o întrebă cu un ton sec, ca şi cum ar fi anchetat-o, fără a fi însă răutăcios.

Charity răspunse fără şovăire:

– Îmi place Rory Runyon. Aşteptă cîteva momente ca să-l vadă dacă vorbele ei şi-au făcut efectul. Cînd observă că efectul întîrzie, îşi înteţi atacul. Este un minunat DJ.

– Mulţumesc. Ce te face să crezi asta?

– Hmmm. Vocea lui, felul lui de a fi... Se opri din nou, dar Oregon îi întorcea o privire cît se poate de curtenitoare. Este atît de...

– Sexy? îi sugeră el în şoaptă.

Charity roşi şi-şi muşcă buzele. Trebuia să-şi fi imaginat răspunsul lui.

– Nu-i nimic rău în faptul că este sexy, spuse el. De ce roşeşti, Charity? Îşi plimbă degetele peste obrajii ei, lăsînd în urma lui o dîră de fiori ce-i înteţi şi îi tulbură trupul lui Charity.

– Problema asta nu te priveşte. Este strict personală, murmură ea înciudată. Nu eşti tu acela cu

care să discut acest lucru.

– Este unicul subiect interesant în discuţiile dintre noi. Nici nu pot să-mi închipui altul.

Îl privi sumbru şi-i citi zîmbetul din ochi.

– Eşti al naibii de enervant. Îmi vine să împachetez lucrurile şi să plec.

Oregon îi arătă uşa cu mîna.

– Eu nu te reţin.

Se uită lung la el. Încă o dată trebuia să aleagă între Rory Runyon şi Oregon Brown. „Împacă-te cu unul ca să-l ai pe celălalt".

– Nu-l vei mai asculta pe Rory Runyon dacă pleci, spuse el.

– Rămîn, cu toate că n-ar trebui, îi răspunse cu cea mai mare răceală de care era în stare. Era dificil să se impună, de vreme ce se simţea dominată de statura lui.

Şi nici părul ondulat, veşnic ciufulit, nici ochii mari, albaştri ca de păpuşă, nu o ajutau, dar totuşi mai făcu o încercare. Pe cînd era preocupată de a fi cît mai glacială, Oregon se apropie de ea.

– Ştii, Charity, spuse el cu o voce visătoare, tu ai realmente nevoie să fii sărutată.

– Eu...

N-ar fi trebuit să se lase surprinsă. Acum era prea tîrziu, pentru că buzele lui erau deja alor ei, stăruitoare, pătimaşe. Braţele lui puternice o înlănţuiră şi o lipiră de pieptul lui lat. Charity îşi simţea inima bătînd înăbuşit, în timp ce limba lui

prelua controlul, punînd astfel capăt discuţiilor şi încercînd, în acelaşi timp, să-i stîrnească răspunsul la îmbrăţişările lui, sufocîndu-i răsuflarea. La modul absolut. Un sărut care o făcu să se simtă, ca niciodată, mai mult decît dominată şi cu simţurile răvăşite.

Raţiunea ei uitase că fusese scoasă din sărite de stilul lui Oregon Brown. Făptura ei interioară pierduse controlul. Îşi răspundeau unul altuia spontan, fără oprelişti, total. Braţele ei îi îmbrăţişară gîtul, iar el se simţea atît de bine!

Mîna lui mare se mula pe formele ei devastatoare, alunecînd în jos între coapse, apoi îi presa uşor rotunjimile feselor, trăgînd-o înspre el. Degetele lui zăboviră, apoi îşi schimbară traiectoria, urcînd, frămîntîndu-i şi mîngîindu-i moliciunea sînilor. Charity gemu de plăcere, dar sunetul îi fu degrabă acoperit de gura lui.

Charity se simţi înlănţuită şi ridicată de braţele lui puternice, dusă către pat şi lăsată jos cu grijă. Oregon se întinse lîngă ea şi o apropie de el. O scînteie de judecată o făcu pe Charity să se smulgă din îmbrăţişare.

Oregon se opri în acel moment. Îl privi stăruitor în adîncul ochilor lui verzi, mistuiţi de dorinţă, ochi ca nişte oceane de smarald ce o convinseseră cu atîta pasiune să se lase purtată de curenţii lor mistuitori, verzi-aurii. Se îndepărtă de el.

– Nu vrei să te opreşti?

– M-am şi oprit deja. Şi se întoarse pe spate cu mîinile sub cap.

– Mă gîndeam că pleci.

– Plec într-un minut.

Inima lui Charity tresări la cuvintele rostite pe un ton răguşit şi sexy. Era atît de aproape de ea, cu corpul lui atrăgător. Înghiţi în sec şi fu surprinsă cînd îşi dădu seama că întreg corpul o durea, măcinat de dorinţă.

Oregon îi zîmbi şi se ridică de lîngă ea. Charity se întoarse cu spatele.

– Ce-i cu tine, Charity?

– Nimic.

Un sărut îi mîngîie ceafa, apoi vocea masculină îi şopti uşor, pe un ton tărăgănat, cu respiraţia ce-i venea din adîncul pieptului:

– Ne vedem mai tîrziu.

Apoi plecă. Şi odată cu el, căldura pătimaşă, tulburarea, dorinţele. Se simţi eliberată şi totuşi, fapt neaşteptat, dezamăgită. Îşi dorea ca el să fi fost acolo. Fu uimită că gîndea astfel. Cu mult timp în urmă îşi jurase să nu se lase niciodată atrasă în situaţii asemănătoare celei în care se afla Ziza, care schimba soţii şi amanţii ca pe o lenjerie intimă. Charity îşi impusese, văzînd ce viaţă ducea Ziza, că va cîntări foarte bine înainte de a-şi alege un partener. Dacă va fi să ţină cu adevărat vreodată la vreun bărbat, va trebui mai întîi să-l cunoască înainte de a face pasul ho-

tărîtor. În privinţa asta, Oregon, era un real pericol. Îi dăduse toate jurămintele peste cap. Cu gîndul la Oregon, se îndreptă spre valiză, căutînd lista cu cele patru cîntece pe care voia să i le ceară lui Rory Runyon, nu pentru că ar fi ţinut neapărat să le asculte, ci pentru a-i auzi vocea, ca în noaptea trecută.

„Va trebui să-ţi spun cît te iubesc, într-un cîntec", „Eşti atît de frumoasă". Citind titlul, roşi. Nimeni nu-i spusese niciodată asta. Era unica ei ocazie. „Cînd un bărbat iubeşte o femeie" şi „Mîngîie-mă în zori".

Puse lista deoparte şi coborî scările să vadă ce face mătuşa Mattie. Aceasta aţipise deja, aşa că Charity stinse luminile, închise uşa şi hotărî să dea o raită prin casa lui Oregon. Interiorul era neaşteptat de atrăgător. Un dulap chinezesc vechi era plin cu căni şi pahare de cristal încrustat. Bucătăria era dotată cu articole moderne, dulapuri din lemn de stejar, iar podeaua strălucea într-un galben-deschis. Evident că lui Oregon îi plăceau culorile. Casa constituia un curcubeu de nuanţe, aranjate cu bun-gust, aşezate cu grijă, deasupra unui imens covor bej. În sufragerie se aflau un şemineu mare, un pian de concert, o combină muzicală stereo, iar mobila era confortabilă.

Ambianţa părea că nu se potriveşte stilului lui Oregon Brown. După părerea ei, lui i-ar fi stat mai

bine într-o colibă învelită în frunze, undeva, pe o insulă tropicală. Acolo trebuia să fie, bineînţeles, şi Billy. Privi lung, pe fereastra bucătăriei, respirînd înfiorată aerul proaspăt al nopţii. Slavă Domnului că ţapul nu era un animal de casă!

În sfîrşit, veni şi ora emisiunii „Nighttime", a întîlnirii cu vocea adorabilă a lui Rory. Îşi puse o cămaşă de noapte, roşu cu alb, luă lista cu cîntece, trase telefonul lîngă pat şi dădu drumul la radio.

Simţea pe piele răcoarea plăcută pe care o dăruia lenjeria de satin negru a patului. Îşi plimbă degetele de-a lungul feţei de pernă. De ce oare avea Oregon aşa ceva? Nu încerca să-şi închipuie vreun răspuns. Pentru o clipă, se revăzu în braţele lui. Se simţise atît de bine! Închizînd ochii, se gîndi la îmbrăţişarea lui Oregon, la sărutul lui şi la Rory Runyon.

Îşi puse în gînd, chiar cu riscul ironiei din partea lui Oregon, să-i ceară acestuia o fotografie de-a lui Rory. Apoi camera fu inundată într-o clipă de vocea caldă a acestuia din urmă, inundînd fiinţa lui Charity şi redîndu-i liniştea peste nervii încordaţi de atîta aşteptare.

– Bună, iubito, doream atît de mult să fim împreună. O să ascultăm puţină muzică. Doar tu şi cu mine, iubito. Hai s-o facem amîndoi.

Începu un cîntec şi Charity ofta adînc, închizînd ochii, cu gîndul la sărutul fierbinte al lui

Oregon. O durea tot corpul. Îşi dorea să fie sărutată, atinsă, mîngîiată... Se întoarse şi privi spre radio. Un radio maro. Încerca să şi-l închipuie pe Tom Selleck, cu păr negru, dar singura imagine care-i rămînea cu persistenţă în memorie era aceea a unor ochi verzi ştrengăreşti şi a unor pistrui aurii.

Se ridică în capul oaselor. Imaginea lui Oregon Brown, cu ochii acea năbădăioşi, păr creţ, arămiu, pistruii, umerii laţi, puternici, muşchii reliefaţi armonios, întreaga făptură diavolească se suprapunea cu vocea inconfundabilă a lui Rory. Scrîşnind din dinţi şi agitîndu-şi şoldurile într-un efort disperat, încerca să şi-l scoată din minte pe Oregon. Ar fi vrut ca Rory s-o sărute aşa cum o făcea Oregon, închipuindu-şi că are de-a face cu bărbatul... Închise ochii. Cu bărbatul perfect? Oare felul în care ştia Oregon să o îmbrăţişeze făcea din el bărbatul ideal?

Melodia se sfîrşi şi Rory se făcu din nou auzit, alungînd astfel imaginile care-i bîntuiau gîndirea şi spulberînd îngrijorarea ce o cuprinsese. Se lăsă să alunece înapoi, în aşternutul mătăsos, mîngîiată de inflexiunile satinului care-i atingea trupul, în întunericul intim al încăperii. Sosi şi momentul mult aşteptat. Rory spuse, cu glasu-i atît de special:

– Aştept să mă suni, iubito!

Charity formă numărul în grabă, gata-gata să

scape receptorul din mînă. După cîteva clipe îi auzi vocea la telefon.

– Rory, sînt eu, Charity.

– Oh, scumpa mea, Charity. Răspunsul o înmuie de tot. Îmi doream nespus să-mi telefonezi, continuă el, şoptit. Chiar m-am temut că n-am să te mai aud în seara asta. Ce cîntec ai vrea să asculţi, draga mea?

Charity avea sentimentul că pluteşte. Palmele i se umeziseră, iar obrajii îi luaseră foc. Bine că era noapte şi că n-o vedea nimeni!

– Vrei să pui „Va trebui să-ţi spun cît te iubesc, într-un cîntec"?

– Mai e vorbă?! Mi-ar plăcea să te ţin în braţe, în timpul acestei melodii!

Charity simţea că leşină. Vocea lui era atît de fermecătoare, cuvintele atît de încărcate de vrajă... Simţi cum i se amplifică durerea în fiecare fibră a trupului. Îşi muşcă buzele uscate. Glasul nu se lăsă aşteptat multă vreme, stîrnindu-i şi mai tare simţurile încordate de atîta aşteptare.

Cu ochii închişi strîngea între degetele transpirate receptorul, în timp ce cuvintele calde ale lui Rory parcă se materializau, cuprinzînd-o în flăcări, pe măsură ce erau rostite.

– Ţi-ar plăcea să fii în braţele mele?

– Da... şopti ea ca-ntr-o transă. Doamne, ce mult şi-ar fi dorit!

– Aş vrea să stai lipită de inima mea, să-ţi

sprijin capul pe umărul meu. „Va trebui să-ţi spun... cît de iubesc... într-un cîntec",

Intervalele dintre cuvinte aproape că o uciseseră.

– Te iubesc! Vocea lui curgătoare, parfumată, o făcu să geamă de încîntare în penumbra încăperii.

– Charity...

– Da, Rory? Aştepta cu respiraţia întretăiată.

– Mă bucur că m-ai sunat. Te aşteptam cu adevărat.

O spunea atît de convingător! Se întreba cîtor femei le mai spusese asta, dar nu-i prea păsa. O făcea atît de bine!

– Blonda mea, Charity. Mi-ar plăcea să te ţin în braţe cît durează melodia. Poţi să-ţi imaginezi că te îmbrăţişez?

Nu putu să-i răspundă. Încerca să respire.

– Da, şopti ea în cele din urmă.

Îşi amintea de nişte braţe puternice, de corpul cald al unui bărbat, dar ar fi vrut să uite faţa care aparţinea respectivului.

– Poţi să-ţi închipui că te sărut?

Privi surprinsă spre telefon, şocată de impertinenţa lui. Tipul nu prea pierdea timpul degeaba! De cînd un prezentator radio putea să-şi permită astfel de intimităţi?

– Nu crezi că discuţia devine cam fără perdea? Eşti sigur că ascultătorii nu ne aud?

El chicoti şi fata se înmuie pe loc. Fiecare sunet al vocii baritonale era atît de seducător!

– Convorbirea noastră nu-i transmisă în direct. Pe post se aude doar melodia.

Inima ei bătea nebuneşte, în ritmul cîntecului.

– Charity, îţi poţi închipui sărutul meu? Mi-ar place să te sărut, draga mea.

Deschise ochii larg şi îi fixă iar pe receptor. S-ar putea ca tipul să dea de belea dacă spunea asta fiecărei femei ce suna la KKZF.

– Spui asta de multe ori?

– E pentru prima dată.

Pentru prima dată! Simţi o uşoară strîngere de inimă şi suspină a neîncredere.

– Serios, Charity. Mi-ar plăcea într-adevăr să te sărut.

– Şi mie mi-ar plăcea s-o faci. Adăugă visătoare: Mi s-ar întîmpla şi mie tot prima oară cînd...

– ... cînd ai vrea să...

– ... cînd spun unui bărbat că aş vrea să mă sărute, continuă ea grăbită.

– Multe lucruri le vom face pentru prima oară, Charity. Aş vrea să-ţi mîngîi obrajii moi, părul mătăsos, să te strîng în braţe, să vorbim, să te sărut şi să te dezmierd...

Charity se foi în pat, strîngînd puternic pleoapele, frămîntîndu-şi buzele în mod inconştient. Nu-i făcea prea bine să asculte radioul. Vocea lui Rory Runyon îi periclita sănătatea. Ar fi vrut să-l

întrebe de ce o alesese pe ea dintre atîtea altele care-l sunau, dar îi era teamă. Pe lîngă asta, nu putea să fie sigură că era singura aleasă.

– Charity, melodia e pe sfîrşite. Vrei să mă suni mai tîrziu?

– Desigur, şopti ea.

– Mai sînt cîntece pe care ai vrea să le asculţi?

– Ar mai fi cîteva.

– Foarte bine, aşa te vreau. Revenim în direct.

Melodia se termină şi el întrebă:

– Ţi-a plăcut, iubito?

– La nebunie, suspină fata.

– „Trebuie să-ţi spun, cîntînd, că te iubesc". Ce frumos suna! Este chiar melodia potrivită pentru o seară ca asta. Vreme excelentă, o seară de mai minunată, caldă, iar pe cerul înstelat nu se vede nici urmă de nor. Nici n-ai spune că a trecut furtuna pe aici! Norii au dispărut şi seara este perfectă pentru a sta lîngă cel drag, ascultînd muzică. Să mă suni din nou, Charity. Noapte bună, draga mea!

– Noapte bună, Rory!

Charity se prăbuşi pe pernă, punînd receptorul în furcă. Îşi dorea să fie cuprinsă în braţe. Scrîşni din dinţi şi gemu încetişor. Un trup atît de bronzat era al naibii de greu de uitat!

Petrecu următoarele ore ascultînd „Nighttime", oscilînd între agonie şi extaz la auzul vocii lui Rory. Îl mai sună de două ori. A doua oară nu a

avut curajul să ceară şi „Eşti atît de frumoasă", pentru că prea ar fi bătut la ochi. Rory era atît de atrăgător, dar putea fi şi la fel de isteţ! Aşa că îl rugă să difuzeze „Cînd un bărbat iubeşte o femeie".

– „Cînd un bărbat iubeşte o femeie", repetă el, în timp ce punea discul.

Convorbirea nu era transmisă în direct.

– Charity, vrei să ştii cum aş iubi eu o femeie?

Clar lucru: tipul era un obsedat sexual!

– Da, murmură ea, tremurînd şi roşind în întuneric. Ar fi vrut să audă şi nu prea. Spera să nu devină obscen, pentru că în cazul ăsta simţea că n-ar fi fost în stare să-i trîntească receptorul în nas. Îşi ţinu respiraţia. El îşi drese glasul şi continuă cu o voce izvorînd parcă din miezul pămîntului, plutind apoi ca un abur uşor:

– Te-aş ţine strîns lîngă inima mea, Charity.

Fata răsufla uşurată. Pînă aici nimic murdar. Doar încîntător, sexy!

– Te-aş săruta noaptea-ntreagă, uşor-uşor. Charity, mă asculţi?

Îi trebui un moment ca să-şi recapete glasul şi abia apoi răspunse:

– Da.

– Bine. Ţi-aş săruta frumosul tău corp centimetru cu centimetru, gîtul, buzele, umerii dulci. Mi-aş plimba degetele prin buclele-ţi moi şi te-aş ţine strîns la piept. Vreau să te mîngîi, Charity...

Înfierbîntată de cuvintele lui, Charity închise ochii, pe măsură ce vocea adîncă şi senzuală îi străbătea corpul. În ciuda faptului că erau rostite încet, ca prin ceaţă, cuvintele aveau asupra ei un efect devastator. Respirînd greu, strîngea cu disperare receptorul. Se zvîrcolea, mistuită de dorinţă, căldura interioară izbucnindu-i prin toţi porii. Gemu uşor.

– Ai spus ceva, iubito?

Deschise brusc ochii şi oftă.

– Credeam că vrei să-mi spui ceva, Charity.

Nu răspunse. N-ar fi putut scoate nici un cuvinţel. Strîngea cearceaful în pumn, mototolindu-l. Rory tuşi uşor şi spuse:

– Iubito, melodia se termină. Trebuie să reintru în direct. Mai sună-mă. Crezi că poţi rămîne trează pînă la sfîrşitul emisiunii?

Aproape că o pufni rîsul faţă de ridicolul întrebării.

– Da.

– Sună-mă în ultima jumătate de oră a emisiunii.

– Aşa voi face.

Şi l-a sunat. Cu mîna crispată pe receptor, arzînd de nerăbdare, avu totuşi puterea de a cere, aparent calmă, „Mîngîie-mă în zori".

– „Mîngîie-mă în zori", repetă Rory, iar fata se topi ca o bomboană.

Cuvintele lui stîrniră dorinţa atingerii lui... dar

cel care îi fura gîndul era Oregon Brown! Îşi împreună mîinile şi-şi dori ca în locul lui Oregon să apară Tom Selleck.

Rory spuse:

– Iată-ne la o oră foarte mică a dimineţii cu o cerere pentru „Mîngîie-mă în zori". Foarte frumos! Este tîrziu, aşa că lăsa-ţi capul pe pernă, închide ochii şi gîndeşte-te la mine, iubito.

Melodia începu. Inima lui Charity se zbătea ca un cal de curse înaintea startului.

Vocea pe care o aşteptase se auzi, şoptind numai pentru ea:

– Să ştii că-mi place melodia pe care ai ales-o. Îmi place titlul ei.

Glasul îi scăzu în intensitate, devenind un tunet îndepărtat.

– Eşti în pat, draga mea?

Nu-i putu răspunse nici de data asta. Ascultă în linişte cîntecul.

– Charity, mai eşti acolo?

Ea murmură ceva neinteligibil. Rory chicoti şi întrebă:

– Ce s-a întîmpat, iubito?

Alt murmur. Rory suspină şi respiraţia lui tremurătoare răscoli tot sistemul nervos al fetei. Cum putea un sunet atît de mic să o facă să vibreze astfel?!

– Vai, Charity, cred că eşti pe cale să adormi. Păcat! Aş fi vrut să rămîi lîngă mine.

Ăsta da tupeu: să spui aşa ceva unei femei pe care nici măcar n-o cunoşti! De unde ştia el că ascultătoarele care-l sunau nu aveau un prieten sau un soţ mai furios ce putea interveni în conversaţie? Charity îşi pusese întrebările într-o doară, lăsînd apoi curiozitatea la o parte. În fond, cui îi mai pasă de prieteni sau de soţi? Îi plăcea nespus fiecare cuvînt rostit de Rory! Din această cauză o să-i fie tare dor de Enid cînd va pleca la Tulsa.

– Charity...

Deschise ochii. În mod sigur avea puterea de a-i răspunde şi o făcu:

– Da?

– Sînt aşa de bucuros că m-ai sunat! Mă simt ca şi cum ai fi într-adevăr aici, în braţele mele. Şi chiar aş vrea asta, ca să te pot săruta pînă te topeşti.

Era de mult topită, într-un amestec volatil de dorinţe care o duseseră în pragul arderii spontane.

– E tîrziu, iubito. În curînd emisiunea se va termina, aşa că mergi în pat, să te culci.

Se scuturâ ca electrizată. Nimeni nu pusese niciodată atîta sentiment într-un cuvînt. P-A-T. Spus de Rory, părea lung ca o frază. Poate că ar fi fost bine să nu mai asculte emisiunea cîteva nopţi.

– Trebuie să închid, draga mea. Să te gîndeşti

la mine. Mă voi gîndi şi eu la tine şi la „Mîngîie-mă în zori". Noapte bună, iubito!

– Mmmm...

Agăţă receptorul în furcă, dar nu-şi putu lua gîndul de la Rory. Nervii îi erau întinşi ca nişte strune. Rămase cu privirea aţintită în întuneric, simţindu-se îngrozitor de îndurerată şi mai singură ca niciodată. Încercînd să doarmă, se tot răsuci prin pat pînă cînd transformă cearceaful într-un soi de funie. Pînă la urmă aprinse veioza şi căută ceva de citit. Găsi o carte într-unul din rafturile noptierei.

„Istoria Căilor Ferate Mexicane". Probabil că era antidotul cel mai nimerit împotriva lui Rory Runyon. Deschise cartea şi începu să citească. Deşi ochii urmăreau fiecare rînd, mintea şi corpul erau la o mie de mile depărtare de Căile Ferate Mexicane.

O bătaie uşoară în uşă o făcu să-şi ridice capul de pe pernă.

Capitolul 5

Surprinsă, cu gîndurile aiurea, răspunse fără ezitare:

– Intră!

Oregon intră. Se opri în cadrul uşii, înalt şi sexy în blugii lui strîmţi, cu privirea coborîtă. În mîini avea două pahare şi o sticlă. Împinse uşa cu piciorul şi se îndreptă spre pat.

– Am văzut lumină în cameră şi m-am gîndit că am putea să bem ceva împreună, înainte de culcare.

Mintea fetei începu să funcţioneze, să-şi revină din euforia pricinuită de Rory.

Pe măsură ce Oregon se apropia, clopoţeii ei interiori se transformară în clopotele de la Notre

Dame, semnalizînd pericolul.

– Ştii, Oregon, e cam tîrziu.

Doamne, cît de fals suna!

– Ştiu. Dar mi-am spus că nu te-ar deranja prea mult.

Se aşează lîngă ea şi-i oferi o cupă. Charity se aştepta la o ciocolată fierbinte sau la un pahar cu lapte, dar în loc de asta dădu peste o băutură asemănătoare vinului spumos.

– Ce-i asta?

– Şampanie. Pîn' la fund! zise el, ridicînd paharul.

Încercă să refuze, precaută:

– Ascultă, nu pot să...

Oregon îşi puse degetul pe buzele ei.

– Ssst. Ridică paharul, Charity.

Apoi îi zîmbi. Ochii lui verzi-aurii o atrăgeau ca un cîmp cu flori, primăvara. Unul din genunchii lui o atingeau uşor pe coapsă. Parfumul lui Oregon era plăcut ca întotdeauna, iar invitaţia nu părea deloc suspectă.

Ciocniră. Oregon bău şampania nedezlipindu-şi ochii de pe fată, urmărind-o cu atenţie peste buza paharului. Privirea lui era intensă ca lumina soarelui. Era greu să-i rezişti. Charity mototolea neliniştită pătura. Sorbi din şampanie. Oregon aşează pe marginea patului paharul şi se aplecă să-şi scoată cizmele.

– Ce faci? îl întrebă, speriată.

El zîmbi. Încă un zîmbet delicios!

– Mă dor picioarele. Te deranjează?

– Nu.

Dar ştia că, undeva, în vorbele lui era o capcană. Oregon nu prea avea scrupule. Era mai mult ca sigur că individul intenţiona ceva dubios. Sau indecent. De ce venise lîngă ea la ora trei dimineaţa, după ce umblase hai-hui toată noaptea? Erau cîteva răspunsuri plauzibile, dar nici unul nu-i convenea lui Charity. Poate că ratase vreo întîlnire şi acum voia să scape de sentimentul de frustrare. Ei bine, situaţia trebuia clarificată pe loc!

– Aştepţi pe cineva la ora asta?

– Nu. Am fost la muncă.

– Vasăzică, mai şi munceşti?!

El zîmbi.

– Credeai că sînt un leneş şi un pierde-vară, nu-i aşa?

– Păi, cînd cineva stă tolănit într-un hamac în toiul zilei...

– ... îţi vine să-l răstorni de-acolo!

Charity rîse. Pusese punctul chiar pe „i". Omul muncea, deh!

– Şi unde zici că lucrezi?

Nu ar fi vrut să deschidă discuţia despre ziarul unchiului Hubert, şi nici Oregon nu părea atras de subiect.

– La KKZF. Îmi place să merg pe jos noaptea,

cînd este mai liniştit. Mă îngrijesc de buna desfăşurare a programului postului de radio. Nu fac asta chiar seară de seară.

Văzînd titlul cărţii pe care o citise Charity, spuse:

– Şi pe tine, te interesează istoria căilor ferate? Ce coincidenţă remarcabilă!

Avea atîta satisfacţie în glas, încît trebui să recunoască:

– Ba deloc! Am găsit-o lîngă pat. Credeam că mă ajută să adorm mai repede.

– Ah, da, problema ta cu somnul! Ai nevoie de relaxare, Charity. Iată de ce am adus şampania.

În timp ce vorbea, îşi mai descheiase un nasture la cămaşă, lăsînd să i se vadă părul roşcat şi pielea bronzată.

– Acum ce faci? Să nu-mi spui că a-nceput să te doară pieptul!

El zîmbi leneş, calmînd-o:

– Mi-e cam cald.

Şi ei îi era la fel. Băuse repede. Dacă ar termina şampania, atunci ar pleca şi Oregon.

Degetele lui mari desfăcură încă un nasture. Firele de păr acopereau bustul puternic, cu muşchi ce stăteau gata să erupă de sub pielea arsă de soare. Fata îl privea încremenită, ca atrasă de un magnet. Timbrul vocii lui coborî puţin, aducînd acum cu cea a lui Rory Runyon:

– Cum ţi-ai petrecut seara?

Charity roşi. Îşi coborî capul şi-şi dori să fi avut părul mai lung ca să-i ascundă faţa. Oregon o prinse de bărbie, forţînd-o să-l privească.

– Charity, te-ai îmbujorat! spuse amuzat, dar cu o undă de satisfacţie. Ce s-a întîmplat cu tine? Rîse încet. Poate n-ar trebui să întreb.

– Am ascultat la radio! spuse ea, enervată şi agitată în acelaşi timp, comiţînd astfel două greşeli, două breşe în defensivă.

Se aplecă asupra ei, cu braţele pe marginile patului, fixînd-o cu privirea.

– Ai ascultat „Nighttime".

Era o afirmaţie şi nicidecum o întrebare. Oricum nu avea importanţă, pentru că tot nu i-ar fi putut răspunde. Oregon era atît de aproape, gura lui splendidă la doar cîţiva centimetri de a ei, parfumul dulce necăjind-o, ochii verzi tulburînd-o şi braţele puternice ademenind-o. Părul lui de pe piept îi chemă mîngîierile. Oregon îşi trecu degetele peste umerii fetei, uşor, ca o adiere de vînt. Efectul fu miraculos, atingerea prefăcîndu-se în dorinţă, crescînd tumultuos în adîncul fiinţei ei.

Capul lui se aplecă şi buzele li se întîlniră.

Charity se feri într-o parte.

– Oregon, nu, te rog! Nici nu ne cunoaştem prea bine!

– Dar nu vezi ce atracţie magică este între noi? şopti el, încleştîndu-i buzele cu gura, făcînd-o să şi le deschidă cu o pricepere instinctivă, fără să

mai opună rezistenţă. Închise doar ochii şi simţi cum o cuprinde ameţeala. O cupă de şampanie, sărutul lui Oregon, vocea lui Rory... Se înmuie ca o cîrpă. Trebui să recunoască faptul că fusese un pahar prea mare de şampanie, că vocea lui Rory o aţîţase la culme, iar Oregon săruta formidabil!

Ţinu ochii închişi pînă simţi cum se învîrte printre stele şi lumini roşii, albastre, verzi, poleite în aur.

Gustul şi aroma şampaniei se contopiră odată cu buzele lor ce începură să danseze după o melodie numai de ei ştiută.

Mîna lui Oregon se plimba uşor pe umerii fetei, coborî de-a lungul coapselor şi-i sălta cămaşa de noapte. Mîngîierile, fierbinţi ca razele soarelui, îi dezmierdară apoi sînii. Valuri de dulce agonie îi străbătu tot corpul, avînd ca punct de pornire locul unde se găsea palma lui Oregon. Charity începu să se mişte ritmic, nemaiputîndu-şi stăpîni dorinţa arzătoare. Gemu, dar gura lui prinse şi înăbuşi sunetul.

De undeva din adîncul fiinţei ei, simţea că ar fi trebuit să se împotrivească într-un fel, însă nu ştia cum. Şi asta nu din cauza şampaniei, ci a sinceurătăţii şi a dorinţei de nestăvilit ce-o copleşise. Trupul ei îl cerea, neobosit, pe Oregon... iar Oregon se comporta ca atare. Sărutul lui părea nesfîrşit, ameţind-o, făcînd-o să-l dorească pe acest bărbat mai mult şi mai mult..: Pentru că

raţiunea pierduse lupta şi acum vorbea doar trupul, în limbajul lui atît de convingător. Degetele fetei se rătăceau prin cîrlionţii roşii-aurii ai lui Oregon, iar cealaltă mînă îi mîngîia umerii puternici.

– Charity...

Deschise ochii. Glasul lui semăna cu cel al DJ-ului. Dintr-o dată, se întrebă dacă nu cumva ascultase şi Oregon programul lui Rory şi auzise cum acesta îi spunea pe nume. Îi cunoştea şi preferinţele muzicale. Îl privi fix şi întrebă:

– Ai urmărit cumva „Nighttime"?

Ochii lui verzi, încadraţi de genele groase, se deschiseră alene, sorbind-o parcă:

– Desigur. Am auzit şi melodia pe care a-i cerut-o: „Mîngîie-mă..." Şi m-am supus.

Deci ştia! Dar nu mai avu timp să-şi lase furia să izbucnească. Buzele lui Oregon îi subjugară din nou gura, sorbindu-i căldura umedă, gîndurile, judecata şi dezaprobarea, dizolvînd absolut totul.

Degetele ei reveniră asupra muşchilor lui puternici, coborînd apoi pe spate, spre coapse, iar Oregon se simţea atît de bine, de potent alături de ea!

Fata îşi simţea capul plin de gînduri, învălmăşindu-se ca după beţie. Unde dispăruse hotărîrea ei cea fermă de a nu se încurca cu un bărbat înainte de a ajunge să-l cunoască bine? Să fi devenit aşa de vulnerabilă din cauza singurătăţii

apăsătoare sau devenise Oregon o obsesie? Un răspuns logic părea imposibil de dat acum; furtuna interioară declanşată de mîinile lui era de neoprit.

Oregon continua să o sărute, coborînd de-a lungul gîtului, ca o flacără jucăuşă. O făcea atent, cu mişcări lente însoţite de mîngîieri blînde. Fata tresărea la fiecare atingere, fremăta şi se lipea şi mai mult de el. Îi simţea respiraţia plutind pe deasupra sînilor întăriţi de plăcere. Tînjea după mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, limba lui îi atinse sfîrcul roz, făcînd-o să geamă de plăcere şi să-şi împingă şoldurile înainte. Oregon se dovedea a fi foarte priceput în a oferi senzaţii dintre cele mai plăcute. Fata se jucă puţin cu buclele lui subţiri şi fine, înfiorîndu-se la atingerea lor, pînă în clipa cînd el începu să se dezbrace. Pielea ca de chihlimbar, presărată de cîteva aluniţe, umerii laţi şi talia subţire, muşchii bine reliefaţi ai abdomenului, totul părea un poem, un imn închinat virilităţii. Mergînd şi mai jos cu privirea, Charity se îmbujoră. Într-adevăr, totul era fantastic, atît de masculin!

Oregon veni în pat, alături de fată, şi-i coborî încet cămaşa de noapte peste sîni şi picioare, gura lui urmînd acelaşi drum.

Suspinînd de plăcere, Charity închise ochii şi-l strînse în braţe cînd limba lui îi atinse carnea dulce. Niciodată nu făcuse cineva dragoste cu ea

în felul acesta. Şi niciodată trupul ei nu tresărise astfel, descoperindu-şi toate secretele. Sărutările pătimaşe o aduseseră în pragul extazului. Renunţa să se mai gîndească la altceva şi-şi îndreptă atenţia asupra lui Oregon.

Cu fiecare sărut, cu fiecare atingere, se mai sfărîma o verigă din lanţul rezistenţei ei. Mîinile lui acoperindu-i tot corpul cu mîngîieri, gura lui adăugînd un sărut după altul, copleşind-o cu ele, apoi cuvintele rostite în şoaptă, excitînd-o dincolo de orice limită... Formele ei rotunde, fremătînd frenetic, exprimau zbuciumul dorinţelor strînse în ea atîta timp. Oregon îi depărtă uşor picioarele şi se aşeză peste ea.

Se agăţă de el cu sălbăticie, mişcîndu-şi şoldurile cu o grabă nebunească.

Prima penetrare – o durere în plăcere. Cînd atinse punctul culminant, Charity ţipă uşor şi-l strînse şi mai tare în braţe pe Oregon, amîndoi înspăimîntaţi puţin, dar extaziaţi de trăirea intensă. El îi acoperi strigătul cu gura, sărutînd-o, crescînd în intensitate mişcările pe care le făcea, pînă cînd corpul i se încordă şi un oftat îi scăpă din adîncul pieptului. Se relaxă, întins între braţele lui Charity.

Alături de Oregon, Charity se simţise cu adevărat femeie şi sentimentul de fericire o inundă dintr-o dată. Bărbatul se aşeză lîngă ea, trăgînd-o la pieptul lui, sprijinindu-i capul pe umărul său, piciorul ei peste al lui, simţind apăsarea sînilor,

acum moi. O sărută pe frunte şi-i mîngîie bărbia, iar cînd vorbi, vocea-i era un pic răguşită, dar blîndă ca o adiere de primăvară:

– Charity, iubito!

Auzindu-l, fata făcu ochii mari de surpriză. Se uită la obrajii lui pistruiaţi, la genele aurii şi la bărbia puternică. Nimeni altcineva n-ar fi putut să-i spună „Charity, iubito!" în felul ăsta, decît... Oregon Brown era una şi aceeaşi persoană cu Rory Runyon!!

Capitolul 6

Buzele lui o sărutau pe bărbie, pe tîmplă, îi muşcau uşor lobul urechii, coborînd apoi spre umăr.

– Charity, iubito, n-am ştiut. De ce nu mi-ai spus?

Auzi cu greu întrebarea, ca şi cum ar fi venit de foarte departe, concentrată fiind asupra descoperirii făcute. Oregon Brown era Rory Runyon! Se gîndea la asta, ca şi cum ar fi descoperit cine ştie ce minune.

Oregon se ridică într-un cot privind-o solemn şi-i îndepărtă cîteva şuviţe de păr ce-i căzeau pe faţă. Întîlnindu-i privirea întrebătoare, fruntea încordată, Charity se gîndi la vocea profundă,

aproape materială a lui Rory.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă iar Oregon. Eu credeam că...

Era cu siguranţă una şi aceeaşi persoană. Cum de nu-şi dăduse seama mai de mult? Vocea părea puţin diferită, probabil din cauza microfonului. Şi de ce îi ascunsese adevărata lui identitate?

– Iubito, te-am rănit chiar atît de mult?

Ştiuse tot timpul. Ce rost ar fi avut atunci toate convorbirile telefonice, toate întrebările? „Vrei să ştii cum aş iubi eu o femeie?" Avalanşa nestăvilită a gîndurilor ce-i veneau în minte estompa amintirea momentelor plăcute de mai înainte.

– Draga mea, trebuia doar să-mi fi spus. Nici nu mai ştiu ce să fac...

O aţîţase cu vocea lui senzuală, făcuse dragoste cu ea prin telefon şi prin radio! Oregon era Rory! Fusese orbită. Rory Runyon nu mai spusese nimănui cum i-ar fi plăcut lui să iubească o femeie! Dar i-o spusese ei tocmai pentru a o face să-l aştepte gata pregătită!

– Iubita mea, eşti atît de tăcută! Spune ceva, te rog! Este prima dată cînd mi se întîmplă una ca asta. Te rog mult, vorbeşte-mi...

Ceea ce era al naibii de sigur era că ei i se întîmplase într-adevăr pentru prima dată. După toţi anii aceştia în care ştiuse să se ferească, să se predea chiar atît de simplu unei voci răguşite şi să cedeze unor sărutări pătimaşe?! Rory Ru-

nyon – Oregon Brown! Nici acum el n-ar fi acceptat să recunoască adevărul. Tot ceea ce-i spusese a fost: „Da, am ascultat „Nighttime".

– De ce mă chinuieşti aşa, draga mea?

Oregon se întinse înapoi pe pat, o cuprinse strîns în braţe şi-şi aţinti privirea în tavan. Charity îi rămase alături, cu capul pe umăr, simţindu-i şoldul pe abdomen, picioarele ce li se atingeau, iar gîndurile i se învălmăşeau nebuneşte în minte. Fusese sedusă de Rory Ronyon! Plăcerea încă îi mai pulsa în vene. Fusese totul atît de bine... atît de bine pe cît promitea şi vocea lui.

– Iubito, a fost minunat...

Clipi, îndreptîndu-şi atenţia spre Oregon. Îşi reaminti cuvintele pe care le auzise ca prin ceaţă în ultimele minute: „De ce nu mi-ai spus?... Nu mai ştiu ce să fac... a fost minunat... doar să-mi fi spus..."

Dacă i-ar fi spus că e virgină, oare el n-ar mai fi sedus-o? Era cumva regret în vorbele lui? Totuşi, nu spunea încă: „Draga mea, trebuie să-ţi mărturisesc ceva: eu sînt Rory".

Îşi chinuia mintea cu toate dovezile pe care le avea, cîntărindu-le pe fiecare în parte. Îşi reaminti că, atunci cînd o sărutase prima dată, Oregon îi spusese: „ Este o atracţie specială între noi". Aşa i se păruse lui. Nu-şi putea da seama ce simţea pentru Oregon şi îşi dorea să fie sigură de sentimentele ei înainte de a-şi uni soarta cu un bărbat.

– Charity, spune un cuvînt, oricît de mic! Nu fi supărată, iubito!

Supărată?! Oscila între supărare şi extaz. Fusese iubită, sărutată cu atîta tandreţe de Rory Ronyon, de Oregon Brown. Extaz, bucurie, încîntare. Apoi totul scăzuse în intensitate, pe măsură ce-şi dădea seama că fusese păcălită şi Oregon nu voia să recunoască adevărul.

Se hotărî să nu-i spună lui Oregon că descoperise dubla-i identitate. Va avea răbdare pînă îi va ieşi mărturisirea singură de pe buze. Buzele lui... Ofta de plăcere gîndindu-se la ele.

– Ah, Charity...

El se întoarse şi o privi puţin întristat. Figura ei era impasibilă.

– Draga mea, a fost minunat. Spune şi tu ceva. Cum poţi să fii supărată pe ceva atît de frumos?!

Charity întinse mîna şi-şi răsuci pe deget o şuviţă din părul lui arămiu. Ar fi vrut să-l strîngă în braţe, să-i spună că ştie, ar fi vrut să-i strige. „De ce nu recunoşti?"

În cele din urmă zise:

– A fost frumos, Oregon.

El o privi adînc, ca şi cum ar fi vrut să-i citească în suflet. Îi mîngîie umărul, temîndu-se că ar putea fi doar o himeră faptul că o strînge în braţe.

– Te mai doare?

Ea clătină din cap, zîmbind. Văzîndu-i expresia

feţei, fu inundată de o nespusă bucurie. O privea atît de satisfăcut, de fericit! Şi ea simţea la fel, dar de ce nu-i spunea adevărul? Ce ţi-e şi cu bărbaţii ăştia! De fapt, cum l-ar fi putut înţelege pe el, care în loc de o maşină de tuns iarbă îşi luase un ţap?!

Oregon se aplecă, îi sărută uşor urechea, atingîndu-i-o cu limba umedă, şi-i şopti:

– Data viitoare va fi şi mai şi.

Data viitoare. Asta însemna un nou început de drum. Data viitoare, şi încă o dată, şi încă o dată... Oare se îndrăgostise de Oregon - Rory? Se întinse alături de ea şi un oftat de uşurare îi scăpă de pe buze.

– Noapte bună, Charity!

– Noapte bună, Oregon!

Charity închise ochii şi îşi adună toate nelămuririle într-un sipet al creierului, hotărînd să le uite acolo pînă dimineaţă. Lăsă pe mîine grijile cu privire la Oregon - Rory, la mătuşa Mattie, la vizita Zizei şi la cel pe care aceasta voia să i-l prezinte, uită de datorii şi de toate celelalte mici fleacuri zilnice. Acum nu mai dorea altceva decît să savureze plăcerea de a sta între braţele puternice ale lui Oregon, să se îmbete cu parfumul lui masculin, să-i simtă inima bătînd atît de aproape de pieptul ei şi să-şi amintească de ora ce abia trecuse. „Charity, iubito..." Cît de bine suna! Doar gîndindu-se la cuvintele acelea, inima îi tresărea nebuneşte.

Făcuse dragoste cu Rory Runyon! Extaziat!

Se întrebă de ce oare fusese atît de rezervată cu ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse, le refuzase avansurile, fără nici o remuşcare, luni la rînd, iar acum, dintr-o dată, se topise în faţa lui Oregon ca untul la soare?

Dar cum ar fi putut să-i reziste? Avea Oregon ceva al lui, ceva deosebit. Cîteodată o copleşea cu acel ceva. Sărutările lui erau extraordinare! Şi, în plus, era Rory Runyon!

Corpul lui Oregon, umorul înnăscut, naturaleţea manierelor şi vocea lui Rory. Oftatul de plăcere fu ca o şoaptă în întuneric. Mîine va avea timp să se ocupe de toate problemele şi mai ales de graba cu care se lăsase atrasă de Oregon.

Plutind parcă pe un nor gri, pufos, prima senzaţie pe care o avu Charity fu aceea a unei respiraţii uşoare şi o atingere pe coapsă. Se foi încet, prea somnoroasă încă pentru a deschide ochii. Atingerea aceea atrăgătoare persista. Degetele moi îi mîngîiară fin pieptul, şoldurile, trecînd apoi peste pîntecul rotund. Se arcui şi se întinse de plăcere, visînd încă la Oregon. Respiraţia caldă pluti peste gîtul ei, spre ureche. Un vîrf umed de

limbă îi atinse lobul, făcînd-o să se trezească, în sfîrşit.

Nu se luminase încă de ziua, iar în cameră era linişte. Prin ferestre se vedeau primele licăriri ale zorilor. Se deşteptase în braţele lui Oregon, strîns lipită de pieptul lui lat, în timp ce el o mîngîia şi o săruta.

– 'neaţa, iubito, murmură el, făcînd-o să se aprindă. Uită imediat vorbele lui. Simţea nevoia să-l strîngă în braţe, să-l mîngîie. Îi dorea căldura corpului puternic, cuvintele fermecate. Îl cuprinse pe după gît şi-i zîmbi.

– 'neaţa, Oregon!

O flacără se aprinse în ochii lui verzi, făcînd ca restul lumii să dispară.

– De data asta va fi mult mai bine, şopti el şi o sărută.

Mai bine? Ce putea fi mai presus de extaz? Scînteile magice ale sărutărilor lui îi aprinseră întreg corpul, iar ora care urmă fu cu adevărat irezistibilă. Oregon o sărută pătimaş, iar mîngîierile lui îi stîrneau şi mai mult dorinţa. Mîinile lui mari îi dezmierdau curbura uşoară a spatelui, trăgînd-o spre el, în timp ce buzele pe care le simţea pe gît, pe ureche şi pe ceafă o aţîţau la maximum. Îi sărută sînii rotunzi şi moi, cu sfîrcuri mari şi roze. Era mai insistent de data asta, căutînd să descopere ce o excită cel mai mult, punctele vulnerabile ale corpului ei, pînă cînd, în cele din urmă o

posedă total.

O pătrunse, aducînd-o la un nivel de excitare pe care nici nu o bănuise. Se agăţă de el cu disperare, abandonîndu-i-se, pe măsură ce se apropia momentul culminant, apoi urmă explozia, plutirea uşoară în lumea strălucitoare a extazului.

În timp ce corpul lui o ţintuia pe pat, vocea parfumată şi răguşită îi şoptea la ureche vorbe dulci, făcînd-o să se simtă ca şi cum ar fi fost între braţele lui de-o veşnicie.

Oregon se întoarse pe spate, trăgînd-o spre el şi priviră împreună cum razele soarelui invadau camera, aşternîndu-se pe pat, şi le învăluiau corpurile într-o lumină roşiatică.

Trebuia totuşi să revină la realitate, să se desprindă din minunata lume de vis creată de Oregon. Charity se ridică.

– Oregon, trebuie să pregătesc micul dejun şi să o însoţesc pe mătuşa Mattie acasă.

– Întinde-te la loc, iubito. Pregătesc eu masa şi o conduc pe mătuşa ta.

– Dar nu pot rămîne aici, în pat! Mattie va fi şocată dacă mă vede!

El chicoti şi o trase din nou în pat.

– Ba nu! Pentru că eu nu voi fi aici, cel puţin atîta timp cît pregătesc dejunul şi o duc acasă.

Oregon îşi puse braţele sub ceafă şi-i devoră cu o privire galeşă, corpul gol. Privirea lui pătimaşă o făcu să se ruşineze. Roşind, smulse de

pe pat cearceaful negru de mătase şi şi-l înfăşură împrejur.

– Nu te mai uita aşa, Oregon! Şi înveleşte-te, te rog!

– De ce vrei să-mi strici plăcerea asta, Charity? Ştii că-ţi stă bine cu mătase neagră?

– Ajunge, Oregon! Lenjeria asta este scandaloasă!

Totuşi, nu-şi putea lua ochii de la corpul lui bronzat ce ieşea şi mai bine în evidenţă acum, în toată goliciunea sa.

– Vrei s-o fac să arate şi mai scandaloasă? întrebă Oregon, ridicînd din sprîncene.

– Nu! Eşti un obsedat sexual!

Oregon clătină din cap, zîmbind strengăreşte în timp ce se ridică din pat.

– Nicidecum. Sînt doar prizonierul neputincios al unor minunaţi şi strălucitori...: ochi albaştri.

– Oregon Brown! Încetează imediat!

Simţea că este pe punctul de a-i ceda iar, de a se lăsa înduplecată. Făcu un efort uriaş spre a-şi păstra cumpătul şi-i spuse cu o voce aspră:

– Nu pot să lenevesc toată ziua în pat sau în hamac. Am şi alte treburi mai importante.

– Măi, măi, măi, ce răi ne-am făcut în dimineaţa asta!

Ocoli patul, venind spre ea, făcînd să-i bată inima nebuneşte.

– Oregon...

O cuprinse în braţe.

– Hmmm, ce frumos miroşi! Bomboana mea!

– Trebuie să mă îmbrac şi să merg acasă.

Spusese cuvintele foarte hotărîtă. El îi zîmbi şi Charity simţi că toată hotărîrea i se spulbera. Îşi ridică faţa spre el, sperînd să nu se observe că reduta era gata să se predea.

– Oregon!

– Gata, gata! Am plecat.

Îşi luă hainele şi ieşi, lăsînd-o confuză. Ce se întîmpla cu viaţa ei? Se schimbase aşa, dintr-o dată. Parcă îl cunoştea pe Oregon de cînd lumea. Îi mai simţea încă mîngîierile. Patul avea imprimată forma lui, conturul acelui corp minunat. Cearceaful ce îi înfăşura trupul păstra acel parfum proaspăt, atît de masculin. Şi, pentru moment, i-ar fi fost greu să regrete ceva din ceea ce făcuse.

După ce se spălă şi se îmbrăcă, făcu patul; privind lenjeria de mătase neagră, revăzu imaginea lui Oregon, a corpului lui bronzat întins pe ea. Oare culoarea era aleasă special pentru a seduce femeile? Era acesta obiceiul lui? Coborî la masă cuprinsă de gînduri.

Oregon, arătînd atît de bine în blugii strîmţi şi în cămaşa albastră, pregătise ouă, pîine prăjită, şuncă şi cafea. Văzîndu-l cum se mişca de colo colo prin bucătărie, îi veneau în minte mii de întrebări. Parcă era beată; lupta împotriva unei

forţe mai presus de puterile ei, ca un pai purtat pe crestele valurilor dezlănţuite. Fiecare privire, pe care Oregon i-o adresa, părea că are un mesaj ce poate fi descifrat numai de ea, ceva unic ştiut doar de ei doi, făcîndu-le sufletele să vibreze la unison. Oregon nu se putea abţine să nu-i zîmbească, reliefîndu-şi gropiţele din obraji, iar ea îi zîmbea la rîndul ei; ceea ce era curios, părea că mătuşa Mattie nu băga de seamă ce se petrece în jurul ei.

După ce serviră micul dejun, Charity plecă cu maşina în oraş să discute cu domnul Wurley, redactorul-şef al ziarului. Peste o oră, cînd părăsi clădirea, căldura răspîndită de soarele strălucitor de primăvară o lovi din plin; parcă se topea asfaltul sub picioare. Pe partea cealaltă a străzii se găsea o piaţetă umbrită de copaci înalţi.

În birourile şi magazinele ce înconjurau piaţeta, oamenii intrau şi ieşeau unul după altul. Charity se întoarse şi privirea i se opri asupra unei vitrine cu ziare. Nu ştia nimic despre cum era să fii proprietar de redacţie, dar găsise un cumpărător pentru ea. Căzuse de acord cu domnul Wurley că era mai bine să-i vîndă lui Oregon tipografia. Îl suspecta pe redactorul-şef de superficialitate în luarea acestei decizii, deoarece el îl cunoştea şi-l plăcea pe Oregon. Se îndreptă spre maşină cu gîndul să-şi consulte avocatul în privinţa tranzacţiei. Îşi rezervase deja o întrevedere

cu acesta, doar ora mai trebuia stabilită. Ziarul avea un tiraj bun, iar din spusele domnului Oppenhein, cel care se ocupa de afacere, cu banii obţinuţi din vînzarea lui îi putea asigura mătuşii Mattie o rentă ce ar fi scutit-o de griji pentru tot restul vieţii.

Pe cînd se întorcea acasă, Charity încerca să-şi facă o imagine despre viitor. Va vinde redacţia ziarului. Dar ce se va întîmpla cu mătuşa Mattie? Din punct de vedere financiar va fi asigurată, dar nu va putea trăi complet singura la vîrsta ei; ar fi fost ca un naufragiat în mijlocul oceanului, fără nici un sprijin. Pe Charity o bătea gîndul să cedeze apartamentul ei şi să se mute la Enid sau să o ia în grija ei pe mătuşă, să stea împreună la Tulsa. Alternativa nu i se părea prea potrivită. Mai era o problemă care nu-i dădea pace: OREGON. I-ar fi plăcut, într-adevăr, să se mute definitiv la Enid, să-şi găsească aici o slujbă şi să trăiască în preajma lui Oregon? El o dorea cu adevărat sau era o aventură ca oricare alta? O îngrozea numai faptul că-l cunoştea atît de puţin. Deşi uneori avea impresia că-l ştie de-o viaţă, era totuşi o părere fără o bază concretă. De ce nu-i spusese că el era Rory? Îşi aminti de rîsul lui, de felul lui atît de personal de a face dragoste, şi obrajii i se îmbujorară.

Îşi compuse o mină serioasă şi întoarse maşina, îndreptîndu-se spre bancă, unde mătuşa

Mattie avea deschis contul. Ceru o întrevedere cu domnul Simpson, cel care se ocupa de ani de zile de tranzacţiile unchiului Hubert. Întrevederea fu scurtă, aşa că în mai puţin de o jumătate de oră Charity se îndrepta din nou spre casă, mai nedumerită ca oricînd. Domnul Simpson îi explicase politicos care era situaţia ei financiară şi o surprinse pe fată, oferindu-se să-i acorde un credit pentru a se stabili definitiv în Enid. Trebuia să ia o hotărîre, dar care? Să se mute la Enid, lîngă mătuşa Mattie şi Oregon. N-ar fi vrut să fie o a doua Ziza. Pînă acum fusese atît de precaută în a evita complicaţiile din eventualele relaţii cu bărbaţii, încît ceea ce i se întîmpla acum, relativ la Oregon, i se părea cu totul şi cu totul deosebit, deplasat. Totuşi, nu era timpul pierdut pentru a-l cunoaşte pe Oregon mai bine. Cu acest gînd plăcut în minte, petrecu restul după-amiezei ajutînd-o pe mătuşa Mattie să facă ordine prin garaj. Fu incitată cînd Oregon veni, ca din întîmplare, să le viziteze, iar atenţia i se concentră mai mult la corpul lui splendid decît la mutatul cutiilor grele şi a mobilei.

La ora cinci, Charity îl rugă să rămînă cu ele, să servească cina împreună, dar el refuză politicos, motivînd că trebuie să plece la staţia de radio. Stînd unul lîngă altul în garaj, el îşi sprijinise mîinile de umerii ei, jucîndu-se neatent cu gulerul tricoului şi mîngîindu-i ceafa cu degetele. Charity îl

privi în ochi şi inima îi bătu mai repede. Mesajul din ei era o foame sălbatică de dragoste. Oregon îi spuse cu o voce moale şi un pic obosită:

– Aş vrea să luăm cina împreună mîine seară.

Chiar era îndrăgostită de el sau îi plăcea doar felul în care făcea dragoste? Noaptea trecută fusese atît de spectaculoasă, depăşind puterea de imaginaţie a oricărei minţi, oricît de înfierbîntate. Cum ar fi putut să-şi stăpînească sentimentele în starea de confuzie în care se afla? Continua să-l privească atentă şi fu mirată să-l vadă încruntîndu-se. Oregon se aplecă spre ea şi o ţintui cu o privire serioasă.

– Am putea să servim ceva uşor, sandvişuri cu unt de arahide, de pildă.

Continuă apoi, fixînd-o cu atenţie:

– Charity, la ce te gîndeşti?

Vocea i se schimbase subit, devenind mai profunda, iar Charity se întrebă dacă el îi pătrunse gîndurile.

Pentru cîteva momente îi trecu prin cap să-i spună adevărul, faptul că se îndrăgostise de el. Dar îşi aminti imediat de felul în care o păcălise, cum fusese sedusă fără nici un scrupul, oare? de vocea lui sexy, atrăgătoare, de la radio. Pe cînd ea încă ezita în luarea unei hotărîri, Oregon ridică dintr-o sprînceană, ceea ce-l făcu să arate ca Mefisto.

– Charity, nu-i decît o cină între vecini. De fapt,

i-am făcut aceeaşi propunere şi mătuşii tale, iar ea a acceptat să veniţi împreună.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă fata, supărată.

– Pentru că am vrut să aflu şi părerea ta.

– Ştii, cred că ai procedat într-un mod josnic.

Oregon roşi! Un val de căldură îi cuprinse obrajii. Reproşul era pe deplin meritat.

– Te-am invitat cu cele mai bune intenţii, spuse el pe un ton atît de sincer, încît Charity se îmbună. Dacă n-ar fi spus decît atît, ar fi cucerit-o pe loc, dar adăugă:

– Chiar dacă mă gîndeam şi la altceva.

Ochii lui îşi recăpătaseră lucirea aceea şugubeaţă. Nu-şi putea da seama de natura sentimentelor ce o stăpîneau şi n-avea nici cea mai mică bănuială despre sentimentele lui Oregon, aşa că nu-i răspunse.

– Trebuie să plec, iubito, spuse el. Privirea îi era plină de promisiuni şi Charity se apropie puţin de el. Oregon o cuprinse în braţe şi o sărută. Pasional. Atît de pasional că o făcu să uite unde se aflau, că mătuşa Mattie putea să apară în orice moment, că nu voia să grăbească adîncirea relaţiei cu Oregon şi că el putea fi uneori atît de insistent. Savură cu voluptate fiecare clipă cît dură sărutul şi-i răspunse la el cu entuziasm. În cele din urmă braţele lui o eliberară încet, iar privirile li se întîlniră.

– Ai cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut

vreodată, Charity. Sînt atît de mari şi albaştri că m-aş putea îneca în lumina lor.

Cuvintele lui erau calde, o căldură care picura asupra ei pătrunzînd-o pînă în adîncul sufletului. Simţind că ameţeşte, se agăţă de bicepsul lui puternic.

– Pentru o persoană care leneveşte toată ziua în hamac, ai ceva muşchi.

El îi zîmbi din colţul gurii sale perfecte.

– Mai fac şi mişcare din cînd în cînd, spuse insinuant, cu o voce obraznică şi aţîţătoare. Charity ar fi vrut să-l cuprindă strîns în braţe şi să rămînă la pieptul lui pentru totdeauna.

– Cred că am să întîrzii la întîlnire, spuse el. Trebuie să ajung la staţia de radio în cincisprezece minute.

– Eu nu te reţin, spuse Charity neatentă, privind cu insistenţă ochii verzi, corpul puternic şi gura frumoasă.

Oregon se aplecă şi o sărută iar, lung, ameţitor. Apoi îi dădu drumul din braţe, îi atinse uşor vîrful nasului cu degetul şi zise:

– Pa, scumpo! O să-mi fie dor de tine diseară. Ne vedem mîine.

– La revedere, Oregon! şopti ea.

Îl urmări cu privirea, observîndu-i legănarea de-o clipă a umerilor largi, cîrlionţii roşcaţi răvăşiţi de vînt, picioarele lungi şi paşii mari, blugii strîmţi ce-i reliefau şoldurile şi fesele tari. Îşi aminti fie-

care detaliu al pielii lui bronzate, oftînd încet de plăcere. „Ce mai bărbat, Oregon Brown ăsta!"

Se duse în camera ei, închise uşa şi-şi privi imaginea reflectată în oglindă. Arăta ca o femeie ce tocmai fusese sărutată. Sau ca una lovită de trăsnet. Buzele îi erau roşii, purtînd încă amprenta sărutului lui Oregon. Încercă să ridice şi ea o sprînceană aşa cum făcea el. Reuşi doar să le ridice pe amîndouă. Ţinu o sprînceană apăsată cu degetul şi încercă să o ridice din nou pe cea-laltă. Cum naiba făcea Oregon chestia asta? Cu ambele sprîncene ridicate, păru surprinsă de o constatare: avea de-a face cu un bărbat foarte atrăgător. Imaginea din oglindă se estompa şi în locul ei apăru chipul lui Oregon, cu sprînceana ridicată, cu aerul acela serios, ceea ce o amuză nespus.

Apoi îi veni în minte că, dacă vor lua cina împreună, Oregon va fi nevoit să-i spună despre Rory Runyon atunci cînd va pleca spre studio. Dar va fi şi mătuşa Mattie acolo, deci vor trebui să se întoarcă amîndouă acasă. Totuşi putea găsi un motiv plauzibil pentru a rămîne cu Oregon! Ieşi din cameră cu zîmbetul pe buze şi se întoarse în garaj.

Cînd sosi seara, Charity simţi că o cuprinde o încordare nelămurită. De-abia aştepta să înceapă „Nighttime"! Oare avea Oregon să-şi dezvăluie adevărata identitate? Aşteptarea o făcea să fie

nervoasă. Îi spuse „noapte bună" mătuşii Mattie, spălă în grabă vasele şi făcu ordine în bucătărie, apoi se îmbăie pe îndelete, cu gîndul la clipele minunate ce aveau să vină în acea seară. Se îmbrăcă într-o cămăşuţă de noapte bleu şi trecu în revistă titlurile melodiilor pe care voia să le ceară ca dedicaţii. O să-i lase lui Oregon ceva timp de gîndire! Care-i erau sentimentele faţă de el? Se aruncase orbeşte în braţele lui doar din nevoia de a-şi alunga singurătatea? Sau era mai mult decît atît? Stinse luminile, se urcă în pat şi deschise radioul. Beculeţul roşu al scalei îşi trimise lumina asupra patului, în timp ce o melodie binecunoscută invadă întunericul din restul dormitorului. Apoi Rory Runyon intră în scenă.

Capitolul 7

– Bun găsit la o nouă emisiune „Nighttime". Ascultaţi la KKZF melodiile preferate, muzica cea mai potrivită cu farmecul miezului de noapte, cîntece care vă vor purta în braţele lui Morfeu, sau vă vor trezi apetitul pentru jocuri nocturne, sau vor redeştepta amintiri de neuitat.

Vocea îi era melodioasă, liniştitoare, stîrnind simţurile fetei.

Oftînd, Charity se lăsă să alunece sub cearceaf. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme că DJ-ul şi Oregon erau una şi aceeaşi persoană?

Vocile lor erau la fel de adînci, venind parcă din adîncul pieptului, făcînd să-i vibreze fiecare

nerv ca strunele unei chitare. Noaptea trecută o petrecuse în braţele lui Rory Runyon, fusese sărutată şi iubită de el! Charity roşi şi se înfioră, dar se întristă din cauza grijilor ce nu-i dădeau pace. Oare se vor repeta şi cu ea situaţiile prin care trecuse Ziza, oscilaţiile între un bărbat şi altul? Iar efectul lor va fi la fel de devastator? Îi reveni în minte anul acela petrecut alături de Ziza, dar alungă imediat gîndul, concentrîndu-se asupra imaginii lui Oregon.

– Vom începe programul, spuse vocea sexy, cu un cîntec ce ţi se potriveşte perfect, iubito. E făcut pentru tine. Ascultă „Vrei să fii doamna mea?"

Se întrebă dacă nu cumva titlul melodiei era un mesaj adresat ei. Inima începu să-i bată gata să iasă din piept.

Pe măsură ce se derula melodia, gîndurile îi zburau prin cap, învălmăşindu-se ca albinele în stup. De ce nu-i spusese Oregon că el era de fapt Rory Runyon? Poate că o va face totuşi mîine. Dar acum era hotărîtă să-i dea o lecţie! Seara trecută o provocase; după ce excitase cu vocea lui atrăgătoare o mulţime de ascultătoare, venise acasă şi o sedusese tocmai pe ea. Amintirea momentelor ce urmaseră o răscoli din nou.

Cîntecul se sfîrşi.

– Cum ţi s-a părut, iubito? Sper că ţi-a plăcut, nu? Ce noapte minunată! La fel ca şi cea de ieri.

Vocea îi slăbise în intensitate, devenind caldă şi adîncă.

– Nu-i aşa că noaptea trecută a fost cea mai frumoasă de pînă acum?

Charity suspină fericită, iar el continuă:

– Afară sînt aproape douăzeci de grade, vîntul adie şi este lună plină. Ai văzut cum arată lună? Ca o mare perlă albă pe cerul întunecat. Mi-ar plăcea să stăm sub razele ei, strînşi îmbrăţişaţi. Ai vrea şi tu? Hai măcar să ascultăm împreună următorul cîntec: „Ar trebui să fii acasă, cu mine".

Muzica lentă şi glasul lui Barry Manilow inundară camera întunecată, iar Charity îşi muşcă buzele. Chiar voia Oregon - Rory să-i transmită un mesaj prin titlurile melodiilor? Sau totul era doar în imaginaţia ei? Ascultă vorbăria dintre piese, după care urmară altele două. Veni şi momentul dedicaţiilor.

Formă în mare grabă numărul şi aşteptă. Vocea lui Oregon se auzi atît la radio, cît şi în receptor:

– Bună. Aici Rory Runyon de la emisiunea „Nighttime", postul KKZF.

– Rory, sînt eu, Charity.

– Ah, Charity!

Fata se strecură înapoi sub cearceaf, încercînd să-şi recapete răsuflarea.

– Iubito, de-abia aşteptam să mă suni. Ce cîntec ai vrea să asculţi?

Ah, dulce răzbunare!

– „Bărbaţii din viaţa mea".

Cînd auzi titlul, Rory începu să tuşească. Îşi reveni şi zise:

– „Bărbaţii din viaţa mea"? Mi se pare o cerere cam neobişnuită, dar ţi-o voi îndeplini.

Puse melodia şi vocea gravă i se auzi din nou pe fir:

– Charity, m-ai dat gata cu asta! Bărbaţii din viaţa ta... Şi eu, care credeam că aş fi singurul...

Ea privi mirată spre telefon. N-ar fi putut să-i spună asta încă de ieri seara, cînd erau îmbrăţişaţi? Ce ciudaţi sînt uneori bărbaţii?!

– Păi... chiar eşti singurul, Rory! zise Charity, cu respiraţia întretăiată, pe un ton atît de sincer că se minună şi ea.

– N-ai zis tu că sînt mai mulţi?

– Nu! Eşti numai tu!

– Atunci ar fi trebuit să ceri „Cel pe care-l iubesc" sau un titlu asemănător.

– De fapt, mai e cineva... dar tu eşti acela pe care vreau să-l cunosc cu adevărat.

– Spui asta doar ca să mă amăgeşti.

– Ba deloc, crede-mă!

– Mai e cineva...

Oregon rostise cuvintele cu o voce ca de înmormîntare, parc-ar fi citit un necrolog.

– L-am părăsit în favoarea ta, continuă Charity.

Nu cumva exagerase? Chiar dorea atît de mult

să se răzbune? S-ar fi putut să se înece dacă nu ştia unde-i apa mai adîncă.

– Draga mea, mă simt copleşit! Eu nu sînt decît o voce în noapte şi nimic mai mult.

– Dar eşti atît de sensibil... atît de cinstit cu mine!

El tuşi din nou.

– Charity, eu...

Aştepta ca el să continue, dar aşteptarea se prelungi la infinit de parcă timpul s-ar fi oprit în loc.

– Tu ce? îl îndemnă ea în cele din urmă.

– Ziceam că poate îl judeci prea aspru pe tip. Povesteşte-mi despre locul lui în inima ta, scumpo.

De data asta intră el pe un teren alunecos.

– Ei bine, Rory, am cunoscut pe cineva care ştie să sărute extraordinar.

În receptor răsună o cascadă de tuse.

– Chiar aşa, iubito?

– Da, dar să ştii că nu-ţi egalează calităţile. De exemplu, nu-i atît de sensibil ca tine. Ţie pot să-ţi vorbesc deschis şi ăsta-i un lucru important. Mult mai important decît nişte sărutări spectaculoase, nu crezi?

Oregon îi răspunse cu o voce atît de gravă, încît făcea firele de telefon să vibreze:

– La naiba, se termină melodia. Sună-mă din nou, iubi... şi legătura se întrerupse.

Pe cînd muzica scădea în intensitate, Charity

zîmbi răutăcioasă şi scrîşni din dinţi. „Unu la zero pentru mine, domnule Oregon Brown! Să-ţi fie învăţătură de minte!" Era pentru prima dată cînd îl auzea pe Oregon înjurînd aşa. De obicei se abţinea sau folosea expresii mai decente. Netezi cearceaful, urmărind în continuare emisiunea.

– Acesta a fost „Bărbaţii din viaţa mea". Charity, nu-i aşa că o să mă suni din nou? Te rog!

– Desigur, Rory, spuse ea ca şi cum ar fi putut fi auzită.

– Aştept. Să nu mă uiţi! Vom lăsa acum deoparte muzica pentru a vorbi despre ceva absolut fabulos: plăcinta cu mere à la Henrietta. DE-LI-CIOA-SĂ!

Felul în care Oregon rostise „delicioasă" îi crescu pulsul lui Charity. Tonul acela jos, răguşit, suna la fel de atrăgător ca de obicei, impunîndu-ţi parcă să cumperi produsul respectiv.

– Vreţi să mîncaţi ceva ce se topeşte în gură, ceva extraordinar?

Charity scrîşni. Probabil că Hanrietta asta vindea o mulţime de plăcinte!

– Cînd mai treceţi prin magazinul ei, neapărat să încercaţi plăcinta cu mere!

Fiecare cuvînt sporea dorul de Oregon, pe cînd el adăugă insinuant:

– E extraordinară! O adevărată operă de artă culinară! Cumpăraţi-o şi vă veţi convinge, dacă nu mă credeţi pe cuvînt! Şi asta chiar mîine!

Hei, dar să revenim la programul nostru muzical! Iată un alt şlagăr mai vechi. Am aşteptat întreaga zi, ros de nerăbdare, să-l pun în undă. Mai eşti pe recepţie, iubito? Atunci, ascultă! îndemna el, continuînd lasciv cu titlul melodiei, „În camera de la etaj".

„În camera de la etaj"? Pusese această piesă în amintirea nopţii trecute? Era un rock al trupei „Men At Work", cu un ritm viu ce n-ar fi lăsat pe nimeni să doarmă. Nu era un cîntec caracteristic genului emisiunii „Nighttime". Poate că-l alesese doar pentru titlu! De ce vocea era a lui Rory, iar caracterul părea al lui Oregon? Se simţea, oare, cu conştiinţa încărcată pentru că o sedusese noaptea trecută?

Dedicaţia următoare fu cerută de cineva pe nume Dinah. Stînd în întuneric, Charity se întrebă ce-i spusese Oregon lui Dinah pe parcursul melodiei. Or fi multe femei în viaţa lui? Ţine cu adevărat la vreuna? Îl cunoştea atît de puţin şi totuşi atît de mult. Clipi agitată, amintindu-şi de sărutările lui.

Cîntecul se sfîrşi; îi urmară altele două, dar cu titluri care nu-i spuneau nimic. Poate că mesajul de la Rory fusese doar în închipuirea ei. Cînd sosi momentul altor dedicaţii, Charity formă repede numărul şi inima îi tresări cînd auzi în receptor:

– Bună!

– Rory, sînt eu, Charity.

– Vai, ce mă bucur că m-ai sunat din nou!

Ce-ai vrea să asculţi de data asta?

– „De ce mint oamenii".

– „De ce mint oamenii"? Foarte bine. Ştii, cred că asta o să scoale din somn multă lume. E o melodie incandescentă a lui Kenny Loggins.

– Ştiu. De-asta nu vrei s-o pui?

– Ba cum să nu, imediat! Legaţi-vă centurile de siguranţă că pornim!

Ritmul nebunesc invadă camera, făcînd-o pe Charity să-şi piardă răsuflarea.

– Charity, acum nu sîntem în emisie. Scumpa mea, nimeni n-ar trebui să te mintă. Îmi dau seama cît eşti tu de bună şi de dulce.

Ea se întinse la loc, ţinînd receptorul între umăr şi ureche, încercînd să se stăpînească.

– Mulţumesc, Rory, dar nu cred că ştii cu adevărat.

– Charity...

În acel moment realiză că el este pe cale să mărturisească. Şi totuşi n-o făcu!

– Spune mai departe, îl îndemnă ea.

– Continuă să-mi povesteşti despre tipul care îţi place cum sărută.

Fata deschise ochii mari. De ce nu voia să-şi recunoască adevărata identitate? „Ei bine, domnule O.O. Brown, te voi face să regreţi!"

– Ştii ce? Vreau să-l uit cît mai repede!

Urmară cîteva momente de linişte, după care el întrebă:

– Chiar aşa? Ar trebui să-i mai acorzi o şansă înainte de a lua o hotărîre definitivă.

– I-am oferit posibilităţi de reabilitare cît pentru o viaţă întreagă. El nu se poate ridica în nici un fel la nivelul tău, Rory. Îşi păstrează ascunse sentimentele ce-mi poartă.

– Charity, cîteodată bărbaţilor le vine foarte greu să-şi exprime sentimentele în cuvinte. Ei comit uneori fapte pe care le regretă mai tîrziu şi despre care le este greu să vorbească.

– Vrei să spui că tipul regretă tocmai faptul că m-a sărutat şi că îşi doreşte să n-o fi făcut-o, dar totodată îi este peste mînă să recunoască acest lucru?

– Nu, de ce ar regreta-o? La dracu', iar se termină melodia! Mai sună-mă!

Părea foarte agitat. Nu mai rămăsese nici o urmă din nonşalanţa lui de altădată. Charity zîmbi şi ascultă satisfăcută cum Oregon încerca să-şi recapete calmul din voce.

– Aşa deci, iubito. Cred că toată lumea e-n picioare după melodia asta. Aştept telefonul tău.

„Desigur", se gîndi fata.

– Foarte bine! Să ne liniştim ascultînd următoarea piesă. Dar înainte, procedaţi astfel: rezemaţi-vă capul de o pernă moale, închideţi ochii şi gîndiţi-vă la cineva pe care l-aţi dori să fie aproape în această clipă. Gîndiţi-vă la această persoană din viaţa voastră şi ascultaţi muzica. Vă

va ajuta să vă relaxaţi. „Sărutări mai dulci ca vinul".

Cîntecul începu, iar Charity se gîndi la zîmbetul lui Oregon, la ochii lui verzi. Ascultă absentă alte cîteva melodii, apoi o reclamă publicitară prezentată pe tonul acela răguşit şi atît de convingător, că l-ar fi făcut şi pe un sălbatic din junglă să cumpere un furnal; urmă o dedicaţie cerută de o anume Samantha. Timpul se scurgea implacabil. Samantha sună din nou. Charity nici nu-i luă în seamă vocea adîncă, dar lipsită de culoare. În cele din urmă sosi şi momentul ultimelor dedicaţii. Hotărîtă să recupereze terenul pierdut în favoarea Samanthei, Charity formă în grabă numărul de telefon şi fu răsplătită pe deplin cînd auzi vocea binecunoscută în aparat. Îi era în mod dureros dor de el. Ar fi vrut să fie aici, lîngă ea, s-o strîngă în braţe, s-o sărute, s-o iubească. Dar mai presus de orice, îşi dorea ca el să recunoască faptul că este Oregon Brown!

– Rory, tot Charity la telefon.

– Dragă mea, ai stat trează pînă la sfîrşitul programului?! Ce vrei s-asculţi?

– „Singură în noaptea asta".

– Dacă asta ţi-e dorinţa, nu mă pot opune. Aş vrea să fi aici cu mine, să te pot ţine strîns la piept. Iată-ţi melodia!

Muzica începu şi vocea lui Oregon se auzi din nou:

– Charity!

– Mă simt singură, Rory.

– Dac-ai şti cît de singur sînt şi eu. Mi-aş dori să fim împreună. Din ce în ce mă simt mai singur.

– Rory, nu e nimeni în viaţa ta?

– Nu, iubito. Nimeni, în afară de tine, desigur.

– Spui asta deseori?

– Nu. Charity, iubito, nu-ţi poţi imagina singurătatea mea. Mă simt ca-ntr-un pustiu. Nu am un loc al meu anume şi nici pe cineva la care să ţin.

Părea atît de sincer, că-ţi frîngea inima. Cum ar fi putut cineva atît sigur pe el, care lucrase la una dintre cele mai cunoscute publicaţii din State, cineva care avea o casă frumoasă şi, aparent, nici o grijă, să fie singur? Ar fi trebuit să fie înconjurat de o mulţime de femei. Gîndul acesta nu-i dădea pace lui Charity. Oregon era atît de atrăgător, de sexy, de deştept, şi ştia să facă dragoste ca nimeni altul.

– Charity, ascultă-mă! Cred că ar fi foarte bine să-i acorzi tipului încă puţin timp pentru a-ţi putea explica.

– Deci nu vrei să fii tu singurul bărbat din viaţa mea?

– Ba cum să nu, iubito?!

– Rory, cred că mă minţi cînd spui că nu există altcineva în viaţa ta.

– Dar nu eşti decît tu, draga mea. De fapt, cred că m-am îndrăgostit de tine.

– Şi mie mi se pare ca sentimentul e reciproc. Să nu fi fost doar închipuire?

– Şi cum rămîne cu tipul care săruta aşa de bine?

– El, pur şi simplu, n-are ce ai tu. Nu reuşim s-avem păreri comune, nu vedem viaţa cu aceeaşi ochi, aşa cum facem noi doi. În plus, n-are nici vocea ta.

– Charity, trebuie să ne vedem neapărat!

Ea privi spre receptor, apoi îl duse din nou la ureche şi întrebă:

– Cînd? Mîine?

Oregon îşi drese glasul încetişor şi răspunse:

– Curînd, iubito. Foarte, foarte curînd.

– Dar nu mai am răbdare pînă mîine noapte!

După o mică ezitare, Oregon întrebă:

– Vei asculta „Nighttime" şi mîine seară?

– N-aş vrea să-l pierd pentru nimic în lume.

– Ştii, iubito, eu nu... Ce dracu', iar se termină muzica!

Oare ce era pe cale să spună? Legătura telefonică se întrerupse.

– Ei bine, atît pentru astă-seară de la KKZF. Somn uşor, iubito! Noapte bună!

Charity închise epuizată radioul, coborî din pat şi, punîndu-şi pe ea un halat, ieşi afară pe uşa din spate. În timp ce aştepta în întuneric întoarcerea lui Oregon, îşi frămîntă mintea cu o mulţime de întrebări despre el. Era într-adevăr atît de singur?

Sau doar voia să lase această impresie? În liniştea nopţii răsuna doar cîntecul greierilor, iar lumina lunii se revărsa peste flori şi grădină. În cele din urmă, Charity zări o lumină aprinzîndu-se pentru scurt timp la etajul casei lui Oregon. Deşi camera lui era la parter, ascunsă privirii de gardul de scînduri, el se dusese prima dată în dormitorul unde petrecuseră noaptea trecută. Îşi dori să fi fost iar acolo, cu el, iar intensitatea sentimentului o şocă. Cum putuse să cadă atît de repede în plasa lui Oregon, după ce se ferise de alţii atîta vreme? Întrebarea nu părea să aibă un răspuns logic. Se ridică fără chef şi plecă la culcare.

Marţi dimineaţa, telefonul o trezi dintr-un somn adînc.

– Alo, Charity?

Era Oregon, iar vocea suna exact ca a lui Rory. Dacă n-ar fi ştiut asta mai de mult, şi-ar fi dat seama acum.

– 'neaţa, Oregon!

– Iubito, încă mai eşti în pat? întrebă el, cu glas moale. Parcă te şi văd, cu părul ciufulit, cu ochii lucind somnoroşi sub genele lungi. Şi gura ta atît de atrăgătoare... Aş vrea ca tu să fii lîngă mine cînd mă trezesc, să ne putem iubi din nou...

Nu era deloc zgîrcit în exprimare cînd vorbea la telefon! Căldura vocii lui o pătrunse şi o făcu să se unduiască în pat.

– Termină, Oregon!

– De ce, nu-ţi place?

Îi simţi zîmbetul de pe chip şi-i răspunse:

– Nu, nu acum, mă tulburi.

– Asta şi vreau, scumpo!

– Oregon!

– Avocatul meu mi-a spus că te-ai hotărît să vinzi redacţia.

– Corect. Nu ştiu nimic despre ziaristică, iar mătuşa Mattie nici atît. Aşa că vreau s-o vînd. Vorbisem ieri cu domnul Oppenhei, despre problema asta.

– Ei bine, aş vrea s-o cumpăr eu. Chiar îmi doresc un ziar al meu. Cerneala tipografică îmi circulă prin vene.

– Cred că ne putem înţelege. Mi-ar plăcea ca tu să devii noul proprietar, iar mătuşa Mattie ar fi mai mult decît încîntată. Ţi-ar dedica un imn de slavă pentru asta.

– Mătuşa ta e o dulce. Aş vrea ca şi altcineva să-mi compună imnuri.

Charity rîse.

– Da' modest mai eşti!

– Să ştii că nu mă afectează complimentul tău. Trebuie să-mi îmbunătăţesc imaginea în seara asta.

– A fost chiar un compliment, nu o provocare.

– Da, sigur. Modest, ai?

Glasul lui avea o nuanţă de dezamăgire.

– Charity...

– Da?

– A fost extraordinar ieri-dimineaţă, cînd m-am trezit ţinîndu-te în braţe.

Tonul vocii i se schimbase iar, devenind intim, înfiorînd-o pe Charity, oprindu-i răsuflarea, făcînd-o să tînjească după mîngîierile lui.

– Charity, vreau să te sărut aşa cum ştiu numai eu.

Fata oftă de plăcere.

– Ne vedem în curînd, iubito, spuse Oregon, reţinîndu-se să zîmbească.

Ei îi scăpă un alt oftat. Apoi auzi tonul în receptor. Ameţită, se întinse din nou în pat, fragmente de amintiri revenindu-i în faţa ochilor.

În cele din urmă se-mbrăcă în pantaloni scurţi, tricou alb şi se încălţă cu nişte sandale, şi se apucă să cureţe prin casă.

Pe la ora trei, cînd ajunsese cu curăţenia în podul de deasupra garajului, Oregon îşi făcu apariţia, zîmbind.

– Bună! Ai nevoie de o mînă de ajutor?

Capitolul 8

Charity se îndreptă de mijloc şi abia atunci îşi dădu seama că este plină de praf, că avea faţa transpirată, iar părul i se lipise pe frunte. Zîmbi şi-i zise:

– Ai picat la ţanc!

– Mattie are de gînd să se mute?

– Nu ştiu ce o să facem, aşa încît încerc să aleg cîte ceva din lucrurile astea, iar ceea ce nu ne mai e de folos arunc. Mătuşa nu poate rămîne singură şi nu ne-am făcut vreun plan de viitor.

Privind spre harababura dimprejur, continuă:

– Unde să pun toate chestiile astea? Cîteva dintre obiectele mai mari şi mai grele trebuie trimise la „Armata Salvării", dar nu ştiu cum pot să

le dau jos din pod.

– Sînt cu totul la dispoziţia ta, iubito.

Cu o mişcare uşoară, Oregon urcă, aplecîndu-se puţin ca să nu se lovească cu capul de acoperişul înclinat. Apoi, fără să stea pe gînduri, o prinse în braţe.

– Oregon, şi-aşa e prea cald aici...

– Într-adevăr, zise el şi o sărută. Un sărut ce le depăşea în intensitatea pe toate celelalte, transformînd podul într-o saună. Ca prin ceaţă, Charity se auzi strigată de mătuşa Mattie. Oregon îi dădu drumul din braţe ca să poată răspunde.

– Da?

– Eşti căutată la telefon. O convorbire interurbană. E Ziza.

– Vin imediat.

Vocea îi suna ca după un efort maxim. Arătînd către geanta cu crose de golf a unchiului Hubert şi spre uşa din plasă, îi spuse lui Oregon:

– Vrei să duci tu astea jos?

– Nimic mai simplu.

Coborînd în grabă treptele, văzu că Mattie scosese telefonul afară şi îl pusese dincoace de colţul casei, pe maşina de spălat. Luă receptorul şi auzi vocea Zizei printre zgomotele ce o însoţeau.

– Charity, scumpo, sînt eu, Ziza.

Pentru o clipă îi revăzu părul negru şi cîrlionţat, ochii mari, albaştri şi faţa netedă şi curată ce o

făcea să pară cu zece ani mai tînără decît era în realitate.

– Scumpo, m-am măritat cu cel mai drăguţ bărbat din cîţi există! Îl cheamă Bernard şi de abia aştept să ţi-l prezint.

Continuă pe nerăsuflate, întrebînd-o pe un ton glumeţ:

– Cred că nu te-ai măritat între timp, aşa-i?

– Aşa e, Ziza.

– Dar eşti îndrăgostită de cineva, nu?

– Nu...

– Ei bine, scumpo, e timpul să facem ceva în privinţa asta! Eşti prea drăguţă şi prea bătrînă ca să trăieşti singură, fără bărbat. Cred că ţi-am găsit omul ideal.

– Ziza, nu vreau cu nici un chip să cunosc vreun bărbat.

Văzu o gheată neagră ce se oprise pe prima treaptă a scării podului. Luă telefonul, cu gîndul de a continua convorbirea în bucătărie, dar firul se agăţase de ceva şi ea nu-l putea desprinde.

– Ce vorbe-s astea? Ai nevoie de un bărbat mai mult decît de orice pe lume, iar eu m-aş simţi vinovată dacă n-aş încerca să-ţi găsesc unul.

Charity simţea că scapă situaţia din mînă. Era încolţită din două părţi. Cu coada ochiului observă cum o pereche de picioare, încălţate în ghete, cobora cîte o treaptă. Îşi dădu seama că Oregon îi putea auzi fiecare cuvînt.

– Ziza, te rog, lasă-mă pe mine să aleg!

– Ce spui? Vorbeşte mai tare că nu te-aud! Legătura este al naibii de proastă! O să-ţi placă de el la nebunie. E fratele lui Bernard, îl cheamă Rolf. Arată nemaipomenit! Care-i actorul tău preferat?

– N-am actor preferat, Ziza. Nu veni cu el, pentru că nu pot să accept vreo întîlnire.

Charity se temea că Oregon ar putea fi chiar în spatele ei.

– De ce nu? E altceva la mijloc?

– Nu, nu e nimeni altcineva.

– În cazul ăsta o să-ţi placă de Rolf şi cred că ai să-l rogi singură să te scoată în oraş.

– Ziza, nu vrei să-nţelegi că n-am timp pentru aşa ceva? Eu trebuie să am grijă de mătuşa Mattie.

Privi împrejur şi-l văzu pe Oregon studiind cu atenţie crosele de golf.

– După părerea mea, asta ar trebui să fie un motiv în plus ca să vrei să ieşi cu cineva. Rolf arată ca... ţine-te bine... Cristopher Reeve!

Charity îşi pierdu cumpătul.

– Auzi, dacă arată aşa de bine, de ce e nevoie să-i faci tu cunoştinţă cu o femeie?

Îi veni să-şi dea peste gură. Oregon ridicase capul şi o privea insistent, zîmbind. Fata simţi că obrajii îi iau foc.

– Nu trebuie să am şi eu o preocupare? răs-

punse Ziza netulburată. Ai să leşini cînd ai să-l vezi. Dacă n-aş fi fost atît de îndrăgostită de Bernard... şi ceva mai tînără decît sînt... ei bine, nici nu ţi-aş fi dat voie să ridici ochii la el, adăugă ea rîzînd.

– Ziza, te rog foarte mult să nu-l aduci aici! Cînd o să sosiţi, tu şi cu Bernard?

– Acum sîntem la Houston, dar cred că sîmbătă pe la prînz ajungem la Enid. Noi vom sta la hotel, scumpo, dar Rolf va veni să locuiască la voi şi nu accept nici un protest din partea ta! Mattie a fost de acord să-l găzduiască, iar tu vei ieşi cu el sîmbătă seară.

– Ba nu.

– De ce nu?! Scumpo, eu cred că eşti îndrăgostită. Sînt sigură de asta. Aş băga mîna în foc! Hai, spune-mi sincer, cine e?

Se lăsă tăcerea, în timp ce Charity se gîndea la un răspuns.

– Ziza, e cineva lîngă mine şi nu pot să-ţi spun.

– Eşti cu Mattie?

– Nu chiar. Sînt cu un vecin.

– Charity, ai un glas cam ciudat! Ţi-e chiar atît de greu să-mi spui cine-i norocosul de care te-ai îndrăgostit? Cred că Mattie şi vecinul tău ar fi încîntaţi să afle.

– Nu pot să-ţi spun, clar?

Oregon stătea cu mîinile încrucişate peste piept, cu picioarele puţin depărtate, privind-o is-

coditor.

Ziza izbucni într-un hohot nestăvilit de rîs.

– Vai ce timidă şi politicoasă te-ai făcut! Parcă te şi văd roşind şi chicotind. Spune-mi cine-i persoana, altfel o întreb pe Mattie.

– Ai dreptate Ziza, sînt cam timidă. Hai să schimbăm subiectul, da? Voi mergeţi şi vizitaţi-l pe Rolf în Oklahoma City şi lăsaţi întîlnirea mea cu el pe altă dată.

Se aprinsese rău de tot. La naiba cu Oregon Brown!

– Să ştii că nu renunţ aşa uşor, continuă Ziza.

Acum chiar că era între ciocan şi nicovală. Intrase în horă şi trebuia s-o ducă pînă la capăt. Pe de-o parte, nu voia că Rolf să le fie musafir, iar pe de alta, nu-ndrăznea nici să-i spună Zizei despre Oregon. Îi aruncă o privire sfidătoare lui Oregon.

– Ziza, nu sînt îndrăgostită de nimeni, dar nu pot să ies cu Rolf fără să-l cunosc mai bine.

Vorbele sunaseră ca o provocare la adresa lui Oregon. El se apropie de Charity avînd o privire care-i trăda intenţiile. Inima începu să-i bată nebuneşte, iar pulsul i-o luă razna.

Vocea veselă a Zizei răsuna destul de tare în receptor pentru a putea fi auzită de Oregon.

– Chiar mă-ntrebam, Charity, de ce nu chicoteşti, pentru că eşti cu siguranţă îmbujorată!

Oregon îi luă fetei receptorul de la ureche, o prinse de mijloc şi o sărută. O strînse la piept,

sărutînd-o cît de pasional era în stare.

Charity se zbătu să scape, dar ce putea să facă împotriva muşchilor de oţel, a pieptului ca de granit sau a sărutului atît de fierbinte?

Făcu singurul lucru potrivit într-o astfel de situaţie: îi închise Zizei telefonul în nas. Iar Oregon continuă să o sărute pînă aproape o ameţi. Fata tremura, zvîrcolindu-se dureros, dar nu se putu abţine şi-i răspunse la sărut. Din tot sufletul. Uită de Ziza, de Rolf, de supărare, de orice altceva în afară de Oregon. Acest adorabil, sexy, Oregon Oliver Brown!

Telefonul sună din nou, lung, lung de tot. Cînd îşi dădu seama, Charity se smuci din îmbrăţişare.

El o eliberă, ridicîndu-şi încet capul. Charity răspunse, privind în ochii lui arzători.

– Alo, Charity, ce s-a întîmplat?

Fata încercă să îndepărteze braţele lui Oregon de pe ea, dar acesta, zîmbind, se plecă şi începu să-i sărute uşor lobul urechii.

– S-a... întrerupt legătura! Lasă-mă!

– Cine să te lase? Ce se-ntîmplă cu tine? Ai probleme cu respiraţia?

– Nu... poate e telefonul de vină.

Era singura idee ce-i venise în minte. Simţea furnicături prin tot corpul. Încerca în zadar să-l alunge pe Oregon, dar acesta se încăpăţînă s-o sărute pe ureche.

– Deci, Charity, rămîne cum am stabilit: sîm-

bătă vei cina cu Rolf. E vreun restaurant mai de soi în Enid?

– „Red Lobster", răspunse Oregon în locul fetei.

– Charity, e un bărbat lîngă tine?

– Ce te face să crezi asta?

– Înseamnă că „Red Lobster" e un restaurant potrivit pentru o cină în doi.

Acoperind receptorul cu palma, şopti disperată:

– Încetează, Oregon! Lasă-mă-n pace!

El spuse, privind-o hotărît:

– Hai să cinăm împreună sîmbătă seara.

– Da nu pot, Oregon! şopti ea.

Nu-şi putea permite ca Ziza să afle de Oregon, pentru că ar fi început un adevărat război şi le-ar fi stricat relaţia. „Care relaţie"? întrebă o voce din subconştient.

– Nu se poate, repetă fata.

– Charity, sînt sigură că vorbeşti cu cineva şi acel cineva e un tip de lîngă tine, spuse Ziza.

– Hai să cinăm împreună, insista Oregon.

– Nu, răspunse Charity în receptor, privind în acelaşi timp spre Oregon.

El îşi împreună din nou mîinile pe piept şi începu să se legene uşor pe călcîie.

– Draga mea, continuă Ziza, e ceva ciudat în vocea ta!

– Ţi-am mai spus că telefonul face figuri.

Deodată, Oregon îi luă receptorul din mînă atît de repede, că fata nu se putu opune. Neluînd în seamă privirile rugătoare ce-i erau adresate, rosti cu vocea lui de zile mari:

– Bună Ziza! Sînt eu, Oregon.

Charity simţi că intra în pămînt. Adio Rolf, adio linişte sufletească, adio Oregon, adio viaţă! Cînd Ziza punea mîna pe cineva sau ceva, nu-i mai dădea drumul!

– Sînt un vecin al lui Mattie şi deja o invitasem eu pe Charity pentru sîmbătă seara.

Fata nu putu auzi răspunsul Zizei, dar îl văzu pe Oregon zîmbind. El îi făcu cu ochiul fără să-i poată alunga din supărare.

– Ai dreptate, Ziza. De ce să-l mai cari şi pe Rolf după tine pînă aici, cînd îl puteţi vizita în Oklahoma City?

După o scurtă pauză, Oregon adăugă, zîmbind cu toată faţa şi punîndu-şi în evidenţă gropiţele din obraji:

– Desigur, o să-i comunic lui Charity şi o s-o sărut din partea ta. Ne vedem sîmbătă!

Aşeză receptorul în furcă, zîmbind satisfăcut. Charity izbucni furioasă:

– Ai procedat în cel mai josnic şi mai perfid mod posi...

Oregon o întrerupse ridicînd din sprînceană, cu ochii strălucindu-i diavoleşte.

– N-am să te las să ieşi cu un tip pe nume Rolf

şi care seamănă cu Christoper Reeve. Oricum, nici tu n-ai fi vrut. Ş-acu', vino-ncoace că trebuie să te sărut din partea Zizei!

Ea întinse mîinile, încercînd să-l ţină departe.

– Nu voiam ca Ziza să afle despre tine!

– Am băgat şi eu de seamă. Şi mai zici că nu eşti îndrăgostită, ai?

– Oregon, tu nu ştii de ce e-n stare mătuşa asta a mea! O să vezi cu ochii tăi, sîmbătă. Ai s-o simţi pe pielea ta.

Charity era tentată să adauge că Zizei i se aprinsese deja călcîiele şi că se gîndea la un flirt, dacă nu cumva la o nuntă. Oregon o trase însă spre el şi o sărută la fel de pasionat ca şi mai înainte. Cînd se eliberă din braţele lui, fata rămase privindu-l lung, încercînd să-şi amintească ce are de făcut.

– Auzi, eu aveam nişte treabă de terminat pe-aici, spuse ea.

– Am venit exact la timp ca să te scap de la dezastru şi să ştii că nu mă sperie deloc Ziza. Mai crezi că nu eşti îndrăgostită?

– Trebuia neapărat să-i spun chestia asta!

Roşi furioasă şi enervată de tertipurile lui. Oregon îi atinse vîrful nasului cu degetul şi spuse:

– Las' că ne convingem noi de treaba asta. Şi nu uita că sîmbătă seara cinăm împreună.

– Am de făcut curat în pod şi dacă tu te porţi aşa, n-o să reuşesc.

– De ce te enervezi? întrebă Oregon. Asta să-mi fie răsplata după tot ce am făcut pentru tine?!

– Nu mă enervez deloc. Mă-ntorc frumos la treaba mea şi nici nu mai am nevoie de ajutorul tău.

– Acum cîteva minute erai de altă părere.

– Uite că m-am răzgîndit.

Urcă în pod, simţind privirile lui urmărindu-i fiecare mişcare a corpului. Uşa-paravan zăcea pe podeaua podului, blocîndu-i intrarea. Nu putea merge mai departe decît sărind peste ea sau ridicînd-o puţin, dar era a naibii de grea şi dificil de manevrat într-o poziţie aşa de incomodă.

Auzi în spate un chicotit. Apoi un braţ îi cuprinse talia. Oregon stătea pe scară şi o mută ca pe un fulg. Pentru o clipă, fata se temu c-au să cadă amîndoi, însă el îşi recăpătă echilibrul şi-o trase spre pieptul lui. Se sprijini cu mîinile pe umerii lui laţi şi, privindu-l în ochi, înţelese că a pierdut definitiv bătălia.

– Ce luptător perfid eşti!

– A fost cumva vreo luptă între noi? Cînd?

Şi o sărută, ţinînd-o strîns lipită la piept, sprijinîndu-i capul cu o mînă. O lăsă uşor în jos, pînă cînd picioarele ei se opriră pe treapta de deasupra celei pe care stătea el. Feţele lor se găseau la acelaşi nivel. Charity îi simţea căldura corpului, dorinţa lui crescîndă pentru ea. Limba lui o întîlni

pe-a ei într-o atingere delicată, durînd parcă o veşnicie, pînă cînd, ca prin vis, fata îl împinse uşor la o parte. Se priviră reciproc în ochi şi Charity se-ntrebă ce gîndea el în momentul ăsta. Era un bărbat extraordinar şi ea refuza să-şi închipuie ce se va întîmpla cînd va da Ziza cu ochii de el.

– Cred că-i mai bine să plec, şopti Charity.

– Nu pentru mult timp, veni replica lui.

O ajută să coboare scara, apoi aduse jos şi uşa-paravan.

– Cînd zicea Ziza că soseşte? întrebă Oregon.

– Sîmbătă! răspunse fata, cu toate că gîndul o scotea din sărite. Oregon, acum c-am scăpat de Rolf, n-ar fi mai bine să amînăm întîlnirea noastră pînă după plecarea Zizei şi a lui Bernard?

El zîmbi din nou, iar ea simţi că i se strînge inima. Bănuia că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să fie impertinent!

– Iubito, dar ea este un membru al familiei tale. La fel de bine aş putea s-o întîlnesc chiar acum!

Să o întîlnească acum?! Ce voia să spună?

– Auzi... zise Charity, apoi ezită să continue... înainte să pleci vrei să fii amabil să duci uşa asta la intrarea din faţă? Aş vrea să o înlocuiesc cu cea veche.

– Nici o problemă!

Oregon se îndepărtă fluierînd vesel, iar ea se aşează pe scară. Se simţea rătăcind ca prin ceaţă. Tipul nu putea fi strunit. I-ar fi adus o grămadă de

necazuri. Iar Ziza intrase în viaţa lor ca un taifun. Oare ce se va-ntîmpla în seara asta cu Oregon? Dar cam ce-ar vrea Charity să se-ntîmple? Un singur lucru era clar: Oregon va fi obligat să recunoască faptul că este Rory Runyon! În seara asta va trebui să-şi motiveze desele-i plecări la staţia de radio!

Cinci ore mai tîrziu, aşezată comod în sufrageria lui Oregon, Charity îşi dădu seama că toate planurile ei de mai-nainte dăduseră greş. Nimic nu se întîmplase aşa cum gîndise ea. Acum era îmbrăcată într-o rochiţă albastră de plajă şi în picioare îşi pusese sandalele.

Oregon le deschisese uşa de la primul apel; privirea lui devastatoare o surprinsese total. O măsurase din cap pînă-n picioare, ca şi cum ar fi sorbit-o din ochi. Charity realiza că era prima oară cînd el o vedea îmbrăcată în rochie. Galant, o ajutase pe Mattie să intre în casă, apoi se instalaseră în sufragerie pentru a servi cocktail-ul.

Cina fusese servită de o fată angajată în acest scop, care plecase imediat după ce terminase de spălat vasele. Charity se aşteptase ca mătuşa Mattie să meargă să se culce, iar Oregon să

plece la muncă. Dar nici unul dintre cei doi nu dădeau semne de a-i înţelege dorinţele.

Mattie, după telefonul primit de la Ziza, moţăise toată după-amiaza, iar acum nu mai avea somn. Oregon părea că n-are de gînd să plece nicăieri. În acelaşi timp, se aştepta ca bătrîna să plece acasă devreme.

Vorbiră despre cîte în lună şi-n stele, Oregon întreţinînd discuţia într-un mod foarte viu, îmbrăcat fiind în pantaloni marinăreşti şi tricou alb, aşezat lejer într-un fotoliu confortabil.

Mătuşa Mattie le povesti despre primii ani ai copilăriei ei, atunci cînd locuia la Alva, în Oklahoma, apoi despre mutarea la Enid, ce avusese loc puţin mai tîrziu, după cîştigarea autonomiei statale.

Lui Charity nu-i venea a crede cît de vioaie era mătuşa Mattie. N-o văzuse astfel de cînd sosise în oraş. Ora opt era limita maximă cînd bătrîna se culca. Fata privea din ce în ce mai des ceasul, simţind cum timpul zboară. Iar Oregon nu dădea prin nimic de-nţeles că are de gînd să plece la staţia de radio.

Sosi şi ora unsprezece noaptea, Mattie nepărînd afectată de acest lucru, ochii din spatele lentilelor groase păstrîndu-şi nealterată vioiciunea. La unsprezece şi treizeci, Charity îşi dădu seama că Oregon nu mai putea ajunge la studio în timp util. Se ridică în picioare, spunînd:

– Ştii, mătuşică, în curînd se face miezul nopţii...

– Miezul nopţii?! Ia uite cum a zburat timpul! Asta datorită vouă, dragii mei; m-aţi făcut să mă simt atît de bine! Nu m-am mai culcat aşa tîrziu de ani de zile! Vai de mine, Oregon, te-am reţinut cumva?

– Ba deloc, mătuşă Mattie! Oricum cred că îmi vor fi de-ajuns cîteva ore de somn.

Adăugă, privind spre Charity:

– Tu cum te mai descurci cu insomnia ta? Cred c-ai dormit ceva mai bine nopţile trecute, nu?

– Dar eu nu sufăr de insomnie, răspunse Charity, roşind fără să vrea.

– Toată ziua aleargă de colo-colo şi totuşi se trezeşte foarte devreme, preciză Mattie.

– Într-adevăr? întrebă Oregon, cu o sclipire ciudată în ochi. Ultimul răsărit de soare pe care l-am văzut eu a fost cel mai frumos din viaţa mea!

Charity se îndreptă spre uşă, în speranţa că gestul ei îl va opri din vorbărie.

– Mattie, stai puţin! Ţi-ai uitat poşeta!

– Vai, ce memorie slabă am! Odată şi-odată cred c-am să-mi uit şi capul! Charity mai are obiceiul să-mi aducă aminte despre unele lucruri. Nu-i aşa că e drăguţă?

– E adorabilă!

Charity simţi un val de căldură inundînd-o

Privind spre Oregon, cu inima săltîndu-i nebuneşte, răspunse cu greutate:

– Mulţumesc, eşti foarte amabil.

Oregon zîmbi şi-i făcu cu ochiul.

– Draga de tine! E aproape ora emisiunii tale preferate, nu?

– Ai dreptate! Tu asculţi des „Nighttime"?

– Nu, doar din cînd în cînd.

O ajutară pe Mattie să meargă pînă la maşină, iar Oregon îi deschise, cavalereşte, portiera. Apoi, împreună cu Charity, ocoli automobilul prin spate, conducînd-o pe aceasta spre locul şoferului.

– Credeam că o să putem fi puţin singuri în noaptea asta, şopti el.

– A dormit după-amiază. De-asta a rămas atîta timp trează.

Se opriră şi Oregon o prinse brusc în braţe, sărutînd-o. Charity încercă să scape din îmbrăţişare fără prea mare tragere de inimă, dorindu-şi ca acest sărut să fie unul dintr-o serie fără sfîrşit.

– Fii atent, s-ar putea să ne vadă!

– Şi crezi că s-ar supăra dacă m-ar surprinde?

– Nu, dar mi-ar pune mie o grămadă de întrebări.

– Lasă că-i răspund eu în locul tău, spuse Oregon împăciuitor. Ne sărutăm pentru că sîntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

– Ştii ceva? Cîteodată devii revoltător de arogant!

Brusc, Oregon o trase din nou la piept şi o sărută. Pasional. Iar ea îi răspunse la fel. Apoi, pe cît de brusc o îmbrăţişase, tot atît de repede o depărtă de el, încît Charity fu gata-gata să cadă pe portbagaj.

– Restul păstrez pentru mai tîrziu, spuse Oregon.

– Al naibii de arogant! întări fata, făcîndu-l să rîdă încet.

Cuprinzînd-o de după umeri, o conduse spre locul ei. Înainte să-i deschidă portiera, îi şopti la ureche:

– Mi-aş fi dorit să te văd întinsă pe cearceafurile alea de mătase neagră. Sînt făcute pentru tine, şi tu pentru mine, Charity Jane Webster!

Ea protestă, fără prea mare convingere:

– Încetează, Oregon...

Încercînd să-şi recapete fermitatea din voce, adăugă:

– Mulţumesc pentru cină. A fost nemaipomenită.

Spera ca glasul să n-o dea de gol.

– Plăcerea a fost de partea mea! Sîmbătă seara vom fi doar noi doi şi o să iasă şi mai bine.

– Eşti atît de sigur?

– Trebuie să vorbim între patru ochi, Charity.

– Vezi bine că acum nu se poate. Cred c-ar fi mai bine să plec. Mă aşteaptă mătuşa Mattie.

– Noapte bună, iubito.

Lui Charity îi crescu pulsul din nou. Ce voce avea tipul!

– Noapte bună, Oregon!

Se urcă în maşină şi plecă, împreună cu Mattie, gîndindu-se numai la sărutările explozive şi la vocea sexy, atît de sexy, ale lui Oregon.

Imediat ce ajunseră acasă, Charity urcă în camera ei şi deschise radioul. În acelaşi moment, vocea lui Oregon se făcu auzită. Ascultînd-o, îşi dădu seama că e doar o înregistrare. Se dezbrăcă, îşi puse cămăşuţa de noapte şi rămase aşa, înfruntînd întunericul din cameră. Ducea dorul dialogului cu Rory - Oregon, al convorbirilor telefonice, fiind măcinată de griji în privinţa lui şi a Zizei. Nu putea să-şi contureze adevăratele sentimente, vizavi de Oregon. Oare voluptatea cu care i se dăruia să fi fost o tara a singurătăţii? Sau era un sentiment mult mai adînc? Chiar ţinea Oregon la relaţia lor? Îşi dorea să nu fi fost doar o relaţie ocazională, de-o noapte, şi, mai presus de toate, că el n-o fi minţit-o atunci cînd îi spusese că e singur şi că s-a îndrăgostit de ea?

– La naiba, şopti fata.

De ce nu erau în stare să discute deschis, în loc să se necăjească, să se tachineze şi să se fiarbă reciproc? Unde era romantismul lui Rory Runyon?

Închise radioul şi se întoarse pe-o parte. Privind prin fereastră, zări o lumină strălucind la

etajul casei lui Oregon. Oare ce făcea el la ora asta? Era singur sau cu cineva?

Mormăind, se-ntoarse îmbufnată cu spatele spre geam. Strînse pleoapele cu putere, încercînd să şi-l scoată din minte pe Oregon Oliver Brown.

Eşuă în această tentativă în mod lamentabil şi adormi doar cu cîteva ore înainte de ivirea zorilor. Zorii zilei de vineri.

Dimineaţa se anunţase senină, aşa că Charity se îmbrăcă, pregăti micul dejun şi plecă să-l viziteze pe domnul Oppenheim, în privinţa actelor necesare vînzării redacţiei.

Apoi trebui să alerge în mai multe locuri: mai întîi la Departamentul Districtual al Sănătăţii, de unde scoase un certificat de deces; pe urmă la bancă, la aprozar, făcu plinul cu benzină, cumpără nişte medicamente pentru mătuşa Mattie, după care o însoţi pe aceasta la doctor. Fiind toată ziua pe drum nici nu apucase să-l vadă pe Oregon. Îi era dor de el. Cînd reveniră acasă pe la ora cinci, găsise un bileţel în uşă. Oregon le căutase peste zi, cu gîndul că ar putea să le ajute la vreo treabă. Charity era foarte dezamăgită că nu-l văzuse încă.

Mătuşa Mattie era sfîrşită după o zi atît de obositoare, aşa că cină mai devreme şi se duse la culcare.

Charity făcu puţină ordine prin casă, apoi pregăti o prăjitură şi o salată de fructe pentru ca a

doua zi urmau să sosească Ziza şi Bernard. În cele din urmă, se îmbăie şi se băgă să asculte „Nighttime".

Vocea baritonală a lui Oregon umplu camera, aducînd cu ea imaginea lui. Charity simţi privirea ochilor verzi, văzu parcă mîinile lui mari schimbînd discurile pe platan şi corpul lui solid relaxîndu-se în scaun, cu picioarele întinse, acoperite de blugi strîmţi.

Oftă încet şi se întoarse privind spre radio. Mîine seară se va întîlni cu Oregon pentru prima dată în mod oficial. Oare de data asta va recunoaşte el dubla identitate sub care se ascunde? Gîndindu-se la seara ce avea să urmeze în compania lui Oregon, fu copleşită de sentimente.

– Bine te-am găsit, iubito. Sînt foarte fericit că m-asculţi din nou. Sînt Rory Craig Runyon de la KKZF şi-ţi prezint „Nighttime". Relaxează-te, iubito. În următoarele două ore vei asculta muzică lentă, melodii vechi făcute pentru ore mici.

După o reclamă comercială, Oregon puse piesa „O iubire pentru o viaţă". Dar de data asta Charity nu mai simţi mesajul din titlu. Era convinsă că un bărbat ca Oregon n-ar fi putut trăi atîţia ani singur. Parcurse cu grijă lista melodiilor pe care voia să le ceară ca dedicaţii: „ Sînt tristă din cauza ta", „Spune-mi", „Uimită şi nelămurită", „ E prima dată cînd mă simt femeie". Totuşi nu se hotăra pe care s-o ceară prima.

Cîntecul se sfîrşi şi vocea lui Oregon invadă camera şi simţurile fetei, ca beţia provocată de un vin dulce. Închise ochii şi se revăzu întinsă între braţele puternice ale lui Oregon, strîns lipită de corpul lui cald.

Melodia care urma purta titlul „Într-o zi vom fi împreună", apoi momentul dedicaţiilor. Charity formă repede numărul, dar linia era ocupată. Ascultă enervată glasul Samanthei, cea care fusese mai rapidă decît ea. Ceruse „Vocea dragostei", un cîntec pe care Charity nu-l ştia, dar pe care şi-ar fi dorit să-l găsească ea înainte. Îşi lăsă capul pe pernă şi, în timp ce auzea melodia, se întrebă dacă Oregon vorbea cu Samantha aşa cum o făcea cu ea. Privirea îi deveni tăioasă; îşi umezi buzele şi formă numărul încă o dată. Nu-i răspunse decît robotul:

– Bună seara. Aţi format 1-0-0-0, numărul postului de radio KKZF. Dacă aveţi vreun mesaj important, vă rugăm să-l lăsaţi, după ce veţi auzi semnalul. Se va lua legătura cu dumneavoastră, mîine dimineaţă, după ora opt.

Charity închise telefonul fără să mai aştepte semnalul. Ar fi trebuit ca Oregon să răspundă la aparat şi pe timpul dedicaţiilor. Îşi muşcă buzele. Oare nu cumva tipul flirta cu Samantha?

Melodia luă sfîrşit şi Charity răsuflă uşurată.

– Adio, Samantha, şopti ea, ascultînd atentă felul în care Oregon îşi lua rămas bun.

– Deci, Samantha, acesta a fost cîntecul pe care l-ai dorit, tocmai potrivit să-ţi alunge grijile de peste zi. Să mă mai suni, da?

– Desigur, Rory, suspină vocea.

Bine că nu-i spusese Samanthei „Iubito"!

– Cîntecul următor este „Numai tu". Am să-l ascult şi eu, gîndindu-mă la tine, la buzele tale atrăgătoare şi la ochii tăi mari şi frumoşi. Fii atentă!

Iar Charity aşa şi făcu. Se gîndea Oregon la ea? Se răsuci în pat, amintindu-şi de vigoarea, de tandreţea şi de pasiunea lui. De zîmbetul acela mîndru şi de sprînceana ridicată ce-i dădea un aer diabolic şi totuşi atît de încîntător. Îi şopti încet numele. Ce se va întîmpla oare mîine seară?

La gîndul ăsta, pulsul îi crescu nebuneşte, luînd-o razna ca un motor supraîncălzit. Vocea lui Oregon se auzi din nou:

– Cum ţi s-a părut? N-a fost un cîntec frumos? În continuare alfceva, la fel de plăcut. V-aduceţi aminte de plăcinta cu mere a Henriettei? Ei bine, acum vă voi prezenta biscuiţii făcuţi de ea. Ceva cu adevărat nemaipomenit, după care îţi lasă gura apă!

Fiecare cuvînt cădea pe nervii lui Charity ca uleiul încins. Ce voce avea omul ăsta! Ce voce, ce corp, ce sărutări! Îşi dorea ca el să apară lîngă ea din întuneric.

Ascultă descrierea biscuiţilor, adjectivele folosite de Oregon scoţînd-o şi mai mult din minţi.

– Ei, şi-acum să ne-ntoarcem din nou la muzică. Ce-ai vrea s-asculţi? Sună-mă şi spune-mi, iubito.

Charity se conformă îndemnului şi răsuflă uşurată cînd auzi apelul, urmat apoi de vocea magică a lui Oregon.

– Rory, sînt eu, Charity.

– Iubito, nici nu ştii cît mă bucur că m-ai sunat! Te simţi bine?

– Da, minţi ea.

Care ar fi fost reacţia lui dacă ar fi aflat adevărul?

– Ce melodie ţi-ai dori să asculţi?

Fata se-mbujoră atît de tare că semăna cu beculeţul de la scala radioului.

– „Este prima dată cînd m-am simţit femeie".

– „Este prima dată cînd m-am simţit femeie", repetă el, gînditor. Un titlu interesant. Iată-l, iubito, numai pentru tine.

Cîntecul începu şi Oregon continuă:

– Charity?

– Da!

– Iubito, am aşteptat cu nerăbdare să mă suni. „Este prima dacă cînd m-am simţit femeie"... Ai ceruţ melodia asta din cauza tipului care-ţi place cum sărută?

– Probabil.

– Oh, mă faci să mă-nverzesc de gelozie!

– N-ai de ce să fii gelos nici cît negru sub unghie.

– Ba da, dacă el este motivul cererii tale... Eşti... îndrăgostită de el, Charity?

– Nu. Nu l-aş putea iubi deloc, pentru că el nu vorbeşte cu mine aşa cum o faci tu. Cred că mă sărută numai ca să se amuze.

– Greşeşti! Charity, tu chiar ai discutat cu el?

– Sigur.

Privi prin noapte spre casa învăluită în întuneric a lui Oregon.

– Charity, pariez că tipul s-a îndrăgostit de tine. Nu poate să-ţi reziste şi nici nu vrea.

– Dar nu demonstrează în nici un fel lucrul ăsta.

– Cum aşa?!

În voce i se putea citi surpriza şi nedumerirea.

– Eu cred că demonstrează, dar nu prin cuvinte, adăugă el. Lasă-i puţin timp!

– Timp?! Rory, dacă tu ai fi fost în locul lui, n-ai fi avut nevoie de mai mult timp decît a avut el la dispoziţie! Tu spui cele mai frumoase...

Charity ezită. Exact cum ar fi făcut o gîsculiţă. Continuă, cu respiraţia întretăiată:

– Tu spui cele mai sexy cuvinte. Vorbesc serios, mă excită atît de mult!

– La naiba, Charity, cum crezi că pot să fac o emisiune cînd îmi zici aşa ceva?!

Se simţi satisfăcută. „Te-am aranjat iar, Oregon Brown! O meritai!"

– Iubito, casa mea e goală. N-am pe nimeni pe care să-l iubesc sau să pot sta de vorbă.

– Ba ai un ţap!

În momentul cînd Charity zise asta, se întîmplară două lucruri deodată.

Capitolul 9

În primul rînd, fata îşi dădu o palmă peste gură, pentru că se dăduse de gol. În al doilea rînd, se termină melodia.

– Charity, deci ştii?

– Oregon, fii atent! Eşti în emisie sau cel puţin ar trebui să fii!

– La naiba cu vorbăria... De cînd ţi-ai dat seama?

– Auzi, „Nighttime" nu-i un program radio?

– Lasă-l dracului şi răspunde-mi!

– Nu putem discuta acum...

– La dracu'!

Acest ultim „La dracu'" fu auzit în direct. Spus tare şi clar de vocea lui Rory Runyon - Oregon

Brown. Apoi un ac zgîrîind suprafaţa unui disc şi începu „La Cucharacha". Charity închise. Nu voia să vorbească cu Oregon acum. Îi servise o lecţie, dar şi-ar fi dorit să nu-i fi spus adevărul prin telefon. Poate că între patru ochi ar fi fost mai bine, dar era deja prea tîrziu. O măcină curiozitatea. Oare vor continua dedicaţiile şi după această melodie? Era sigură că Oregon pusese în undă primul disc ce-i venise la-ndemînă.

Aşteptă desfăşurarea evenimentelor. Fără nici o prezentare verbală, urmă un alt cîntec: „Cuanto Le Gusta". Charity îşi muşcă buzele. Poate că nu mai voia Oregon să vorbească din cauza supărării? Dar ce altceva făcea? Melodia se sfîrşi şi începu alta, tot spaniolă. Fata se întristă. Chiar îi distrusese cariera de DJ? Şi el de ce nu dădea nici un semn de viaţă? În cele din urmă muzica se opri şi o altă voce masculină, la fel de plăcută ca a lui Oregon, dar ceva mai ascuţită, se făcu auzită:

– Hei, cum vi s-a părut „intermezzo"-ul ăsta spaniol? Ce ziceţi de muzica de dincolo de graniţă? Eu sînt Bill Foster şi-l înlocuiesc pe Rory Runyon, pe care îl veţi putea asculta din nou mîine seară, cu programul lui obişnuit.

Charity clipi nedumerită. Oare unde plecase Oregon? Îşi dădu seama că singurul loc unde se putea îndrepta era... către ea.

Zvîrli cît colo cearceaful şi sări din pat să-şi

pună halatul. Se încheie cu degetele tremurînde, încercînd să calculeze în minte cît timp trecuse de cînd vorbise cu el.

La fereastră se auzi un zgomot. Surprinsă, fata rămase o clipă cu privirea spre geam, apoi se grăbi să-l deschidă. Oregon era afară, scăldat în lumina argintie a lunii. Stătea lîngă „patio", cu pumnii în şolduri, cu picioarele puţin depărtate şi cu părul vîlvoi.

– Ia vino pînă jos, Charity!

Dacă ea ar fi refuzat, el ar fi fost în stare să intre pe fereastră. Aşa că era mai bine că coboare.

Pe cînd zorea spre ieşire, îşi strînse şi mai tare cordonul în jurul taliei şi se încheie la toţi nasturii. Pulsul i-o luase razna şi simţi cum o trec apele. Oregon părea supărat, dar nu avea un motiv de supărare mai mare ca al ei. În fond, el minţise primul cînd îşi ascunsese adevărata identitate!

Închise uşa în urmă şi-l găsi pe Oregon în „patio". Era destul de întuneric şi, la început, îi fu greu să-i distingă privirea.

– De cînd ţi-ai dat seama? întrebă el, fără nici o introducere.

– Da' tu de ce nu mi-ai spus? replică fata.

– La naiba, ţi-ai bătut joc de mine!

– Ascultă aici, Oregon Brown, că veni vorba cine de cine şi-a bătut joc: tu ai început! De ce nu mi-ai spus adevărul din capul locului?

– Din cauza ta, fiindcă păreai atît de convingătoare cînd ziceai că Rory Runyon e mai bun decît Oregon Brown!

Rămase interzisă şi-ncercă să se apropie de el pentru a-i prinde privirea.

– Nu te cred deloc.

Îşi aminti de noaptea petrecută la el acasă.

– Nu mi-ai spus, pentru că, în mod intenţionat, ai vrut să mă aţîţi şi să mă faci să te aştept cu nerăbdare, ca să mă poţi seduce mai uşor. Vrei să zici că nu-i adevărat, Orgon?

El se lăsă pe vine, o mîngîie încet pe umeri şi încercă să spună ceva.

Charity îi zisese verde-n faţă adevărul pe care-l ştia de atîta vreme, dar lui îi venea greu să recunoască. Ochii ei se învăţaseră cu întunericul, aşa că observase aburul de roşeaţă ce acoperea obrajii lui Oregon.

– Ai dreptate, Charity dragă, dar nu pot să spun că-mi pare rău, pentru că, într-adevăr, nu-mi pare. Apoi, mi-a fost teamă că ai să te superi pe mine dacă-ţi spun. Cînd ai ghicit că eu sînt Rory Runyon?

– Încă din noaptea aceea.

– Deci ştiai de-atunci şi totuşi... Ei bine, la naiba! zise, luîndu-şi mîinile de pe umerii ei, m-ai zgîndărit pe toată durata programului.

– N-a fost mai rău decît felul în care ai procedat tu.

Vocea lui Oregon se schimbase total. Stînjeneala dispăruse, făcînd loc acelei stăpîniri de sine ce-i era din ce în ce mai cunoscută lui Charity.

– Chiar îţi place cum sărut eu? întrebă el.

– N-am spus-o decît pentru a mă răzbuna, zise Charity, şi fu rîndul ei să roşească.

– Sigur că ai vrut să te răzbuni. Asta să i-o spui lu' mutu'! Hai să vedem ce melodii ai cerut ca dedicaţii: „Este prima dată cînd m-am simţit femeie", „Mîngîie-mă în zori"...

– Să ştii că am o memorie foarte bună şi nu trebuie să mi le mai reaminteşti.

– Şi-ţi place cum sărut. Îţi place şi să vorbeşti cu Rory şi te-ai mai şi îndrăgostit de el! Ştii că ai şi tu ceva perfidie în tine? Mi-ai tras o păcăleală pe cinste!

– Oregon, cred că ar fi mai bine să intru în casă.

Subconştientul îi spunea că se apropie un mare pericol. Unul uriaş chiar.

Oregon se sprijini cu spatele în uşă şi o mîngîie uşor pe braţe, privind-o fix în ochi. Deşi alarma fusese dată, era prea tîrziu. Mult prea tîrziu. Charity îi privi cămaşa albastră şi blugii strîmţi. Încercînd să se abţină, îşi ridică ochii, dar îi întîlni pe ai lui. Degetele lui Oregon alunecară în susul braţelor ei, peste umeri, spre gît.

Vocea răguşită coborîse cu cîteva tonuri şi fata

simţi cum începe să cedeze.

– Îţi place cum sărut şi cum vorbesc. Ei bine, află că e o chestie reciprocă! Şi mie-mi place să stau de vorbă cu tine şi să te sărut. Domnişoară Charity Jane Webster, m-am îndrăgostit de tine!

O prinse în braţe şi o sărută. Iar ea se topi ca zăpada primăvara, supărarea făcînd loc dorinţei. Limba lui o atinse pe a ei într-un sărut furtunos, explorîndu-i moliciunea buzelor carnoase.

Charity fu cuprinsă de o vagă senzaţie de teamă atunci cînd el o ridică în braţe şi o purtă spre casă. Zgomotul paşilor era acoperit de covorul moale. Oregon o duse astfel pînă în camera ei. Închizînd uşa în urmă, o lăsă uşor pe pat, continuînd să o sărute, alungîndu-i din minte chiar şi cele mai mici urme de îndoială. Sărutările lui ameţitoare îi aţîţaseră simţurile la maximum.

Îl cuprinse cu braţele pe după gît, îşi petrecu picioarele în jurul taliei lui, mîngîindu-i părul; căldura corpului lui se simţea ca şi cum ar fi fost un vulcan în erupţie.

Începu să-i descheie nasturii cămăşii şi mîna îi alunecă dedesubtul ţesăturii moi, dezmierdîndu-i pieptul.

Oregon îi prinse faţa în mîini şi-i şopti cu o voce atît de joasă şi dulce, încît cuvintele aproape se materializară:

– Charity, te iubesc!

– Oh, Oregon! răspunse ea, cu inima bătîndu-i

nebuneşte.

Adora să-l audă spunînd asta; o tulbura pînă în adîncul sufletului. Îngrijorarea îi dispăru ca aburii uşori ai dimineţii alungaţi de soarele verde din privirea lui.

Oregon se dădu un pas înapoi şi-i desfăcu încet cordonul halatului, lăsîndu-l să cadă pe podea. Apoi începu să-i descheie nasturii, unul cîte unul. Îi mîngîie uşor pielea fină, subjugînd-o total cu privirea. Tensiunea atinse punctul culminant, făcînd-o pe Charity să se clatine ca o navă în furtună, atunci cînd Oregon îi deschise ultimul nasture, iar halatul fetei alunecă spre glezne.

– Îmi aparţii, Charity, spuse Oregon cu vocea-i inconfundabilă, catifelată şi totuşi hotărîtă. Eşti a mea pentru totdeauna. Şi n-am să te las să mai pleci.

Charity era întinsă lîngă corpul cald, masiv, al lui Oregon, sprijinindu-şi bărbia pe pieptul lui, cu picioarele lipite de ale lui. Îi asculta bătăile inimii, respiraţia ce i se liniştea încet-încet, în timp ce el o mîngîia pe spate, mîinile lui urcînd şi coborînd de-a lungul formelor moi, pe fese, pe pulpe, revenind apoi către umeri. În sfîrşit, Oregon Brown

putea vorbi la fel de frumos ca Rory Runyon.

– Iubita mea, dacă ai şti cît de mult mi-am dorit să te ţin în braţe şi să facem din nou dragoste! Atunci, în prima noapte... după ce ne-am iubit, mi-a fost greu să recunosc că eu eram de fapt Rory Runyon. Şi nici nu ţi-am cerut scuze pentru că nu-mi părea rău. Pe bune! Nu simţeam nici un fel de regret. Charity, noi sîntem făcuţi unul pentru celălalt. Pur şi simplu. Ne leagă nişte fire invizibile, nu crezi?

Ea doar murmură ceva, neputînd să rostească vreun cuvînt. Se simţea sfîrşită, plutind într-o lume de vis, o lume în care nu mai exista altcineva. Doar Oregon, Oregon, Oregon! Rory Runyon! Dar Rory nu era atît de important ca Oregon Brown.

Oregon însemnase pentru ea lumea-ntreagă. Oftă satisfăcută.

– De ce eşti aşa de tăcută, Charity?

Din murmurul ei se înţelegea mulţumirea.

Degetele lui coborîră uşor, atingînd-o tandru, intim.

Ea se frămînta, şoptindu-i numele.

– Mă gîndeam că ai putea să-mi răspunzi. Ţi-a pierit graiul?

Vocea lui părea amuzată, dar Charity era prea toropită pentru a riposta sau măcar a-l putea privi. Îi răsuci între degete cîteva fire de păr de pe piept, suflînd apoi asupra lor.

– Oregon, acum nu mai pot să vorbesc. Cînd sînt foarte tulburată sau epuizată, ca acum, pur şi simplu nu pot.

După ce-i dădu această lămurire se simţi sfîrşită cu totul.

El îşi drese glasul, lucru care pe fată o făcea să se-nfioare de fiecare dată.

– Te iubesc, micuţa mea Charity! Nespus de mult! Eşti tot ce mi-am dorit.

Se ridică într-un cot şi o privi. Îi mîngîie părul ondulat, cu un gest tandru şi spuse:

– Charity, hai să ne căsătorim!

Capitolul 10

Charity făcu ochii mari, inima îi tresări şi respiraţia i se opri.

– Iubito, mărită-te cu mine. Charity Jane Webster, vreau să fii alături de mine pentru totdeauna. La bine şi la rău, pentru tot restul zilelor noastre. Vrei să fii soţia mea?

Euforia fetei dispăruse cu totul. Stătea ca împietrită, năucită de propunerea lui. Se simţi măgulită şi în acelaşi timp înspăimîntată.

Oregon continua încrezător, fără pic de îndoială în voce:

– Tu eşti tot ce-mi doresc.

– Oregon...

Nu prea ştia ce să spună. Ochii lui, atît de

adînci şi verzi, o priveau insistent. El clipi şi-şi arcui sprîncenele, întrebînd-o:

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Oregon, şi eu m-am îndrăgostit de tine. Te iubesc cu adevărat, dar hai totuşi să nu ne grăbim cu căsătoria.

– Dumnezeule, cum poţi vorbi aşa? Charity Jane Webster, nu vezi că eşti genul de femeie care nu-şi mai poate dori nimic altceva decît să se mărite? Ţi-e teamă de ceva?

– Da, mi-e teamă de Ziza, răspunse ea, speriată.

– Dar ea n-o să locuiască mereu cu noi. Şi nici nu trebuie să-i ceri voie ca să te măriţi.

– Oregon, stai să-ţi spun ceva. Mama mea a murit cînd eu aveam doar cincisprezece ani, iar tatăl meu, după opt luni, cînd a fost omorît într-un accident feroviar. Maşina cu care călătorea el a fost lovită de un tren. Aşa că a trebuit să plec la Ziza pentru un an. Următorii trei i-am petrecut alături de mătuşa Mattie şi unchiul Hubert. Anul acela cu Ziza a fost îngrozitor. A divorţat de al cincilea soţ şi începuse să-şi dea întîlnire cu vitorul al şaselea, Bernard este al optulea soţ al ei.

Oregon replică zîmbind:

– Draga mea, tu n-o să ajungi să ai opt soţi.

– Nu e nimic amuzant, Oregon. Nu vreau să mă grăbesc cu căsătoria. Niciodată n-am vrut să mă implic într-o relaţie superficială. Pe cînd aveam

şaisprezece ani, mi-am promis să nu repet pe pielea mea greşelile pe care le făcea Ziza. Ei îi plac la nebunie bărbaţii şi-i atrage precum florile de cireş pe albine. Ea şi cu mama erau surori, dar se deosebeau ca zahărul de sare.

El o mîngîie uşor, îndepărtîndu-i de pe frunte cîteva şuviţe de păr.

– Scumpă mea, erai tînără şi sufereai îngrozitor de pe urma pierderii părinţilor tăi. Poate că de asta vedeai totul în negru. Crede-mă, tu n-o să ajungi ca mătuşa ta, să ai opt soţi.

– Nu, cu siguranţă că nu. Eu vreau unul şi bun, spuse privind spre Oregon. Însă să nu-l aleg din pripă. Dă-mi puţin timp de gîndire, Oregon.

Uitîndu-se în ochii lui, simţi o gheară strîngîndu-i inima. Sentimentele îi erau împărţite între toţi anii aceia în care-şi repetase la nesfîrşit să fie atentă şi sigură de persoana pe care o va alege, şi dorinţa disperată de a accepta pe loc propunerea lui. Îl cuprinse drăgăstoasă pe după gît.

– Nu fi supărat. Ştii că te iubesc. Dar ne cunoaştem de atît de puţin timp...

– Nu timpul contează, spuse el serios. Charity, îmi place să-mi spui că mă iubeşti şi aş vrea să o aud în fiecare zi.

– Totuşi, hai să lăsăm să mai treacă puţină vreme. Cîteodată contează, să ştii! Nici tu nu mă cunoşti, nici eu nu te cunosc prea bine.

– Vrei să spui că nu mă cunoşti atît de bine pe

cît ai vrea tu. Dar eu ştiu multe despre tine. Mătuşa şi unchiul îmi povesteau totul. De exemplu, ştiu c-ai cîştigat un premiu de actorie în primul an de liceu; mai ştiu că ţi-ai scrîntit glezna cînd erai şefa galeriei; şi faptul că prima ta afacere a fost un mic restaurant în care vindeai crenvurşti şi hamburgeri; mai ştiu că ai avut chiar şi guturai...

– Ei bine, eu nu ştiu nimic despre tine! Ba da, că ai avut trei neveste.

– Nu. N-am avut nici una.

– Ai fost vreodată logodit?

– Îhmmm, o dată.

– Şi de ce nu te-ai căsătorit?

– Probabil că n-am vrut, deoarece am amînat de pe-o zi pe alta, pînă cînd, în cele din urmă, ea mi-a dat un ultimatum, aşa că ne-am despărţit.

Privirea i se opri în ochii lui.

– De cît timp o cunoşteai, înainte să o ceri de nevastă?

– De patru ani.

Lui Charity i se păru că vede o sclipire în ochii lui.

– Oregon, încerci să mă tragi pe sfoară, zise ea fără supărare.

– Desigur. Am mai făcut-o de cîteva ori.

– Sînt atît de multe probleme. Tu nu ştii că...

Vocea îi pieri.

El se aplecă să-i sărute fruntea, obrajii, urechea. Apoi şopti:

– Ce să ştiu?

– Ei bine, trebuie să mă hotărăsc în privinţa mătuşii Mattie. Nu cred că se poate descurca singură. E atît de uitucă! Şi apoi mai sînt şi afacerile mele. Oregon, tu ştii că eu am dat faliment şi că sînt plină de datorii pînă-n gît?

– Eu sînt plin de bani pînă-n gît, răspunse el şi se trase puţin înapoi, zîmbindu-i.

– Vai, ce modest eşti! spuse fata, cu un surîs de-o clipă. Doar nu crezi c-am să te las pe tine să-mi achiţi datoriile?

– Nu mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de o femeie total independentă!

– Ghinionul tău! încercă ea să glumească, apoi redevenind sobră: Oregon, trebuie neapărat să-mi găsesc o slujbă şi să-mi plătesc datoriile. Dar nu ştiu unde aş putea găsi un loc de muncă. Am o diplomă de arhitect peisagist.

El îi răspunse cu o privire strălucitoare şi gropiţele din obraji mai adînc reliefate:

– Draga mea, îţi faci griji degeaba. Mult prea multe griji. Problemele tale nu sînt atît de complicate pe cît le faci tu să pară şi aş fi fericit să mă laşi să te ajut.

– Aşteaptă doar s-o vezi pe Ziza, spuse ea pe un ton sobru, în timp ce gîndurile i se învălmăşeau în cap.

Oregon voia să se căsătorească cu ea, să fie împreună pentru totdeauna. Mîngîindu-i umărul

puternic, fata adăugă:

– Te rog să nu mă forţezi. Ştii bine că n-aş putea să-ţi rezist, dar nefiind împreună de mai multă vreme, încerc să-mi respect promisiunea pe care mi-am făcut-o. Poate mă mai sensibilizez.

El o sărută pe gît şi-i şopti din nou la ureche:

– Foarte bine, iubito. Sensibilizează-te cît vrei, dar nu te juca prea mult cu mine. Te doresc, Charity, şi-ţi promit că vei fi a mea. Vei fi doamna Oregon Brown şi asta în curînd.

Îi vorbise cu vocea lui caldă şi sexy. Fusese înfiorată şi-l cuprinse şi mai strîns în braţe.

– Charity, să ştii că nu e un sentiment superficial.

Glasul îi trăda acum vulnerabilitatea şi părea puţin îndurerat.

– Eşti chiar atît de sigur?

– Iubito, tu eşti cea de care am nevoie să-mi fie alături, răspunse el şi o ridică în braţe.

– Oregon, mi se pare că-ţi lucesc ochii.

– Sigur că da. Am să te fac să te gîndeşti la mine atît de mult, încît, pînă la urmă, n-o să-ţi mai fie mintea la nimic altceva. Aş vrea să te ţin la piept, să te sărut şi să-ţi mîngîi corpul frumos. Să simt că şi tu îmi răspunzi la sentimente, că tremuri toată în braţele mele şi că inima îţi bate numai pentru mine.

Acum parcă vorbea Rory Runyon, cu accentul acela care o făcuse să se îndrăgostească de el.

Cuvintele îşi făcură efectul magic, stîrnindu-i dorinţele în tot corpul. Îşi ridică gura spre a fi sărutată, iar ochii nu mai văzură decît chipul omului din faţa ei.

Tot ce a urmat a fost nemaipomenit. Mîngîierile lui treziră în ea dorinţa disperată, nevoia arzătoare de a fi iubită.

A fost o noapte întreagă de dragoste şi dimineaţa care urmă, Charity se trezi în braţele lui Oregon. Începuse să se lumineze de ziuă. Se ridică să-l privească. Genele lungi şi subţiri îi umpleau pleoapele, iar pieptul lat i se mişcă în ritmul liniştit al respiraţiei.

– Oregon, trebuie să pleci acasă. Altfel te găseşte mătuşa Mattie aici.

El deschise ochii şi o privi ţintă. Colţul gurii i se ridică într-un zîmbet şmecheresc.

– Dar am cele mai onorabile intenţii! Vreau să fii soţia mea!

Charity îşi trase cearceaful pînă sub bărbie şi încercă să nu se mai uite la pieptul atrăgător şi gura aceea provocatoare. Se abţinu cu greu să nu-l sărute.

– Oregon, vrei să te scoli şi să pleci acasă?

Zîmbind, o apropie de el.

– Ia vino tu încoace! Plec atunci cînd am eu chef şi n-o să se scandalizeze nimeni pe chestia asta.

Fata se ridică.

– Trebuie să pleci chiar acum!

– Iubito...

– Şi mai termină cu „iubito" asta aşa sexy! Ştii ce stare îmi provoacă?!

Îşi apropie faţa de a ei, ochii lui exprimînd cele mai tentante promisiuni. Îi mîngîie părul şi spuse:

– Ce stare îţi provoacă vocea mea, iubito?

Feţele lor se apropiau din ce în ce mai mult. Cuvintele erau deosebit de sugestive, iar gura irezistibilă.

– Oh, Oregon!

În momentul următor se aruncă în braţele lui, într-un sărut pasional, şi nu-şi mai aminti cine a făcut prima mişcare. O oră mai tîrziu, ameţită şi înfricoşată, totodată, de faptul că soarele era sus pe cer, se ridică şi încercă din nou să-l convingă:

– Te rog, Oregon, du-te acasă.

El chicoti şi se sculă din pat fără să protesteze. Charity îi admiră muşchii puternici ai picioarelor şi arcuirea feselor rotunde şi tari. Fu pe punctul de a-l chema înapoi în pat. Dar renunţă. El îşi adună hainele şi, întorcîndu-se, îi surprinse privirea. Îi făcu cu ochiul şi spuse:

– Corpul meu îţi aparţine, iubito.

– Eşti atît de atrăgător, Oregon!

Atunci el se îndreptă din nou spre pat, aruncînd cît colo hainele.

– Oregon, îmbracă-te imediat!

Zîmbind, se întoarse şi-şi puse pantalonii.

Charity continuă să-l supravegheze fericită. Era fascinant. Fiecare mişcare pe care o făcea îi scotea în evidenţă corpul bronzat.

Încă o dată rămase surprinsă de lăţimea umerilor lui, în comparaţie cu talia subţire. Pe cînd se încheia la cămaşă, el o întrebă, zîmbind, cu un aer inocent:

– Tu nu te-mbraci, dragă?

– Ba da. Dar e mai sigur după ce pleci tu.

– Mai sigur? Sînt chiar atît de periculos?

– Eşti personificarea pericolului.

– Atunci e bine. Urăsc faptul ca oamenii să se simtă în siguranţă în preajma mea.

Apoi traversă camera şi o sărută pe frunte, dar privind-o în ochi se răzgîndi; se aşeză pe pat, o prinse în braţe şi o sărută cu adevărat.

Limbile lor se atinseră ca mai-nainte, făcînd-o pe fată să-şi dorească mai multe sărutări, dăruindu-i plăcerea aceea delicioasă, după care Oregon se depărtă spunîndu-i:

– Iubito, gîndeşte-te la o zi în care ţi-ar plăcea să ne căsătorim, dar să nu fie o dată prea îndelungată.

– Oregon, dar eu nici nu te cunosc. Pînă acum o săptămînă nici nu ştiam că exişti!

– Aşa deci? Ei bine, eu zic să lăsăm micile detalii, cum ar fi cunoaşterea mea, ziarul şi mătuşa Mattie, pe mai tîrziu. Charity, îţi dai seama că, dacă te măriţi cu mine, vom locui gard în gard cu

Mattie? Şi, apropo de afaceri, la ce sumă se ridică datoriile tale?

– Nu-ţi dau voie să te amesteci, spuse ea, săltînd mîndră bărbia.

Oregon se sculă să plece şi întrebă zîmbind:

– La ce oră soseşte Ziza?

– După-amiaza, tîrziu. Oregon, te rog să nu mă înţelegi greşit, dar eu...

Ezită. Era atît de greu să-şi explice sentimentele! El îşi arcui interogativ o sprînceană.

– S-a întîmplat ceva, iubito?

– Ştii, Ziza are tendinţe dominatoare şi... sau poate e doar imaginaţia mea care îmi joacă feste.

Continuă, privind pe fereastră:

– Banii înseamnă pentru ea mai mult decît bărbaţii. Tatăl meu avea un venit modest, aşa că ea nu prea era mulţumită să aibă grijă de mine.

– Charity, lucrurile astea s-au terminat de mult. De ce nu vrei să uiţi?

Ea îi privi faţa solemnă şi nu-i luă în seamă spusele.

– Pe la ora trei cred că o să înceapă să mă doară capul.

– Dacă spui că nu sînteţi aşa de apropiate, atunci de ce vine să te viziteze? Sau o iubeşte atît de mult pe Mattie?

Charity inspiră adînc şi încercă să-şi păstreze calmul din voce, neluînd în seamă privirile lui Oregon oprite asupra mîinilor ei care strîngeau ner-

voase cearceaful.

– Nu, de-abia se cunosc una pe cealaltă. Fac parte din tabere opuse ale familiei. Vizita ei se datorează doar faptului că, după moartea unchiului Hubert, am moştenit o parte din averea lui, iar după moartea mătuşii Mattie voi moşteni întreaga avere. Atunci voi deveni foarte interesantă pentru Ziza.

– Păi, în cazul ăsta, ce te costă să-i dai papucii?

– Nu pot face aşa ceva, doar e mătuşa mea, nu? Peste toate ar mai fi un motiv: a spus că niciodată să n-o strig „mătuşă" sau să fac cunoscută relaţia noastră de rudenie. Odată avea întîlnire cu unul din colegii mei de liceu; pe mine m-a obligat să mă-ntîlnesc cu fratele mai mic al acestuia şi mi-a zis ca nu cumva s-o dau de gol că are mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

Oregon înjură încet. Făcîndu-se că nu bagă de seamă, Charity continuă:

– Totuşi, este sora mamei mele. Nu pot să nu fiu politicoasă, dar urăsc această vizită. Cum ţi-am mai spus, s-ar putea să mă ia durerea de cap. Oregon, n-aş vrea să afle că tu m-ai cerut în căsătorie şi cred c-ar fi mai bine ca nici să nu te vadă. Cîteodată poate fi foarte convingătoare.

– De cînd n-ai mai văzut-o?

– De mult, cred că din timpul liceului.

– S-ar putea ca acum să nu te mai doară

capul, spuse el, sec. Te-ai mai schimbat ceva de atunci, iar mie nu mi-e frică de femeile convingătoare.

Vorbele lui o făcură să se simtă mai bine, aşa că-i zîmbi şi-i răspunse:

– Sînt sigură de asta. Tu le poţi juca pe degete!

– Pe degete?! Cred c-ar fi mai bine să stau ceva mai departe...

– Oregon!

– Gata, am plecat. Deci o s-o joc pe degete!

– Cînd ai s-o cunoşti, n-ai să mai vorbeşti aşa.

El o prinse de umeri şi o privi drept în ochi.

– Iubito, azi e 14 mai. Hai să ne căsătorim pînă la sfîrşitul lunii.

– Ţi-am spus că nu te cunosc atît de bine!

– Dar mă cunoşti mult mai bine decît oricine altcineva, spuse el, cu o hotărîre ce o făcu pe Charity să roşească puternic.

– Lasă-mă să mă decid eu singură, Oregon!

– Tu te-ai decis mai de mult, acum trebuie să spui „da" sau „nu".

Îi făcu cu ochiul şi deschise fereastra. Asta pentru că venise vorba de oameni convingători...

Zîmbi şi adăugă:

– De data asta e altfel şi tu ştii că am dreptate!

– Ce-o să zică mătuşa Mattie dacă te vede ieşind?

– Nu contează. Oricum, în curînd voi face

parte din familie. O să creadă că am venit să-l caut pe Billy.

– La naiba cu Billy! Oregon, tu crezi că am să pot cu pacostea asta de ţap pe cap să duc o viaţă normală?

El zîmbi şi mai tare, apărîndu-i gropiţele în obraji:

– Iubito, ştii prea bine că nu te dau pe nici un ţap din lume. Billy poate să stea foarte bine şi la fermă. Acum îmbracă-te şi lasă- mă să mă gîndesc la tine aşa cum te dai jos din pat şi te bagi în cadă, în apa aia caldă şi înspumată...

Vorbise cu tonul atrăgător al lui Rory Runyon, aţîţînd-o din nou.

– Oregon, pleacă imediat!

Cu zîmbetul pe buze, el sări cu uşurinţă în grădină. Charity se lăsă să cadă înapoi pe pernă, privind visătoare pe fereastră în urma lui Oregon, care străbătea curtea de parcă el ar fi fost proprietarul. Cîteodată se purta ca şi cum ar fi stăpînit lumea întreagă. Dar erau şi momente cînd... Îşi aminti cît de vulnerabil şi grav păruse atunci cînd îi spusese: „ Să ştii că nu-i un sentiment superficial...". Chiar o dorea atît de intens? Voia să se căsătorească cu ea. Oregon Brown - Rory Runyon îi adresase cerere în sensul acesta! Ideea o făcu să vibreze ca un clopoţel. Căsătorită! Oare era nevoie să-l cunoască şi mai bine? Logica îi şoptea că „da", dar inima ţipa „nu". Astăzi va

încerca să ţină cont de logică. Şi tot astăzi va sosi şi Ziza. Ziza!

– Vai mie, oftă fata, aruncînd deoparte cearceaful.

Chiar înainte de prînz, după ce-i pregătise masa mătuşii Mattie şi terminase curăţenia prin casă, Charity aruncă o privire fugară în oglindă, îndreptă cîteva cute ale rochiei de plajă pe care o purta, apoi se uită prin încăpere. Ochii i se opriră asupra patului şi-şi aminti de corpul puternic şi bronzat al lui Oregon întins pe el şi de felul unic în care fusese sărutată.

Amintirea o făcu să se aprindă iar, să se înfioare dureros.

– La naiba, Oregon! Lasă-mi gîndurile în pace!

Se auzi soneria de la intrare. Împingîndu-şi bărbia înainte, Charity porni spre uşă cu un mers ce nu prevestea nimic bun. Îşi simţi palmele transpirate, nervii încordaţi şi obrajii aprinşi. Deschise uşa hotărîtă să afişeze un aer de bună dispoziţie, să pară cît mai relaxată, şi spuse:

– Poftiţi, intra... ţi!

Oregon îi zîmbea din prag; făcu un pas înainte şi o prinse în braţe.

– Mersi, scumpo! Ce bine îmi pare că te văd!

Se aplecă şi o sărută.

– Oregon, ce cauţi aici? întrebă ea uimită, zbătîndu-se să scape din braţele lui. El îi întinse un buchet de trandafiri roşii şi garoafe albe.

– M-am gîndit că ai vrea cîteva flori pentru momentul festiv.

– Vai, mulţumesc, sînt foarte frumoase!

– O spui de parcă ţi-aş fi adus o mînă de bălării.

– Asta o s-o intrige pe Ziza şi mai mult. O să pună o mie de întrebări despre cine le-a trimis şi de ce.

– Vrei să le-arunc?

– Nu, spuse ea, mirosindu-le. Sînt aşa de drăguţe! Am să le aşez în sufragerie.

– Foarte bine.

Simţind privirea iscoditoare a lui Oregon, puse florile pe o masă. Acum ar fi vrut ca el să plece. O neliniştea faptul de a o primi pe Ziza în prezenţa lui Oregon. Se întoarse şi-l văzu stînd pe sofa.

– Oregon, Ziza trebuie să pice dintr-un moment în altul.

– Da, şi?

Îi venea greu să-l gonească, dar n-avea încotro. Se priviră în ochi cîteva secunde, iar apoi ajunse pînă la ei zgomotul crescînd al unui motor de maşină.

– Uite-i c-au sosit! Oregon, o să-complici şi

mai mult lucrurile, spuse ea şi se îndreptă spre uşă.

El o urmă şi i se aşeză alături.

– Ai ceva împotrivă dacă mă cunoaşte şi pe mine? N-am de gînd să plec aşa repede.

Cum ar fi putut să se supere pe el? Urmări limuzina neagră care intra încet pe aleea din faţa casei. Oregon o întrebă în şoaptă:

– Te doare cumva capul?

– Nu, deloc, răspunse ea, şi-i întîlni privirea satisfăcută.

– Nu m-aş fi aşteptat.

Un strigăt le întrerupse conversaţia; o femeie sări din maşină cu braţele larg deschise, venind în grabă spre ei.

– Charity!!!

Capitolul 11

– Trebuie să fie cam de-o seamă cu mama ta, nu? întrebă Oregon şi Charity ştiu de ce.

Ziza era suplă, cu un corp atent îngrijit, iar expresia feţei părea prea studiată ore întregi în faţa oglinzii. Avea o cascadă de păr negru, ondulat, machiaj din belşug şi era îmbrăcată cu o rochie simplă, tot neagră, care costase o avere probabil. Ziza Featherds venea în grabă spre ei. Din spatele volanului coborî un bărbat chipeş, cu păr şaten, la vederea căruia Oregon murmură:

– Mamă-Doamne! Ce armăsar şi-a luat!

Era un tînăr, aproape de-o seamă cu Charity. Ziza o îmbrăţişă pe fată, făcînd-o să uite un moment de noul venit, în timp ce ochii îi alunecau

spre Oregon Brown.

– Charity, scumpo! Nu te-am văzut de un car de ani. Trebuie să mă prezinţi imediat.

Charity se desprinse din îmbrăţişare şi făcu prezentările.

– Ziza, el este vecinul lui Mattie, Oregon Brown.

Oregon dădu mîna cu Ziza, scuturîndu-i-o zdravăn.

– Îmi pare bine să te cunosc, spuse el, amabil.

– Vai de mine, vocea aceea încîntătoare! Cu tine trebuie să fi vorbit la telefon zilele trecute, nu?

Charity simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare. De ce n-a putut Oregon să stea liniştit în banca lui şi să rămînă acasă?

– Chiar cu mine.

– Şi cu tine iese Charity în seara asta?

– Exact.

Bărbatul cel tînăr se oprise în capătul treptelor. Era într-adevăr chipeş, cu ochi albaştri, păr şaten şi mătăsos şi nu-i puteai da mai mult de douăzeci şi şase de ani, ceea ce însemna jumătate din vîrsta Zizei.

Prinzîndu-i pe Charity şi Oregon de mîini, Ziza spuse:

– Ei bine, faceţi cunoştinţă cu Rolf. Bernard, dragul de el, s-a îmbolnăvit pe cînd eram în Dallas şi s-a întors acasă. Aşa că Rolf nu s-a îndurat să mă lase singură şi m-a adus cu maşina pînă la

voi. Nu-i aşa că a făcut un gest drăguţ?

Ca şi cînd ar fi recitat un rol bine învăţat, se întoarse spre Rolf şi-i spuse:

– Rolf, dragule, vino să-i cunoşti pe oamenii aceştia amabili.

El urcă treptele, aruncînd spre Charity o privire visătoare, din care fata înţelese că Bernard nu se îmbolnăvise întîmplător. La mijloc era un aranjament al Zizei, putea băga mîna în foc pentru asta. Ziza îşi petrecu braţul pe sub al lui Rolf.

– Dragii mei, acesta este Rolf Feathers. Rolf, ea este Charity Jane...

Rolf îi prinse mîna într-a sa, ţinîndu-i-o mult mai mult decît ar fi fost necesar, sorbind-o, în acelaşi timp, din ochi.

– Charity, am auzit atîtea despre tine.

– Iar acesta este vecinul ei, Oregon Brown, continuă veselă Ziza.

Luîndu-şi cu greu privirea de la fată, Rolf îi strînse mîna lui Oregon.

– Dar Mattie unde e? Hai să intrăm.

Ziza îl luă de braţ pe Oregon, privindu-l galeş, iar Rolf îi oferi braţul lui Charity. Şi fata avu certitudinea că Ziza începuse unul din jocurile ei, pe care le cunoştea atît de bine.

Oregon le deschise uşa şi spuse cu vocea lui tulburătoare, de bariton:

– Ziza, du-te tu şi salut-o pe Mattie, că eu vin puţin mai tîrziu.

Îi făcu cu ochiul.

Pentru o clipă, Ziza păru uimită, apoi zîmbi şi intră. Oregon, continuă pe un ton inocent, întorcîndu-se spre Charity şi Rolf.

– Ştii, aş vrea să-i arăt lui Rolf florile noastre, şi-i făcu semn din cap tipului să-l urmeze.

Deşi Oregon părea atît de sincer în intenţii, Charity avu senzaţia că Rolf se îndreaptă direct în gura lupului. De cînd îl interesau aşa de mult florile pe Oregon? Şi apoi, în toată grădina lui nu era înfloritä decît o „gura-leului", iar pe Rolf nu-l putea interesa în vreun fel. Pe cînd cei doi plecau, Charity intră în casă şi o găsi pe Ziza în sufragerie.

– Dar unde-s ceilalţi?

– Mătuşă Mattie, a venit Ziza! strigă fata, apoi, întorcîndu-se, întrebă: de ce l-ai adus pe Rolf?

– Ţi-am spus doar: nu avea cine să mă conducă pînă aici, răspunse Ziza făcîndu-i cu ochiul. Şi-apoi, Charity, o să-ţi prindă bine dacă-l faci un pic gelos pe Oregon. Doamne, omul ăsta este într-adevăr o forţă! Nici nu mi-aş fi închipuit! Arată atît de bine şi are o voce! Cînd mi-ai spus că te-ntîlneşti cu cineva, mi-am imaginat că-i vreunul din băieţii ăia, colegi de-ai tăi, dar nicidecum domnul „Muşchi". Şi ce gropiţe are, tu! Te-ai făcut mare, mai adăugă Ziza, privind cu ochii ei albaştri spre Charity.

– Se mai întîmplă, murmură fata, cu gîndul în

altă parte.

Oare ce făcea Oregon? Chiar îi arata lui Rolf florile?

Ziza continuă cu însufleţire:

– Rolf o să fie ca un rival pentru el. Dar, Charity, să ştii că o să-i priiască. Ai încredere în mine că ştiu ce spun. Draga mea, dacă ai nevoie de vreun ajutor în legătură cu datoriile, pentru că am aflat că ai ipotecat... Mattie, ce bine-mi pare să te văd!

După ce se sărutară şi se aşezară, Ziza îi explică lui Mattie de ce venise cu Rolf în loc de Bernard. Apoi le anunţă:

– În seara asta vom lua cina cu toţii. Nu accept nici un fel de comentarii. Ştiu că tu, Charity, aveai întîlnire cu Oregon Brown, dar cred că puteţi amîna pînă după cină.

Deşi nu sosise decît de o jumătate de oră, Ziza reuşise să dea totul peste cap, să schimbe planuri dinainte stabilite, iar restul zilei şi al nopţii nu se anunţau prea bune. Charity se strîmbă fără să vrea. Iar apariţia lui Oregon şi a lui Rolf o surprinse total. Rolf părea prea năucit, deşi încerca să păstreze aparenţele, iar Oregon veni şi luă loc lîngă fată, avînd pe chip un zîmbet liniştit şi nevinovat. Privirea Zizei alerga de la unul la celălalt, nelămurită, apoi îl prezentă pe Rolf mătuşii Mattie.

– Ce drăguţ din partea ta s-o însoţeşti pe Ziza pînă la Enid, spuse Mattie zîmbind.

Rolf se foi nervos, aruncînd o privire ascuţită spre Oregon:

– A fost pla... şi se opri, tuşind; după ce-şi reveni, reluă:

– A fost o adevărată plăcere.

Ca şi cum şi-ar fi adus aminte de un gînd mai vechi, adăugă:

– Ziza, cînd ajungem înapoi în Oklahoma City, vreau să ţi-o prezint pe prietena mea.

Ziza rămase ca la dentist.

– Ce-i prostia asta? Cred că glumeşti, nu? Chiar tu mi-ai spus că, momentan, n-ai nici o legătură cu vreo femeie, continuă ea, fulgerîndu-l cu privirea.

– De-abia acum mi-am adus aminte de ea.

Toate privirile se îndreptară spre Rolf, iar el adăugă cu un zîmbet nervos:

– Ce, nu mai ştii de glumă?!

Charity îl privi atentă pe Oregon. Arăta al naibii de satisfăcut. Citindu-i întrebarea mută din ochi, el ridică din umeri a neştiinţă.

Nu prea lămurită, Ziza se întoarse şi întrebă, cu aerul că nu s-ar fi întîmplat nimic:

– Cum v-aţi cunoscut, dragii mei?

– S-ar putea spune că peste gard, răspunse Charity. Doar sîntem vecini, nu?

– Şi tu cu ce te ocupi, Oregon?

Charity aşteptă să audă răspunsul. Oregon zîmbi, se aşeză picior peste picior şi zise:

– Sînt DJ.

Ziza îl privi contrariată. Fiecare din cei foşti şapte soţi ai ei avuseseră conturi mai mult decît mari în bancă. Charity privi zîmbetul vesel de pe faţa lui Oregon şi hotărî să-l lase în apele lui.

– Eşti DJ? întrebă Ziza, dezumflată. Cred însă că ştii că Mattie este proprietara unui ziar. Chiar dacă nu mai există posibilitatea să discuţi direct cu dragul de Hubert, sînt sigură că-ţi poţi găsi o slujbă bunicică la redacţie. Ceva care să aibă cît de cît un viitor.

– Dar mie îmi place meseria asta. Îmi place să stau toată ziua acasă cu Billy, puştiul meu.

Îi aruncă Zizei o privire zîmbitoare cu gropiţe în obraji şi nici Charity nu catadicsi să intervină pentru a explica cine e, de fapt, Billy. Oregon continuă pe un ton fericit:

– Pot să lenevesc toată ziua în hamac şi să-l urmăresc pe Billy cum se zbenguie prin grădină.

Ziza arăta total dezorientată. Fără să-şi dea seama, mătuşa Mattie puse şi ea gaz peste foc:

– Dac-ai şti ce drăguţ e Billy! De fapt, prin intermediul lui s-au cunoscut ei doi. Într-o zi, năbădăiosul ăla mic a intrat în curte la noi şi a rupt cîteva din plantele lui Charity.

– Copil, ce să-i faci? zise Oregon, zîmbind.

– Scumpo, cred că trebuie să merg să-mi refac machiajul. Vrei să mă conduci? spuse Ziza.

privind spre Charity.

Fata se ridică şi plecară amîndouă prin hol. Înainte să ajungă la baie, Ziza o trase într-un dormitor, închizînd uşa în urma lor.

– Cred c-am ajuns prea tîrziu, oftă ea. Tipul e nemaipomenit! Dar chiar dacă arătă atît de sexy, să ştii că nu este omul potrivit, crede-mă. Nu te-ncurca cu un bărbar divorţat care nu vrea să muncească şi care n-are nici un fel de ambiţii. Nu vezi că nu vrea decît să stea acasă şi să se joace cu puştiul lui? N-are nici un fel de viitor.

– Ziza, cred că ar fi mai bine să mă laşi pe mine să hotărăsc în privinţa asta.

– Dragă, nu vrei să-nţelegi că înfăţişarea unei persoane nu înseamnă totul? Auzi tu, DJ leneş, care să nu muncească toată ziua!

– Aceeaşi impresie am avut-o şi eu cînd l-am văzut prima dată. Referitor la cît munceşte peste zi. Dar ca DJ se descurcă foarte bine.

– Dumnezeule! Charity, ce crezi că s-a întîmplat cu Rolf? Dacă Brown asta i-o fi ars vreuna?

– Cine, Oregon? Nu vezi că Rolf n-are nici un semn care să demonstreze asta?

– N-are, dar se poartă al naibii de ciudat de cînd a fost să vadă florile alea! Ce l-o fi apucat să declare că are o prietenă? Las' că mă ocup eu de el! Vezi cum îi faci vînt lui Oregon şi încearcă să

petreci seara cu Rolf. El are o grămadă de bani şi un viitor strălucit.

– Mulţumesc oricum, Ziza. Prefer să risc cu Oregon.

– Cred că nu e ceva serios între voi doi, nu?

– Ba da, răspunse Charity veselă. M-am îndrăgostit de el, continuă ea pe un ton hotărît, ceea ce o relaxă.

– Dumnezeule! Draga mea, tu eşti fascinată de trupul lui! Nimic de zis în privinţa asta, dar mai gîndeşte-te că va trebui să trăieşti alături de el aici, la ţară.

– Să ştii că mie îmi place aici.

– Dar la Billy te-ai gîndit?

– Într-adevăr, Billy nu mi-e pe plac, dar Oregon mi-a promis că, dacă mă căsătoresc cu el, o să-l îndepărteze.

Charity începea să se amuze.

Ziza, surprinsă, făcu ochii mari.

– Dumnezeule, din ce în ce mai rău! Să scape de copil numai ca să se însoare cu tine?! Cred că-l interesează doar banii tăi sau ai lui Mattie!

– Eu nu cred.

– Dar e vădită chestia! Scapă de el cît mai repede. Şi acordă-i lui Rolf o şansă, de dragul meu măcar. Fii atentă ce-ţi spun: în materie de investiţii, chiar şi sentimente, Rolf este cel mai potrivit.

– Mulţumesc, Ziza. Nu crezi că-i cazul să ne întoarcem?

– Sper să-mi urmezi sfaturile. Eşti la fel ca maică-ta. Vezi lumea prea roz. Primului bărbat care te vrăjeşte, chiar dacă arată aşa bine, tu trebuie să-i cazi în braţe? N-am nimic cu corpul minunat şi cu vocea sexy, dar banii sînt tot ceea ce contează! Ascultă-mă pe mine, dă-i lui Rolf o şansă. Are un viitor extraordinar. Şi scapă de Oregon ăsta că nu-i decît un leneş şi un pierde-vară.

– Dar nu-i deloc un pierde-vară, rîse Charity, ceea ce o făcu pe Ziza să se încrunte.

– În cazul ăsta, mă văd silită să-mi fac datoria. Trebuie să te-ntorci în Kansas City, să stai cu mine!

Charity simţi că i se pune un nod în stomac.

– Ştii bine că n-o pot părăsi pe Mattie. Pe lîngă asta, mai sînt şi alte probleme de pus la punct. Oricum, îţi mulţumesc pentru propunere. Hai să ne întoarcem în sufragerie, nu vrei?

Charity zîmbi şi se relaxă. Ziza n-o mai impresiona ca pe vremuri. Sau nu se mai lăsa ea impresionată.

– Ştii, te-ai făcut mare cu adevărat, spuse Ziza, privind-o.

– Vezi cum zboară timpul? întrebă Charity cu glas blînd.

Trecutul rămăsese undeva în urmă. Iar vechile răni începuseră să se închidă. Fără să o mai aştepte, fata porni spre sufragerie. Ziza o ajunse din urmă, aşa încît intrară amîndouă odată.

În cameră era o tăcere mormîntală. Mattie se legăna încet în balansoar, Oregon privea pe fereastră, cu un zîmbet larg pe faţă, iar Rolf arăta de parcă ar fi stat pe ace. Încă de la uşă, Ziza îi anunţă:

– Băieţi, trebuie să vă spun şi vouă, pentru că Charity şi Mattie ştiu deja: în seara asta sînteţi invitaţii mei la masă.

Adăugă, privind spre Oregon:

– Fără comentarii! Ştiu că voi doi trebuia să ieşiţi împreună în seara asta, dar o puteţi face şi altă dată.

Adresîndu-se lui Mattie, continuă:

– Aş vrea ca tu şi Charity să veniţi să locuiţi la mine.

Scotoci în poşetă după o ţigară, o duse la gură şi spuse:

– Mă gîndeam c-ar fi plăcut să stăm împreună, măcar o săptămînă.

– Mulţumim, Ziza... începu mătuşa Mattie.

Deodată, în mîna lui Oregon scăpără o brichetă, întinsă spre a-i oferi foc Zizei.

Charity îl privi uimită. Nu-l văzuse niciodată fumînd. Ziza se aplecă uşor, îşi aprinse ţigara şi

pe cînd trăgea fumul în piept, îi zîmbi lui Oregon. Un zîmbet foarte atrăgător. Îi mulţumi, iar el îi întoarse zîmbetul.

Fără s-o lase pe Mattie să continue, Ziza se rezemă la loc pe scaun şi zise:

– Aşteaptă puţin, Mattie, nu refuza încă. Ar fi mai bine ca tu şi Charity să reflectaţi un pic asupra propunerii.

– E foarte drăguţ din partea ta, Ziza, replică Mattie. Charity poate să meargă. Dar eu cred că n-aş mai suporta o asemenea călătorie.

– Aţi putea veni cu avionul! O să vezi că are să-ţi placă, Mattie.

Charity simţi că pierde din nou terenul cîştigat. Ziza ştia cînd să contraatace. Încerca s-o îndepărteze de Oregon prin mătuşa Mattie.

Oregon o întrerupse însă cu vocea lui puţin răguşită:

– Ziza, nu mai am răbdare. Vreau să discut ceva cu tine, referitor la Charity.

Auzind asta, fata strînse pleoapele, neputînd să mai suporte să-l privească. Oare ce mai punea la cale Oregon? Probabil că nu ştia de ce e în stare Ziza.

– Ne scuzaţi puţin, da? continuă el uitîndu-se spre Rolf, care păli vizibil.

Ce-l speriase aşa de tare? Pe cînd cei doi ieşeau braţ la braţ, Charity se întreba dacă nu

cumva Ziza îşi găsise naşul. Sau viceversa. Pentru că Ziza putea să ameţească cu uşurinţă pe orice bărbat.

– Voi doi staţi de vorbă şi, între timp, mă duc să pregătesc ceaiul, spuse mătuşa Mattie, ridicîndu-se din balansoar.

– Lasă că mă duc eu, mătuşă, zise Charity, şi plecă spre bucătărie.

Îl văzu pe fereastră pe Oregon, traversînd curtea cu braţul petrecut pe după umerii Zizei. Se opriră la umbra unui ulm. El îşi băgase mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor şi părea foarte liniştit cînd vorbea. Ziza îl asculta atentă, iar Charity se întreba despre ce discutau. Indiferent ce-i spusese Oregon, Rolf arăta ca un om terminat. Exista ceva pe lume care să fi fost în stare să o facă pe Ziza să arate la fel? Se întoarse în sufragerie purtînd o tavă cu pahare cu ceai şi gheaţă. Îi oferi unul mătuşii Mattie, altul lui Rolf, iar acesta îi aruncă o privire speriată şi, apucînd în grabă paharul, şopti ceva ce semăna a mulţumire.

– Cu ce te ocupi, Rolf? îl întrebă Charity.

– Cu investiţiile, răspunse el pe nerăsuflate, apoi se adresă lui Mattie: Ce pictură interesantă!

Şi se lansară amîndoi într-o discuţie despre acel tablou, despre modul în care Mattie şi Hubert îl cumpăraseră din Oklahoma City. Charity privi şi ea spre tablou: era o copie după „Blue Boy" al lui

Gainsborough. Cu siguranţă că Rolf nu-l vedea pentru prima dată. Oare ce-i făcuse Oregon? Îl studie atentă, dar nu observă nici un semn, nici o vînătaie vizibilă.

Ca şi cînd s-ar fi temut de fată, Rolf îi aruncă o privire nervoasă, apoi se întoarse spre tablou, se ridică şi se duse să se aşeze lîngă mătuşa Mattie, adică tocmai în partea cealaltă a camerei faţă de locul în care se afla Charity. Se vede treaba că Oregon îl îngrozise de-a binelea.

De afară se auzea vocea lui Oregon vorbind despre vreme şi despre centrul oraşului Kansas. Ziza şi cu Oregon intrară în cameră. Obrajii femeii erau uşor îmbujoraţi, iar ochii ei albaştri scăpărau. În schimb, Oregon era relaxat şi vesel ca o ciocîrlie.

După zece minute, Charity îşi dădu seama că numai ea, mătuşa Mattie şi Oregon mai întreţineau discuţia. Ceilalţi doi erau adînciţi în tăcere, pînă cînd Ziza se ridică în picioare şi spuse:

– Charity, Mattie, îmi pare nespus de rău, dar, aşa dintr-o dată, nu mă simt prea bine. Cred c-ar fi mai bine ca eu şi Rolf să plecăm chiar acum, pentru a putea ajunge în Oklahoma City cît mai repede, în caz că situaţia mi s-ar înrăutăţi.

Mattie se oferi să-i găzduiască, dar ei refuzară şi se îndreptară spre uşă.

– Să mă ţii la curent cu ce se întîmplă pe aici.

Vă doresc să fiţi fericiţi împreună, şopti Ziza, pe cînd o îmbrăţişă pe Charity, în semn de rămas bun.

Charity se întrebă ce-i venise Zizei să plece dintr-o dată. Cei doi se urcară în grabă în maşină.

Charity, Oregon şi mătuşa Mattie îi urmăriră din priviri pînă cînd maşina dădu colţul.

– Ce rău îmi pare că Ziza s-a îmbolnăvit! zise Mattie. Păcat că a plecat aşa repede. Nu vă văzuserăţi de ani de zile. Cred că a fost foarte ocupată cu problemele ei. Ar fi trebuit să vină să ne viziteze cînd erai tu la liceu.

Charity răspunse, cuprinzînd-o pe după umeri:

– Dar v-am avut alături pe dumneata şi pe unchiul Hubert, şi asta mi-a fost de ajuns.

– Eşti o fată nespus de drăguţă, Charity, zise mătuşa Mattie.

Căldura vorbelor o învălui pe fată, dar sentimentul îi dispăru aproape imediat, pentru că Mattie adăugă:

– Nu-i aşa, Oregon?

– E o bomboană de fată, răspunse el.

Îi făcu cu ochiul, iar Charity roşi.

– Hubert şi cu mine ne făceam o mulţime de griji în privinţa creşterii ei. Îţi mai aduci aminte ce îngrijorat a fost unchiul tău cînd ai întîrziat în noaptea aceea pînă la cinci dimineaţa?

– Ei, asta a fost de mult, specifică ea către Oregon.

Cu unul din zîmbetele acelea speciale, el spuse:

– Da, mi-aduc şi eu aminte! Era pe vremea cînd Jack Mullins rămăsese fără benzină.

Charity simţi că explodează. Oare Mattie şi Hubert îi povestiseră lui Oregon toate amănuntele vieţii ei? Replică supărată, făcîndu-l să zîmbească şi mai tare:

– Ce memorie bună ai cînd nu e vorba despre tine!

– Pe mine vă rog să mă iertaţi, cred că o să mă duc să mă odihnesc puţin, zise Mattie.

Intrară toţi trei. Mattie plecă în camera ei, iar Charity începu să strîngă paharele şi şerveţelele. Apoi, urmată de Oregon, le duse în bucătărie. După ce aşeză lucrurile pe masă, se-ntoarse spre el:

– Aşa, acum să-mi spui ce le-ai făcut!

– Cine, eu?! întrebă Oregon, mirat.

– Da, da, chiar tu! N-am văzut-o pe Ziza în halul ăsta în viaţa mea!

Oregon zîmbi, ochii lui căpătînd o strălucire diabolică.

– Orice naş îşi are naşul. Ziza încerca diferite tertipuri ca să ne despartă măcar pentru o săptămînă, dar i-am venit de hac, continuă el, spriji-

nindu-şi mîinile în curea. Dacă Mattie vrea să meargă în Kansas City, o vom duce noi peste cîtva timp.

Cuvintele lui, cu toate că era nervoasă, îi treziră curiozitatea şi, totodată, nedumerirea. Dar Charity n-avea de gînd să treacă cu vederea purtarea lui.

– Să ştii că nu scapi aşa uşor! Ce i-ai spus?

– Scumpo, nu ziceai tu că Ziza e uşor de manevrat prin prisma banilor pe care-i iubeşte foarte mult? întrebă Oregon, privind-o pe sub sprîncene. Nu este atît de independentă pe cît pare. Faţă de tăria ta de caracter, ea este ca o corabie în voia valurilor.

– Oregon, eşti un caraghios! Cred că te înşeli! Ziza, uşor de manevrat?!

– Bineînţeles. Aveai toate atuurile în mînă. Eu n-am făcut altceva decît să grăbesc desfăşurarea jocului în favoarea ta.

Un ton rece, metalic, coborî din vocea lui. Era vocea pe care Charity o mai auzise doar o singură dată la el, noaptea trecută, cînd o aşteptase în grădină şi-i spusese să vină afară.

– I-am explicat că nu trebuie să se amestece în viaţa noastră.

– Doar atît?!

– Eh, i-am mai spus că rezervele mele financiare sînt în măsură să te ajute să duci o viaţă

lipsită de griji.

– Trebuie s-o fi făcut pe un ton extrem de convingător!

Charity începea să înţeleagă modul în care fusese purtată discuţia la care ea fusese spectatoare.

– Cînd e necesar, ştiu să fiu foarte convingător. Hai, vino-ncoace, spuse Oregon, întinzînd braţele spre ea.

O strînse la piept, şoptind:

– Draga mea, sper din tot sufletul să iasă aşa cum vreau eu. Te doresc şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să fii a mea.

Bătăile inimii ei acoperiră restul cuvintelor. Îl privi în adîncul ochilor.

– Spui că am un caracter tenace? Sună a compliment. Mă simt flatată.

– Ei nu mai spune! zise Oregon, şi o sărută.

Ea îi întoarse sărutul, îl cuprinse strîns în braţe, însă după o clipă el spuse:

– Charity, să ştii că eu i-am făcut să plece. Îţi pare rău?

– Nu prea, răspunse Charity, clătinînd din cap. Ziza n-a ţinut niciodată cu adevărat la mine. Dragostea ei era doar o spoială.

– Te rog să uiţi treaba asta. Aş vrea să-ţi scot cu forţa anul acela din cap, dar ştiu bine că nu se mai poate.

– Şi eu îmi dau seama de asta, dar oricum nu mai contează. De cînd am venit să locuiesc cu mătuşa Mattie şi cu unchiul Hubert, viaţa mea s-a schimbat în bine. M-au considerat ca pe fiica lor şi eu le-am dăruit dragostea mea, dar cred că ştii prea bine şi singur. Oregon, chiar ţi-au povestit totul despre mine?

– Totul, spuse el cu un zîmbet larg.

– Eu cred că nu. Ia zi-i, fumezi?

– Nu. Nu fumez, nu mestec tutun...

– Şi atunci la ce-ţi trebuie o brichetă?

– Ei, mi-am închipuit că Ziza fumează. Cîte-odată e bine să ai o brichetă la tine.

– Dar lui Rolf ce i-ai făcut? L-ai bătut?

– Să-l bat? întrebă el, înveselit. Tu crezi că e de-ajuns să vezi o persoană pentru prima dată, ca în momentul următor s-o iei la bătaie? I-am arătat ce trandafiri frumoşi are Mattie.

– Pe cine vrei să păcăleşti?

– Eh, poate i-am mai spus şi altele, dar cu siguranţă că nu l-am pocnit. Nu i-am spus decît că sînt un membru al Mafiei din Enid...

– Mafia din Enid?! Ce naiba, Oregon?

– ... şi că dacă se mai uită mult la tine, angajez un „killer" să-l termine.

– Hai că asta-i bună!

– Scap şi eu de rivali cum pot.

Charity nu se putu abţine să nu zîmbească

Oregon o sărută, şoptindu-i apoi:

– Te-ai hotărît cumva în ceea ce ne priveşte?

– Nu vreau să fiu ca Ziza. Nu vreau să mă leg la cap fără să mă doară.

– Dar nu trecerea timpului va lămuri problema noastră. Chiar nu te simţi atrasă de mine în nici un fel?

– Ba da. Dar e o treabă serioasă şi vreau să mă gîndesc cu atenţie la ea.

Oregon se îndreptă spre uşă.

– Mă întorc peste cîteva minute.

– Te aştept, Oregon, spuse Charity, surprinsă de plecarea lui intempestivă, fiind convinsă că punea ceva la cale.

– O să ies prin spate.

Charity îl conduse pînă în grădină.

– Oregon... mulţumesc. Ziza nu este chiar atît de ataşată de mine.

Se aştepta ca el să-i dea un răspuns în stilu-i caracteristic. Dar Oregon se întoarse şi-i cuprinse faţa în mîini.

– Iubita mea, o să ajungi să ştii totul despre mine. Şi pentru asta voi avea răbdare. Însă tu n-ai să fii niciodată o altă Ziza, pentru că eu sînt şi voi rămîne singurul bărbat din viaţa ta, întotdeauna.

Charity îl cuprinse în braţe înfiorată şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, îl sărută. În cele din urmă, se desprinse de el şi-i spuse, aparent supărată:

– Cum aş putea să fiu supărată pe mine însămi cînd îmi vorbeşti aşa frumos?!

– Ştii, ar mai fi ceva. Dacă voi cumpăra redacţia voi fi nevoit să stau acolo în timpul zilei.

– Nu-i nimic, răspunse Charity. Şi eu voi merge la muncă.

– Nu neapărat. Hai, nu te-nfuria, că ţi se citeşte supărarea din ochi. Dacă voi fi plecat la muncă toată ziua, în schimb nopţile vreau să le petrecem împreună. Deci va trebui să renunţ la Rory Runyon.

Faţa ei se destinse într-un zîmbet larg şi-i mîngîie obrajii.

– Chestia asta nu mă deranjează, pentru că atunci Rory Runyon va fi doar al meu. Ştii cît de mult m-a deranjat dialogul tău cu Samantha?

– Care Samantha? Aha, tipa aia de la telefon.

Pentru cîteva clipe se priviră în ochi, dorinţa din ei înţelegîndu-se fără a fi nevoie de cuvinte. Oregon spuse pe neaşteptate:

– Mă-ntorc imediat.

Şi, într-adevăr, se întoarse peste cîteva minute. Charity era în bucătărie, curăţînd un cartof pentru cina lui Mattie şi cînd privi pe fereastră îl văzu pe Oregon apărînd de după o plantă. De fapt îi văzu doar părul, ochii şi picioarele, pentru că restul corpului era ascuns în spatele unui teanc de cutii şi cărţi.

Lăsă cartoful să fiarbă, se şterse pe mîini şi dădu fuga afară.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă ea.

– Ai puţin timp liber?

Oregon aşezã toate lucrurile pe un scaun.

– Desigur. Dar să ştii că nu prea mult, pentru că mai tîrziu iau masa în oraş cu o persoană importantă.

– Foarte bine. Vino puţin, te rog.

O prinse de mînă şi o aşeză lîngă el, trăgînd mai aproape scaunul cu cutii şi cărţi. Îi puse în poală un album cu fotografii, spunînd:

– Uite, aici e tot trecutul meu.

Charity privi spre fotografiile ce-l înfăţişau pe Oregon cînd era mic.

– Să ştii că-mi face plăcere să văd pozele asta, dar nu înseamnă că te cunosc mai bine.

El păru sincer surprins.

– Cum se poate una ca asta? Draga mea, aici ai toată viaţa mea.

Scormonind printre lucruri, scoase la iveală o carte groasă.

– Ăsta-i jurnalul de cînd eram eu bebeluş. Poţi să citeşti în el cînd mi-a ieşit primul dinte, cînd am ţipat prima dată, care a fost primul cuvînt pe care l-am spus...

– La naiba! Ştii foarte bine că a cunoaşte pe cineva nu înseamnă doar a-i vedea fotografiile şi

a-i citi trecutul!

– Cum poţi vorbi aşa de urît în faţa jurnalului meu de bebeluş? Hai mai bine să citim şi ai să vezi că foarte curînd mă vei cunoaşte.

– Cred că am început să te cunosc chiar în momentul ăsta.

Nu ştia dacă să rîdă sau să se supere. Aşa că rămase impasibilă. În ora care urmă, răsfoi jurnalele lui Oregon, albumele cu fotografii şi cutiile cu mărunţişuri pe care mama lui le păstrase. El îi dărui o şuviţă de păr de cînd i se tăiase moţul, iar Charity o împachetă cu grijă ca să n-o piardă.

Mattie li se alătură pentru cîtva timp, apoi îi lăsă singuri. Oregon se ridică deodată, spunînd:

– Trebuie să plec acum. Păstrează-le tu, Charity. Le iau înapoi altă dată. Am de pregătit emisiunea pentru diseară. Dar înainte de „Nighttime" vom petrece cîteva ore împreună.

– E-n regulă. Îmi place „Nighttime" la nebunie.

– Aş fi vrut să te aud spunînd că-ţi place altceva la nebunie.

Fata îi zîmbi, iar el se aplecă şi o sărută pe obraz. Ea rămase în leagăn, privind în urma lui, şi-l văzu sărind cu uşurinţă gărduleţul ce despărţea cele două curţi. Simţea nevoia să-i spună mătuşii Mattie despre cererea lui în căsătorie, dar faptul i se părea ridicol din moment ce-l cunoştea atît de puţin. Se uită la un album de fotografii ce

imortalizaseră instantanee cu un adolescent liceean, înalt şi slab, într-o echipă şcolară de fotbal. Îi recunoscu zîmbetul mîndru. Şi totuşi nu se putea mărita cu cineva doar pentru că-i văzuse pozele din copilărie. Îşi petrecu timpul citindu-i jurnalele. În cele din urmă închise caseta ce conţinea caietele lui Oregon şi intră în casă.

Peste două ore, Charity era gata cu toată treaba. Aranjîndu-şi rochia cea galbenă, fără mîneci, se duse în bucătărie să-i pregătească cina mătuşii Mattie. Îndată ce termină o strigă:

– Mătuşă Mattie, masa e gata!

Uitîndu-se la ceas văzu că mai erau doar cinci minute pînă cînd Oregon intra în emisie. Nerăbdarea şi emoţia făcură să-i crească pulsul.

– Mătuşă Mattie! strigă ea din nou.

Neprimind nici un răspuns, se gîndi că bătrîna nu-şi pusese aparatul auditiv. Aşa că merse în camera ei, dar nu o găsi nici acolo. Neliniştită, o căută şi în baie, apoi în toate încăperile casei. N-o găsi nicăieri. Soneria de la intrare sună şi Charity deschise precipitată. Dădu cu ochii de Oregon. Acesta era îmbrăcat la patru ace, cu sacou, cămaşă albă ce contrasta cu nuanţa închisă a pantalonilor. Stătea în prag cu o mînă sprijinită în reverul vestei. O învălui pe fată cu o privire fierbinte ce-i aluneca de-a lungul rochiei galbene spre pantofii de aceeaşi culoare, revenind apoi

spre ochii ei. Charity îi răspunse cu aceeaşi intensitate, simţind cum inima îi bate cu putere. Cît de bine arăta! Se sorbeau din priviri şi fata ar fi vrut să-i sară în braţe, numai că îşi aminti de Mattie.

– N-ai văzut-o cumva pe mătuşa mea? întrebă ea.

– Nu. Nu văd decît pe cineva cu un minunat păr blond, ondulat.

Se apropie de ea, dar Charity se trase înapoi şi-i luă mîinile într-ale ei.

– Oregon, nu o găsesc pe mătuşa Mattie! Trebuie să dau nişte telefoane pe la vecini. Poftim înăuntru, te rog.

Oregon o urmă în bucătărie şi începu să se plimbe îngîndurat, arătînd atît de atrăgător, încît Charity trebui să se întoarcă cu spatele ca să poată vorbi la telefon.

Fata era îngrozită. Într-un sfert de oră terminase de vorbit şi cu ultima dintre persoanele trecute în agenda telefonică a lui Mattie.

– Nimeni n-a văzut-o. Unde ar putea fi?

Oregon veni către ea şi o prinse de umeri.

– Nu trebuie să-ţi faci chiar atîtea griji. Enid este o localitate liniştită şi, uneori, mătuşii Mattie îi place să facă cîte o plimbare. A mai procedat aşa şi altădată. Hubert mă ruga să-l ajut s-o găsească. Cunosc pe cineva la poliţie şi am să-l sun ca să anunţ dispariţia. Apoi mergem împreună să

căutăm prin împrejurimi.

După ce Oregon sună la poliţie, se urcară fiecare în cîte o maşină şi plecară în direcţii opuse, înţeleşi fiind să se întîlnească după o jumătate de oră. După cele treizeci de minute, Oregon se întoarse şi o găsi pe Charity aşteptîndu-l nervoasă; îşi parcă maşina şi apoi veni în cea a fetei.

– Nu am văzut-o, dar pot să-ţi spun că şi Billy a dispărut.

– Să-l fi luat oare cu ea?

– Aşa cred. Billy are o lesă cu care îl leg de stîlpul din spate al verandei. Deşi a dispărut, poarta e totuşi închisă.

– Mă simt mai liniştită la gîndul că e şi Billy cu ea. Am s-o mai caut. Dar unde?

– Cei de la poliţie vor face tot ce le stă în putinţă ca să o găsească. Ziua e pe sfîrşite. De ce n-am merge împreună s-o căutăm? Conduc eu maşina.

Charity era atît de nervoasă, încît îl lăsă bucuroasă pe Oregon la volan.

– Îmi închipui atît de multe lucruri îngrozitoare. Lui Mattie nu-i place să poarte aparatul auditiv, aşa că nu poate să audă claxonul sau motorul maşinii, spuse fata, frîngîndu-şi mîinile neliniştită.

Oregon opri maşina lîngă bordură, prinse faţa lui Charity în palme şi-i spuse calm, mîngîietor:

– Charity, nu-ţi mai face atîtea griji. Mattie este

cu Billy. Probabil că se odihnesc pe undeva pe unde Billy a mai găsit nişte flori de ronţăit. Haide, încearcă să te calmezi.

– O să încerc, spuse Charity, cu privirea întunecată. De aceea nu pot s-o părăsesc. Nu ştiu ce să fac, Oregon. Nu o pot lua cu mine la Tulsa, dar nici aici nu pot să mă mut şi să-mi sacrific tinereţea.

Ochii lui Oregon luciră straniu, de parcă ar fi fost rănit. Cu o voce adîncă, solemnă, dar vizibil îndurerată, o întrebă:

– Iubito, ţi-am propus să ne căsătorim. Lucrul ăsta nu-l mai ai în vedere?

– Ba da. Dar mă referéam la un viitor apropiat.

– Şi eu la fel.

– Va trebui să mă gîndesc foarte serios în privinţa îngrijirii lui Mattie. Ea nu poate sta singură.

– Draga mea, ai să rezolvi şi acest lucru. Dar aminteşte-ţi că această problemă e legată de trecut, cînd eraţi doar voi două.

– Tocmai asta mă îngrijorează mai tare.

– Nu e bine. Ceea ce vreau să-ţi spun este că nu poţi să faci nimic mai mult de atît. Iubito, cînd ne vom căsători vom fi lîngă ea şi vei putea angaja pe cineva să stea să o îngrijească. Dar despre asta nu e cazul să discutăm acum. Hai s-o căutăm în parcul de lîngă grădina zoologică.

Zicînd acestea, Oregon întoarse maşina şi

porniră într-acolo.

– Dar e destul de departe.

– Ar fi posibil să fi ajuns pînă acolo.

Aşa cum bănuise Oregon, o găsiră pe Mattie în parc. Billy era priponit în apropiere, păscînd iarba de lîngă unul dintre stîlpii de iluminat răspîndiţi de-a lungul aleilor. Despovărată de grijă, Charity de-abia mai putea vorbi. În schimb, Mattie arăta atît de senină, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Ţinu să remarce doar ce plimbare plăcută făcuse împreună cu Billy.

Nu mai rămăsese decît o oră pînă la emisiunea lui Oregon.

Charity pregăti niste hamburgeri, mîncară împreună cu Mattie, apoi fata îl conduse pe Oregon spre uşă, să-şi ia la revedere.

După un sărut calm, dar fierbinte, el o privi lung în ochi.

– Îi voi spune lui Bob să-ţi păstreze linia telefonică liberă pentru dedicaţii. Nimeni în afară de tine nu va putea suna acolo.

– Chiar poţi să faci lucrul ăsta?

– Sigur, spuse el zîmbind. Mai ai şi alte preferinţe pe lîngă „I've Never Been A Woman Before"?

Charity simţi cum îi ard obrajii şi mulţumi cerului că veranda era cufundată în întunericul nopţii.

– Gata, termină. Am crezut că ai uitat.

– Să-ţi mai spun? Îmi amintesc exact: „The Men In My Life", „Touch...".

– Termină! Ai spus toate aceste melodii special pentru mine?

– Să nu-mi spui că n-ai ştiut!

– Bine. Cum îmi poţi dovedi?

Vocea lui se schimbă într-un sunet cald, tărăgănat:

– Dovada este chiar în sărutările mele şi faptul că îţi pun să asculţi „You Do Something To Me".

O luă apoi în braţe şi o sărută lung, cu patimă, înfiorînd-o. Charity rămase agăţată de gîtul lui, privindu-l ameţită. Era atît de tulburată, încît aproape că era gata-gata să renunţe în acea clipă la promisiunea pe care şi-o făcuse de a nu se căsători în pripă. Aproape spuse „da".

– Oregon...

El o privi cu ochii mari, aşteptînd să continue. Dar clipa de aşteptare îi fu de ajuns lui Charity să-şi recapete stăpînirea de sine şi să revină la vechile ei convingeri. Adăugă simplu:

– Voi asculta „Nighttime".

– Am impresia că ai vrut să-mi spui altceva.

– Mai dă-mi puţin timp de gîndire, înţelegi? T-i-m-p!

– Păi asta şi fac. Vrei să mergem mîine la biserică? Putem s-o luăm şi pe Mattie.

– Oregon, am nevoie de cîteva luni!

– Cîteva luni?!

Nu-i plăcu felul în care el rostise cuvintele.

– Ai să întîrzii la studio.

– Noapte bună, iubito.

Plecă grăbit.

Visătoare, Charity se schimbă în hainele de noapte şi se pregăti să asculte emisiunea. Muzica umplu dormitorul întunecat, iar peste cîteva clipe se auzi şi vocea lui Oregon mai plăcută şi mai atrăgătoare ca niciodată.

– Bună, iubito! Ascultaţi emisiunea „Night-time", transmisă de postul KKZF. La microfon Rory Craig Runyon, cel care va pune în undă cîteva cîntece de noapte... tonul vocii îi deveni senzual... dedicate numai ţie.

Charity simţi cum se aprinde.

– Iubito, este o noapte minunată, cea mai potrivită noapte pentru dragoste. Braţele mele te doresc, te cer. Iată un cîntec pentru tine: „Brack Satin Sheets".

Obrajii lui Charity se îmbujorară mai ceva ca beculeţul scalei. Bine că era singură. Cîntecul, o bucată instrumentală, nu-i spunea prea multe, calitatea discului îi dădu de înţeles că melodia era veche, dar mesajul era unul caracteristic stilului lui Oregon Brown. Dacă se va căsători cu Oregon... Dacă! Dacă se vor căsători, oare cum va proceda

în privinţa lui Mattie?

Soţia lui Oregon. Gîndul acesta aproape că o făcu să sară din pat. Şi-l putea imagina pe Oregon pînă la cel mai mic detaliu: degetele lui mari mînuind discurile, ochii aceia vii şi atît de verzi, pantalonii strîmţi mulîndu-se pe picioarele musculoase.

Cîntecul se sfîrşi şi vocea se auzi din nou, ca şi cînd ar fi venit de undeva din cameră.

– Asta a fost melodia pentru tine, iubito. Şi în continuare altceva, tot pentru tine, batoanele de ciocolată „Căpitanul Nemo". Batoane atrăgătoare şi de-li-cioa-se ca...

Vocea îi coborî din nou. Urmă o pauză. O pauză care o făcu pe Charity să îngheţe. Oare cum avea de gînd să continue? Doar imaginaţia ei mai era în stare de funcţionare şi o făcea cu febrilitate.

– Nu, Oregon, şopti ea în singurătatea încăperii, strîngînd pleoapele, cuprinzîndu-se cu mîinile în aşteptarea restului frazei.

Continuare ce veni imediat pe un ton dulce:

– ... ca la mama acasă.

Charity simţi că i se ia o piatră de vreo douăzeci de tone de pe inimă. Poate că era mai bine să închidă radioul şi în felul ăsta să scape de infarct. Dar problema ar fi la fel de complicată: ar muri dacă nu l-ar mai auzi pe Oregon. Deodată,

faptul că nu-l cunoaşte atît de bine i se păru mult mai puţin important. O voce din interior îi şopti: „El şi numai el este cel potrivit".

Se ridică în capul oaselor, fixînd radioul cu privirea. Chiar voia să se mărite cu Oregon?

Vocea lui o învălui ca o ploaie lină de primăvară.

– Iubito, pe cer luna luceşte alături de un milion de stele, iar noaptea este potrivită pentru iubire, pentru ca tu să fii în braţele mele. Iată încă o melodie pentru tine.

Şi „What Are You Doing The Rest Of Your Life" începu.

Charity zîmbi, se-ntinse înapoi în pat, închise ochii şi se gîndi la Oregon Brown. Charity Brown. Doamna Oregon Brown.

– Doamna Oregon Brown, spuse cu voce tare şi-şi dădu seama că suna foarte plăcut. N-avea nici o preferinţă mai deosebită pentru vreo dedicaţie, dar se gîndi să găsească una. Deodată, deschise ochii mari. Aruncă cît colo cearceaful, aprinse lumina, alergă la dulap şi scotoci prin colecţia de discuri. Îi va răspunde la mesaj. Alese trei melodii, stinse lumina şi se băgă înapoi în pat, în timp ce Oregon se făcu auzit din nou.

– Ţi-a plăcut, iubito? Aş vrea să-mi răspunzi personal. Ai vreo preferinţă anume? După bucata ce urmează aştept să-mi spui. Acum o melodie

mai veche, pe care aş vrea să o primeşti ca pe un cadou din partea mea: „Full Moon And Empty Arms".

Charity ascultă melodia, apoi formă numărul studiului. După un singur apel, îi răspunse o voce bărbătească:

– KKZF „Nighttime".

– Charity la telefon.

– Bună, Charity! Oregon mi-a spus să-ţi fac legătura cu el imediat ce suni. Aşteaptă o clipă.

În radio se auzi un apel telefonic şi apoi vocea atît de specială a lui Oregon.

– Bună.

– Bună. Sînt eu, Charity.

– Iubito, aşteptam să mă suni.

Charity îşi frămîntă degetele de la picioare. Îl dorea atît de mult! Oregon o întrebă:

– Vrei să asculţi ceva în mod special?

– Da, „I Honestly Love You", spuse.

– „I Honestly Love You". Sigur, iubito. Rămîi la aparat pînă pun eu discul.

Melodia începu şi vocea lui îi pătrunse din nou în suflet ca un foc.

– Parcă a trecut o veşnicie de cînd ne-am despărţit. Am nevoie de tine, draga mea.

Cuvintele lui o înfiorară. Îşi îndreptă spre el toate gîndurile.

– Oregon, am căutat prin toate albumele tale

de amintiri, dar nu am găsit nimic legat de ultimul an. Firul amintirilor se reînnodă de-abia cu două săptămîni în urmă.

– M-am reîntors în oraş după ce tatăl meu a murit. N-am vrut să locuiesc la fermă. Nici el n-ar fi vrut asta. Am lăsat pe cineva să aibă grijă de ea în locul meu. M-am mutat în casa pe care o ştii. Am început să mă întîlnesc cînd cu o fată, cînd cu alta, dar nici una n-a reuşit să-mi trezească vreun sentiment mai deosebit. Ştii, Charity, am putea să ne construim o casă nouă dacă vrei. Nu e neapărat necesar să stăm în locuinţa actuală.

– Ar fi drăguţ, dar toate trebuie făcute la timpul lor. O să ne gîndim şi la asta mai tîrziu.

– Cred că nu foarte tîrziu.

– Oregon, de ce m-ai ales tocmai pe mine?

Vocea lui răspunse ca din adîncuri, devenind un murmur cald, senzual, ce răzbătea pînă la Charity.

– Cu tine e altceva. Ţi-am spus că e o atracţie specială între noi. Eşti nostimă.

– Pur şi simplu nu te înţeleg. Nu crezi că şi tu te grăbeşti să te însori, după ce atîţia ani ai evitat lucrul acesta?

– M-am simţit singur. Foarte singur. Am plecat de acasă la vîrsta de optsprezece ani, am mers la şcoală şi nu m-am întors aici decît după ce părinţii mei muriseră. Am călătorit şi mi-am dedicat

timpul şi energia...

– Bine, Oregon, dar au fost şi femeile din viaţa ta!

– Da, este adevărat, scumpo, dar toate n-au însemnat altceva decît nişte halte în drumul meu. Niciodată nu a apărut vreuna care să mă determine să-mi petrec restul vieţii alături de ea...

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Hopa, se termină melodia! Sună-mă mai tîrziu, iubito. Pa, te iubesc!

Şi Oregon intră în emisie. Charity rămase gîndindu-se la ultimele lui vorbe. Se simţea plutind ca o pasăre dusă de curent, din ce în ce mai sus, în cercuri largi. „ Te iubesc" şi „Niciodată nu a apărut vreuna care să mă determine să-mi petrec restul vieţii alături de ea", îi reveneau stăruitor în minte. Rememorîndu-le, Charity se adîncea în profunzimea lor, plină de fericire.

– Aşa! „I Honestly Love You", iubit, doar pentru tine şi... restul ascultătorilor. Vă sînt recunoscător tuturor. Aţi fost atît de cooperanţi, de nemaipomeniţi...

Accentuă pe „cooperanţi", evidenţiindu-l în aşa fel, încît Charity simţi aproape fizic cuvîntul, alunecîndu-i pe spate ca degetele lui Oregon.

Fata chicoti şi un zîmbet îi apăru în colţul gurii.

– Nici nu ştiţi ce plăcere mi-a făcut să vorbesc cu voi în aceste ore tîrzii ale programului „Night-

time". Noaptea este o perioadă deosebită.

Charity simţi că ia foc. Cît de mult îl dorea pe Oregon! Jinduia a fi în braţele lui mari şi puternice, să-i guste sărutările nemaipomenite.

– Aşa că, pentru toţi ascultătorii mei fideli, vreau să fac o declaraţie: M-am îndrăgostit! Vreau să spun că m-am îndrăgostit de cea mai dulce şi mai atrăgătoare fetiţă de la Atlantic pînă la Pacific...

Lui Charity îi ieşiră ochii ca la melc. Se crispă. Simţi că o trec toate apele. Respiraţia i se opri. Şopti disperată:

– Nu, Oregon, nu!

Apucă radioul şi-l zgîlţîi cu putere.

– Nu!!!

Dar vocea caldă şi puţin răguşită continuă:

– M-am îndrăgostit. Vreau să mă însor dacă şi atunci cînd ea va fi de acord. Şi deoarece nu ne-am întîlnit datorită emisiunii „Nighttime", măcar să ajungem să ne cunoaştem mai bine prin intermediul ei. Nu ştii niciodată cînd începe dragostea. Aşa că îi voi dedica următorul cîntec dragei mele...

Charity zgîlţîi din nou radioul.

– Oregon! Nu-mi rosti numele!

Trînti aparatul pe masă şi, furioasă, smulse telefonul cu gîndul de a suna la studio.

– ... dragei mele fetiţe. Ascultaţi deci „Be Mine Tonight".

Îi răspunse robotul telefonic.

„Bună seara. Aici postul de radio KKFZ. Aţi format 1-0-0-0. Dacă doriţi să vorbiţi cu cineva, puteţi lăsa mesajul la semnalul următor. Vă mulţumim".

Se auzi un sunet ascuţit şi Charity începu:

– Oregon Brown, te rog să încetezi! Sună-mă...

Se auzi un declic şi apoi vocea tulburătoare a lui Oregon.

– Iubito...

– Oregon Brown, este cea mai josnică treabă pe care ai făcut-o! Nu mă forţa să mă mărit cu tine! Nu mai da de ştire la toată lumea! Nu mai...

– Charity!

Îi rosti numele pe un ton hotărît, autoritar, ca în seara aceea la fereastră sau ca atunci, în compania Zizei. Efectul fu instantaneu. În sinea ei, fata se întrebă cum de o fiinţă atît de aparent nepăsătoare ca Oregon Brown ştia să se impună dintr-o dată cu atîta prestanţă.

El spuse cu voce gravă:

– Charity, mă sună o mulţime de femei. Dar aş vrea să le explic că nu este decît un dialog al undelor. Trebuie să le lămuresc odată pentru totdeauna. Este doar urmarea textelor lui Rory Runyon care, întîmplător, au îndulcoşat şi aprins multe inimi însingurate... La dracu', trebuie să pun alt disc! Rămîi la telefon, draga mea.

Charity îl ascultă cum reintră în emisie. Ceea ce spusese părea plauzibil. Îşi imagina acele femei singure care dădeau telefon. Poate că el avea într-adevăr un motiv bine întemeiat să-şi declare în mod public dragostea şi să nu-i divulge numele. Se îngrijoră gîndindu-se la vorbele lui, în timp ce el spunea:

– Cum ţi s-a părut bucata asta, iubito? Uite o altă melodie pentru tine şi pentru toţi cei care ne...

Deodată, se auziră nişte bufnituri, un zgomot nedefinit, sunete stridente, hîrşiituri lîngă microfon, şi Oregon se răsti:

– Ce dracu'?!...

O altă voce de bărbat interveni în zarva iscată:

– Gata, tipule, nu mişca! Nenorocit ce eşti, îi faci curte iubitei mele, ai? Îţi zbor creierii, fiu de căţea!

Capitolul 12

Cuvintele acestea avură asupra lui Charity efectul unei lovituri de trăsnet. Se aruncă spre radio, ateriză lîngă el şi răcni cît putu de tare:

– NU! NU E ADEVĂRAT! EL MĂ IUBEŞTE PE MINE!!!

Vocile şi bufniturile din studioul staţiei de emisie continuau să se audă în direct.

– Nici unul din voi să nu mişte! Tu du-te la perete, iar tu, Runyon, mîinile sus!

– Sîntem încă în emisie. Lasă-mă să întrerup legătura.

– Nu întrerup nici o legătură, iubiţel! Ştiu toată povestea cu tine şi cu Marlene.

– N-o cunosc pe Marlene.

– Aşa e, n-o cunoaşte! ţipă Charity, formînd cu degetele tremurînde numărul de telefon de la informaţii. Daţi-mi, vă rog, secţia de poliţie, ceru ea, cu vocea precipitată, repetîndu-şi într-una: „El mă iubeşte pe mine".

– Aici Departamentul de Poliţie din Enid.

– La telefon Charity Webster! Vă sun în privinţa unui disc-jockey de la postul de radio KKZF. Un individ care a pătruns acolo îl ameninţă cu moartea!

– La KKZF? S-a luat la cunoştinţă, iar o maşină de-a noastră este deja pe drum!

– Au plecat deja într-acolo? Vă mulţumesc!

Charity închise şi apoi formă numărul de la KKZF. Îi răspunse doar robotul în timp ce la aparat se auzea:

– Tu şi cu Marlene! I-ai trăncănit toate aiurelile alea la radio! Aţi crezut că mă prostiţi?! Ei bine, nu ţi-a mers! Aseară a plecat de la mine numai ca să-ţi asculte rahatul ăla de program.

– Auzi, pe prietena mea n-o cheamă Marlene. Dă-i telefon şi întreab-o!

– Ha!

– Aşa e! ţipă Charity, zgîlţîind aparatul. Eu sînt iubita lui, eu, Charity Webster, monstrule!

Se auzi o ciocănitură în uşa dormitorului.

– Charity, te simţi bine? întrebă mătuşa Mattie.

– Mă simt minunat numai că cineva încearcă să-l omoare pe Oregon!

Zvîrli radioul în pat şi îşi trase iute pe ea o pereche de blugi şi un tricou. Uşa se deschise şi în prag apăru capul lui Mattie.

– Cineva vrea să-l omoare pe Oregon? întrebă bătrîna, privind în jur. Da' Oregon unde e?

– Este la staţia de emisie, la KKZF. Viaţa îi este în pericol. Mă duc să...

– Vai, Charity, este frumos din partea ta că te duci să-l salvezi, dar mai întîi sună la poliţie.

– I-am sunat deja şi ei sînt pe drum. Mă întorc imediat, adăugă, luîndu-şi cheile de la maşină.

– Charity, vezi să nu păţeşti ceva.

– N-ai nici o grijă. Tipul n-are nici o treabă cu mine.

– Să ştii că oricum îmi fac griji.

– Mătuşă Mattie, sînt singura persoană care-l poate salva pe Oregon. Trebuie să mă duc acolo.

– Vai de mine!

Mattie o urmă pe Charity pînă la garaj, frîngîndu-şi mîinile înspăimîntată.

– Acum închide uşa şi nu pleca de-acasă. Te sun imediat, spuse Charity.

– Vai, vai, vai! Un om cu o armă! Vai, şi cîtă oroare am de violenţă! Charity dragă, să ai grijă. Păzeşte-te de individul acela.

Charity se urcă în maşină şi trînti portiera. Acceleră, intră în trombă pe şosea şi căută cu înfrigurare să prindă lungimea de undă a postului KKZF. O găsi şi-l auzi pe Oregon vorbind calm.

de parcă ar fi purtat o discuţie cu Billy.

– Domnule, eu nu cunosc nici o Marlene. Iubesc o femeie pe care o cheamă Jane.

Tipul îi răspunse cu o înjurătură. Pe fundal se auzi un ţipăt ascuţit urmat de vocea atentatorului.

– Înapoi, dacă nu, îl împuşc. Dacă te apropii, e un om mort!

Oregon spuse, la fel de calm ca mai-nainte:

– Fă aşa cum zice el. E vorba doar de o neînţelegere. Lasă-mă să-i explic. Nu vă apropiaţi!

– La naiba, are dreptate! Înapoi!

Palmele lui Charity erau transpirate, sudoarea îi şiroia pe frunte, iar inima îi bătea nebuneşte. Claxonă şi traversă în viteză o intersecţie liberă, în timp ce semaforul era încă verde. Un ţipăt de femeie se auzi în radio, în gălăgia din studio.

– Lăsaţi-mă înăuntru! Eu sînt prietena lui Rory! Cedric, ce faci? Eşti nebun? Cedric, te iubesc!

Ţipătul se auzi din nou. Dintr-o dată, legătura cu studioul se întrerupse. Charity trase o înjurătură şi formă numărul de telefon de la KKZF, apoi răsuci de volan. Cauciucurile scrîşniră şi maşina vră în plină viteză.

Semaforul era pe galben. Depăşind o a doua intersecţie, fata zări în oglinda retrovizoare farurile unei maşini de poliţie. Inima îi tresări şi mai tare cînd văzu girofarurile ambulanţei şi ale maşinii de pompieri de lîngă clădirea studioului. Nu găsi nici un loc liber de parcare, aşa că opri lîngă o altă

maşină a poliţiei, ieşi trîntind portiera şi se repezi spre intrare.

Un poliţist îi blocă trecerea.

– Îmi pare rău, domnişoară, dar nu puteţi intra înăuntru.

– Dar trebuie! Sînt persoana care poate salva viaţa lui Rory Runyon, îi răspunse Charity, de-abia ţinîndu-şi respiraţia.

Poliţistul o privi nepăsător.

– Acelaşi lucru mi l-au mai spus încă trei femei. Oare cîte fete or mai fi îndrăgostite de individul ăsta?

– Nu mă interesează, îl repezi Charity, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine, deşi tremura zgribulită, doar în blugi şi tricou. Sînt singura femeie pe care el o iubeşte!

– Prea bine, drăguţă. Numai să te înscrii în clubul fanilor care se formează acolo, în parcare, şi puteţi să-l admiraţi toate împreună.

– Trebuie să mă lăsaţi să intru în studio. Sînt în măsură să-i confirm acelui maniac că Rory mă iubeşte pe mine, nu pe Marlene.

– Da, sigur, dar dacă te las pe dumneata, va trebui să le las şi pe Irene, Nancy şi Ginger. Îmi pare rău, drăguţă, dar nu ţine.

– La dracu'! Nu vă daţi seama că viaţa lui poate depinde de dumneavoastră?

Poliţistul ridică din umeri, mormăind:

– Mi-ar plăcea să ştiu cum de reuşeşte să le

sucească minţile în halul ăsta. Fac pariu că nici nu ştii cum arată.

– Ba da. Are părul blond-roşcat...

– Hopa! Asta e o chestie bună. Pînă acum două mi-au spus că arată ca Tom Selleck şi una a zic ceva de Richard Gere.

– La naiba! Du-te să-l vezi! Este solid, are părul blond-roşcat şi are acasă un ţap.

– 'ai lasă-mă! Şi zici că are şi un ţap? Bună poantă! Eşti mult mai originală decît celelalte trei!

Lui Charity îi venea să-i tragă un pumn în gură. Spumega de furie şi în acelaşi timp simţea c-o podideşte plînsul. O femeie îşi făcu apariţia pe alee. Era îmbrăcată cu o rochie roşie de mătase şi purta pantofi cu toc înalt. Se îndreptă grăbită spre cei doi.

– Ofiţer, sînt persoana pe care Rory Runyon o iubeşte, spuse ea, cu o voce guturală.

– Nu mai spune?! Treaba e că Rory Runyon are deja pe cineva!

Charity se dădu înapoi. În faţa unei rochii de mătase roşie, adidaşii şi blugii ei nu prea contau. Deodată, se auzi un ţipăt de femeie şi se dezlănţui vacarmul.

– Lăsaţi-mă să trec, să intru la el, spuse femeia în roşu, abia mai respirînd, şi încercă să-l împingă pe poliţist; dar acesta scoase la iveală o armă şi-i blocă drumul.

– Îmi pare rău, doamnă. Mai sînt şi altele în

aceeaşi situaţie. Le vedeţi? Duceţi-vă lîngă ele.

– Dar poate că l-a împuşcat!

– Probabil că s-a tras în aer. Altfel s-ar putea agrava situaţia.

Charity spera ca poliţistul să aibă dreptate. Privi din nou ferestrele studioului şi bucata de teren, acoperită cu iarbă, dintre clădire şi parcare. În timp ce femeia se certa cu poliţistul, fata se îndreptă către un pin înalt care crescuse lîngă colţul imobilului. Se uită împrejur. Grupul celor trei admiratoare se afla în continuare în parcare. Un microbuz al televiziunii se deplasa încet şi se opri în faţa intrării. Grupuri de poliţişti erau postate din loc în loc în jurul studioului. Charity căută şi găsi în cele din urmă o cărămidă. Apoi îşi puse geanta pe umăr şi începu să se caţere în copac. Cînd ajunse în dreptul etajului doi fu descoperită.

– Hei, tu de colo!

Charity continuă să se apropie de fereastră, neluînd în seamă vocea de dedesubt.

– Alo, doamna din copac!

La poalele copacului stătea un poliţist corpolent, cu mîinile în şolduri.

– Cine, eu? întrebă fata cu un aer mirat.

– Daţi-vă jos de-acolo!

– Bine, domnule, răspunse ea politicoasă şi se îndreptă spre fereastră.

Scoase cărămida, apoi lăsă să-i cadă geanta, care-l lovi în cap pe poliţist.

– Fereşte-te! strigă Charity.

– Hei, la dracu'! Coboară imediat!

Măsurînd din ochi distanţa, fata îşi luă avînt şi aruncă cu cărămida în geam. Aceasta se făcu ţăndări. Charity îşi scoase un pantof şi sparse şi restul de cioburi rămase în ramă; sări pervazul, atentă să nu se taie. Îl auzi pe poliţist strigînd:

– Doamnă, o să aveţi necazuri! Obstrucţionaţi justiţia! Veniţi înapoi!

Fata însă o luă la fugă, străbătu încăperea întunecoasă şi ieşi în holul pustiu. Pentru un moment crezu că s-a rătăcit. Apoi îi ajunseră la urechе frînturi de discuţie. Veneau dinspre dreapta ei. Se linişti şi traversă în grabă holul.

În faţa ei se aflau o grămadă de poliţişti cu armele în poziţie de tragere, iar alţii stăteau în preajma unui bărbat îmbrăcat într-un costum cenuşiu şi vorbind la un aparat de emisie-recepţie. Toţi erau întorşi cu spatele spre Charity.

Cum să facă să treacă de ei? Porni tiptil pe hol, dar auzi zgomot în spate şi-şi dădu seama că poliţistul care o strigase venea după ea. O luă la fugă, sperînd să poată străpunge lanţul de oameni ce înconjurau camera unde se afla Oregon. Însă poliţistul apucă să zică:

– Opriţi-o!

Un bărbat în uniformă reuşi s-o prindă. În loc să încerce să scape, Charity privi insistent spre omul în costum.

– Sînt logodnica lui Rory Runyon. Dacă m-aţi lăsa să intru acolo aş putea să-l salvez.

Cel care o urmărise ajunse lîngă ei şi spuse:

– S-a căţărat în copac, a spart fereastra şi a intrat. I-am zis să se oprească, dar n-a vrut.

Charity continuă să-l privească pe omul în costum.

– Vă rog, daţi-mi o şansă! El n-o cunoaşte pe Marlene. Poate că tipul care-l ameninţă va ţine cont de vorbele mele.

– Nu vreau să mă joc cu viaţa ta!

– Dar şi voi sînteţi expuşi, chiar dacă staţi aici, pe hol. Lăsaţi-mă să trec!

Pentru o clipă, nimeni nu mai mişcă, apoi tipul în costum zise:

– În regulă. Vom merge pînă la uşă şi de acolo poţi să-ţi faci simţită prezenţa. Să vedem dacă atentatorul te crede! mai spuse el, răspunzîndu-i privirii ei aprige. Chiar eşti sigură că vrei să faci asta? Să ştii că ăla nu are o armă de jucărie!

– Da, vreau. Vă rog...

Omul o luă de braţ şi trecură dincolo de cordonul de poliţişti. Intrară în camera mică şi întunecată ce preceda studioul, şi se opriră în pragul acesteia. Cedric, cel cu puşca, se afla într-un colţ al încăperii. Era îmbrăcat cu un tricou şi cu pantaloni maro, iar părul îi era zbîrlit ca ţepii unui arici. Avea arma îndreptată spre Oregon. Lîngă Cedric

se găsea o femeie purtînd un halat de baie roz, cu părul şaten, cîrlionţat, şi plîngea în hohote. Un alt bărbat, probabil Bob, era în spatele lui Oregon. În fine, Oregon stătea comod în scaunul lui, cu mîinile sprijinite în şolduri. Era faţă în faţă cu omul cu armă. Privirea îi fugi spre uşă.

Văzînd-o pe Charity în prag, tresări şi strigă:

– NU! Luaţi-o de-aici!

Cedric interveni:

– Ia staţi puţin! Cine-i asta?

– Eu sînt cea care-l iubeşte! zise Charity. Vezi bine că nu sînt Marlene şi el poate să-ţi confirme iubirea lui pentru mine! mai adăugă ea, privind în ochii verzi ai lui Oregon.

Fără să-l scape din ochi pe Oregon, Cedric întrebă:

– Voi doi sînteţi căsătoriţi?

– Nu, dar în curînd vom fi, răspunse Charity, făcîndu-l pe Oregon să-şi arcuiască, uimit, sprîncenele.

– Aşa deci, în curînd! Lăsaţi-o să intre!

– Ba nu! strigă Oregon.

Arma coborî ameninţătoare spre el.

– Linişte! Am spus s-o lăsaţi să intre! Treci acolo, lîngă Runyon, ca să te pot vedea.

– Charity, nu intra!

Fata îl privi pe cel care o ţinea de braţ, citi întrebarea mută din ochii lui şi aprobă din cap.

Omul îi eliberă braţul, apoi ea traversă camera spre Oregon.

– Parcă spuneai c-o cheamă Jane, spuse Cedric.

– Păi, mă cheamă Jane, răspunse Charity. Charity Jane Webster.

– Deci vrei să te măriţi cu el? Ai auzit, Marlene?

Marlene îşi îngropă faţa în palme şi izbucni într-un plîns de-i sărea cămaşa de pe ea.

Oregon întrebă:

– Pot s-o las pe ea să stea în locul meu pe scaun?

– Poţi pe dracu'! Rămîi acolo unde eşti, Runyon. Deci şi tu o iubeşti şi vrei s-o iei de nevastă?

– Chiar aşa, numai dacă ea nu se răzgîndeşte.

Cedric comandă:

– Să vină imediat un preot!

– Stai puţin, nici chiar aşa... începu Oregon.

– Taci! Gura puştii pendula între cei doi, apoi se opri asupra lui Charity, făcînd-o să îngheţe. Să ştii că tipa o păţeşte prima, aşa că fii cuminte şi spune-le poliţiştilor să aducă preotul ăla.

– Bine, dar n-o poţi forţa să se mărite cu mine!

– Nu mă forţează, Oregon, spuse Charity. Chiar vreau asta.

– Adevărat?

– La dracu', gata cu vorbăria! Să vină preotul

sau n-o să mai ai cu cine să te însori!

– Charity... Oregon privi spre Cedric şi spuse: Pot să mă ridic şi s-o strîng în braţe?

– Te rog chiar, eşti invitatul meu! Ia uite, Marlene!

– Vai, Cedric, imbecilule!

Marlene îşi înteţi plînsul, în timp ce Oregon se ridică şi o strînse la piept pe Charity. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Iubito, nu trebuia să fi venit. Să ştii că asta e o căsătorie de formă. Nu trebuie să te măriţi cu mine de frică.

Ea îl privi şi-i răspunse:

– Dar vreau cu adevărat, Oregon.

– Vrei într-adevăr?

– Da. Deja mă hotărîsem să-ţi accept propunerea.

– Vai, Charity... Apoi, privind spre Cedric: Ascultă, o să ne căsătorim, dar vreau ca ea să fie îmbrăcată cu o rochie frumoasă, să ne cununăm la biserică, să fie şi rudele ei acolo...

– Auzi, da' o gaură-n cap nu vrei?

– Nu.

– Ei, atunci taci şi ia-o de nevastă. Mai bine aduceţi preotul ăla odată!

– Aduceţi preotul, spuse Oregon şi o trase pe Charity din nou lîngă el. O să facem şi la biserică nuntă, şopti. O să ai şi rochie şi o să fie şi Mattie

de față.

Marlene începu să se văicărească:

– Cedric, ai să înfunzi puşcăria!

– Auzi, Marlene, de ce nu te-ai gîndit la asta acum o oră? Cum ai putut să-mi spui că pleci de-acasă doar ca să-l asculţi pe Rory Runyon?

– Iartă-mă, Cedie!

– Lasă! Peste cîteva minute domnul Rory Runyon va scăpa de burlăcie. O să aibă o nevastă pe cinste!

Oregon îi făcu cu ochiul lui Charity, iar ea îi zîmbi.

– Unde dracu-i preotul ăla?

– A plecat cineva după el, răspunse o voce din camera alăturată.

Oregon o întrebă pe Charity:

– Cînd te-ai hotărît să accepţi propunerea?

– În seara asta... Azi... Ieri... Nici eu nu mai ştiu. Sau poate atunci cînd te-am văzut prima dată în hamac.

Oregon zîmbi.

– Marlene, nu vrei să-i priveşti pe cei doi porumbei?

– Cedie, eşti un mare bou! Nu poţi să forţezi oamenii să se căsătorească. Oricînd chestia asta poate fi anulată.

– Dar nu vrem să o anulăm! spuseră într-un glas Oregon şi Charity, după care izbucniră în rîs.

– Mare şmecherie! Nu mă interesează ce vor face mai tîrziu. Ceea ce am vrut să-ţi demonstrez eu ţie, Marlene, a fost faptul că omul ăsta nu e îndrăgostit de tine.

– Cedric, întreci orice limite!

Din camera cealaltă se auzi o voce:

– A venit un preot. Acum intră.

Preotul se opri în prag privind spre cei aflaţi în cameră.

– Sînt părintele...

– Lasă gargara, părinte! Căsătoreşte-i pe ăştia doi!

– Fiule...

– Vrem să ne căsătorim, spuse Oregon calm.

Prin ochelarii de pe vîrful nasului, preotul privi întîi spre Oregon; apoi spre Charity.

– Dar nu e legal.

– Ştim, răspunse Oregon, cuprinzînd-o cu braţul pe fată. O s-o facem şi legal, dar te rugăm să ne cununi acum.

– Eu ştiu ce să zic? Avem nevoie de un test al sîngelui şi de alte cîteva formalităţi, ştiţi şi voi cum e... Privi peste umăr către poliţiştii din spatele uşii. Omul în costum gri dădu aprobator din cap.

– ... dar cred că astea se pot rezolva şi mai tîrziu. Deci, deşi este extrem de ilegal...

– Ajunge, părinte, dă-i drumul! spuse Cedric iritat. Mai bine ai fi atentă, Marlene. Peste cîteva

minute Rory Runyon nu va mai fi burlac. Hei, sînt ceva camere TV pe-afară? Aduceţi-le aici să filmeze. Vreau ca tot oraşul să vadă cînd se însoară Rory Runyon.

Pe hol se auziră mişcări grăbite şi apăru un operator cu o cameră pe umăr.

– Ia lumina aia din ochii mei, spuse Cedric, ameninţîndu-l cu arma. Să stai acolo şi să înregistrezi tot.

Marlene începu să-şi aranjeze părul. Preotul le ceru celor doi să-şi spună numele.

– Charity Jane Webster.

– Oregon Oliver Brown.

Aşa au fost ei cununaţi, în faţa camerei de luat vederi, sub ameninţarea armei, în suspinele nerostite ale Marlenei, sub rînjetul de satisfacţie al lui Cedric, în prezenţa tuturor forţelor poliţieneşti din Enid, a angajaţilor de la KKZF şi a echipei de la Canalul Trei de Ştiri, ca spectatori.

– Vă declar soţ şi soţie, încheie preotul, avînd ca fundal zgomotul făcut de camera de luat vederi.

Din cealaltă încăpere se auzi, venind de pe un disc, „Marşul Nupţial". Oregon zîmbi, gropiţele îi apărură în obraji şi o cuprinse pe Charity în braţe, sărutînd-o de parcă ar fi fost numai ei doi, fără spectatori, fără puşcă, fără televiziune, doar ei, singuri-singurei.

Pe cînd Oregon o sărută, Charity îl auzi ca prin vis pe Cedric spunînd:

– Mă predau.

Debandada isterică îi înconjură imediat. De peste tot se auzeau strigăte. Marlene începuse să ofteze din nou, camerele TV mergeau în plin şi, în acelaşi timp, cineva îi trase din încăpere pe amîndoi.

Oregon îi dădu drumul fetei din braţe, îşi puse mîinile pe umerii ei şi-i spuse, privind spre haosul din jur:

– Hai s-o ştergem de-aici, doamnă Brown.

Epilog

Charity era în bucătărie şi tocmai punea o prăjitură la copt. Din sufragerie se auzeau voci.

– Vrei să vezi cum s-au căsătorit mami şi tati prima dată? întrebă Kevin cu glasciorul lui subţirel.

Charity se încruntă cînd îl auzi pe Scottie Barnes:

– Da' de cîte ori căsătorit?

– De două ori.

Împinse tava în cuptor, apoi se ridică. De ce n-ascunsese oare caseta cu nunta aia?

– Au fost forţaţi să se căsătorească. De unu' care avea o puşcă. Tata spunea că oricum o lua de nevastă.

Puţin înfuriată, Charity plecă spre sufragerie. Însă cînd ajunse în dreptul debaralei apăru un braţ ce-i cuprinse talia, făcînd-o prizonieră.

– Hei! strigă ea încet, în timp ce Oregon o băgă în încăpere şi închise uşa.

– Aha, te-am prins, scumpici!

De deasupra blugilor şi a pieptului lat îi zîmbeau doi ochi verzi, strălucitori. Ea rîse şi încercă să evadeze:

– Oregon, dă-mi drumul! Kevin vrea să-i arate lui Scottie caseta cu căsătoria aia de pomină.

– Şi ce dacă? O să aibă şi el o ocupaţie pînă încep desenele animate. Şi eu o să mă ocup de tine.

Puse zăvorul la uşă şi continuă:

– Uite ce grămadă moale de rufe! Ia vino puţin, scumpo!

Vocea lui încă îi mai producea fiorii de la început. Încercă un protest timid, în timp ce el se aplecă s-o sărute pe gît:

– Ştii... nu mi-ar plăcea... faptul că... Oregon! ... se uită cineva la caseta aia. De ce nu-i arată caseta de la bise...

Uită imediat ce voia să spună. Îşi aplecă înainte capul şi Oregon îi sărută ceafa.

Pe cînd închidea ochii de plăcere, mai aruncă o privire pe fereastră. Cel mai nou prieten al lui Kevin, un ied maroniu, dăduse iama într-o tufă de trandafiri de-abia înfloriţi. Pentru o clipă, atenţia i

se îndreptă spre ceea ce se întîmpla afară:

– Oregon, uite la ţapul ăla...

– Hmmm, ce frumos miroşi, Charity! Charity Brown, te iubesc! Vorbesc serios, iubito. Sînt îndrăgostit de tine pînă peste cap, spuse Oregon cu vocea lui inconfundabilă, care o făcea pe Charity să se topească.

– Iubito...

Îi desfăcu bluza albă şi-i sărută umerii rotunzi, buzele îndreptîndu-se spre sîni, stîrnindu-i furnicături pe şira spinării.

– Oregon, Bonzo mănîncă tufa de trandafiri!

– Hmmm! Cred că trandafirii aia nu sînt nici pe jumătate atît de gustoşi ca tine, murmură el, aşezînd-o pe grămada de rufe.

– Oregon! Va trebui să spăl din nou toate astea dacă tu... le morfoleşti aşa!

– Ssst, iubito! Charity Jane, chiar nu-ţi place?

Degetele lui alunecară sub bluză, îi cuprinseră sînii moi, apoi îi desfăcu sutienul.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui moale, roşcat, îi înconjură gîtul cu braţele şi îi şopti:

– Oregon, te iubesc!

– Ce frumos sună, iubito! Şi eu te iubesc şi am de gînd să te sărut atît de mult pînă vei înceta să-mi mai vorbeşti despre cununii, ţapi şi trandafiri. Pînă te vei înmuia cu totul, te vei frămînta şi vei geme şi mă vei dori, chiar dacă o să-mi trebuiască toată ziua şi toată noaptea pentru asta.

Fiecare cuvînt îi picură pe simţuri ca uleiul fierbinte, îi alunecă pe fiecare nerv, aprinzînd-o din ce în ce mai mult, iar cînd el rostise „noapte" în stilul acela inconfundabil, ea era cucerită de mult.

După ultimul cuvînt rostit, lumea lui Charity Jane Webster Brown îşi schimbă culoarea într-un roz dulceag, iar ochii îi fură orbiţi de soarele roşu-auriu numit Oregon Oliver Brown.

SFÎRŞIT